

ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН

ЧЕТИРИ СЛЕПИ
МИШКИ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА
ХЕРМЕС

ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН ЧЕТИРИ СЛЕПИ МИШКИ

Превод: Огнян Алтънчев

chitanka.info

Детектив Алекс Крос отново се завръща с един от най-тежките случаи в своята кариера, в който зад униформите на военните се крият едни от най-безмилостните и смъртоносни убийци, с които се е сблъсквал.

Алекс Крос е на път да се раздели с полицейската си значка, когато най-близкият му приятел и партньор Джон го моли да се заеме с почти безнадежден случай. Един от съратниците му от войната във Виетнам е арестуван. Обвинен е за особено жестоко убийство на три жени. Джон е сигурен, че това не е истина. Въпреки оневиняващите разкрития на Крос, смъртната му присъда е изпълнена.

Двамата детективи нямат намерение да се откажат, докато не открият истинския виновник. Разследванията им ги отвеждат до нови и нови ритуално боядисани трупове. Крос ще трябва да впрегне всичките си сили, за да стигне до смъртоносния гений, организирал тази страховита игра...

Още с появата си най-новият трилър на бестселъровия автор Джеймс Патерсън заслужено заема първо място в класацията на Ню Йорк Таймс.

*На Манхатън Колидж по случай 150-годишнината им.
Също и на Мери Джордън, която се справя с всичко,
ама наистина с всичко.*

*Виждали ли сте някога в живота си
такава гледка...*

ПРОЛОГ
УБИЙСТВАТА „СИНЯТА ДАМА“

1.

Окръжният прокурор на окръг Къмбърланд, Северна Каролина, Марк Шърман, се отгласна от прокурорското място, както бе седнал в стола, чиито колелца издадоха пискливо *скръъц*, отекнало ясно в почти пълната тишина на съдебната зала. След това се надигна и бавно се приближи към скамейката на съдебните заседатели, където девет жени и трима мъже — шест бели и шест афроамериканци — чакаха с нетърпение да го чуят какво има да казва. Всички те харесваха Шърман. Той го знаеше, дори го очакваше. Знаеше също така, че вече е спечелил това драматично дело за убийство, дори и без вълнуващата заключителна реч, която се канеше да изнесе.

Но тъй или иначе трябваше да я произнесе. Изпитваше вътрешна нужда да види как сержант Елис Купър понася последиците от своите престъпления. Военният бе извършил най-отвратителните и страхливи убийства в историята на окръг Къмбърланд, Северна Каролина. Така наречените *убийства „Синята дама“*. Населението на този окръг очакваше Шърман да накаже Елис Купър, който се оказа чернокож, и той нямаше да ги разочарова.

Окръжният прокурор започна:

— От доста време се занимавам с тази работа. Седемнайсет години, ако трябва да бъда точен. И през цялото това време никога не съм виждал убийства като тези, извършени миналия декември от подсъдимия сержант Елис Купър. Това, което е започнало като проява на яростна ревност към първата жертва, Таня Джексън, е ескалирало в безпощадна касапница над още три жени. Всички те са били съпруги и майки. Тези жени имат общо единадесет деца и естествено, трима опечалени съпрузи, както и безброй роднини, съседи и скъпи приятели... Съдбоносната нощ се случила в петък, „дамска вечер“ за Таня Джексън, Барбара Грийн и Морийн Бруно. Докато мъжете им се забавлявали с обичайната си игра на карти във Форт Браг, жените им се събрали да си побъбрят и да се посмеят, изживявайки приятни мигове в тази компания. Таня, Барбара и Морийн били големи приятелки, нали разбирате. Та тази петъчна вечер те се били събрали в

дома на семейство Джексън, където Таня и Ейбрахам отглеждали и възпитавали четирите си деца. Около десет часа, след като изпил поне пет-шест питиета алкохол в базата, сержант Купър отишъл в дома на Джексънови. Както сами чухте от показанията, дадени под клетва, той е бил видян на външната врата от двама съседни. Викал и крещял госпожа Джексън да излезе. След което нахлул в къщата. С помощта на специален нож, любимото хладно оръжие на американските войски със специални мисии, той нападнал жената, която го била отблъснала. Само с едно замахване на ножа той убива Таня Джексън на място... След това го насочва към трийсет и една годишната Барбара Грийн. И най-накрая към Морийн Бруно, която почти успяла да избяга от тази касапница, но Купър я хванал на вратата. И трите жени били убити от удар с нож, нанесен от силен мъж, обучен в техниката на близък бой в центъра за обучение на специалните войски „Дж. Ф. Кенеди“, който е и техен щаб... Съдът установи, че ножът е лично притежание на Купър, смъртоносно оръжие, което той носи със себе си още от началото на 70-те, когато се връща от Виетнам. Ножът е покрит с пръстовите отпечатъци на сержант Купър. Негови отпечатъци са намерени също така по дрехите на госпожа Джексън и госпожа Грийн. ДНК проби, извлечени от парченца кожа, намерени под ноктите на госпожа Джексън, съвпадат с ДНК-то на сержант Купър. На местопрестъплението са намерени и косми от косата му. Оръдието на престъплението бе намерено скрито на тавана в къщата на сержант Купър. Там бяха намерени също така злополучните „любовни писма“, които той е писал на Таня Джексън. Върнати му с обратна поща *неотворени*. Видяхте неописуемите снимки на онова, което сержант Купър е направил с жените. След като ги умъртвява, той боядисва лицата им с призрачносиня боя. Боядисал и гърдите, и коремите им. Страховито извращение. Както вече казах, най-зловещите убийства, които съм виждал. Знаете, че присъдата може да бъде само една. И тази присъда е *виновен!* Натикайте това чудовище обратно в дупката, откъдето е изпльзало.

Внезапно сержант Елис Купър се надигна от мястото си до защитата. Публиката ахна. Беше един и деветдесет висок, с мощно телосложение. На петдесет и пет години талията му беше все още осемдесет сантиметра, точно толкова, колкото когато се беше записал в армията на осемнайсет години. Бе облечен във военните си дрехи и

сред медалите на гърдите човек можеше да види Пурпурно сърце, Кръст за отлична служба и Сребърна звезда. Видът му бе внушителен въпреки обстоятелството, че бе обвинен в убийство. Гласът му прогърмя ясен и отчетлив над притихналата зала.

— Не съм убил Таня Джексън, нито пък останалите кети жени. През онази нощ изобщо не влязох в къщата. Не съм боядисвал никого със синя боя. В живота си не съм убивал никога, освен в служба на родината си. Не съм убивал тези жени. Невинен съм! Аз съм герой от войната, за бога!

Сержант Купър без усилие прескочи дървения парапет отпред и за части от секундата се намери до Марк Шърман, просна го на земята и го заудря по лицето и гърдите.

— Лъжец мръсен! Мръсен лъжец! — гърмеше той. — Защо искаш да ме убиеш?

Когато охраната най-сетне успя да издърпа Купър, ризата и сакото на прокурора бяха раздърпани, а лицето му — разкървавено.

Марк Шърман се надигна с усилие на крака и се обърна към съдебните заседатели:

— Има ли нужда да говоря повече? Присъдата е *виновен*. Натикайте това чудовище обратно в дупката, от която е изпълзяло.

2.

С отиването си на последния ден от процеса в Северна Каролина истинските убийци бяха поели малък риск. Искаха да видят края на тази история и в никакъв случай не биха я пропуснали.

Томас Старки им беше командир — бившият полковник от рейнджърите все още гледаше, говореше и действаше като такъв.

Браунли Харис бе негов заместник и се отнасяше почитателно към полковник Старки — по същия начин, по който се бе отнасял и във Виетнам, и както винаги щеше да се държи до деня, в който един от тях, а най-вероятно и двамата, не умреше.

Уорън Грифин бе все още „хлапето“, което изглеждаше малко странно, тъй като в момента бе на четиридесет и девет години.

След по-малко от два часа и половина дебати съдебните заседатели излязоха с присъда „виновен“. Сержант Елис Купър щеше да бъде екзекутиран за убийство от щата Северна Каролина.

Окръжният прокурор бе свършил блестящо работата си — прати на смърт не този, когото трябва.

Тримата убийци се натъпкаха в тъмносиния събърбън, спрян в една от страничните улички близо до съда.

Томас Старки запали двигателя на голямата кола.

— Има ли гладни? — попита той.

— Жадни — обади се Харис.

— Надървени — каза Грифин и се изсмя налудничаво.

— Дайте първо да хапнем и пийнем, а след това да си потърсим мадами. Какво ще кажете? Да отпразнуваме днешната голяма победа. *За нас!* — викна полковник Старки, като подкара колата. — *За трите слепи мишки!*

ЧАСТ ПЪРВА
ПОСЛЕДНИЯ СЛУЧАЙ

3.

Към седем часа сутринта слязох да закуся долу заедно с Нана и децата. Тъй като малкият Алекс тъкмо прождаше, всички неща в кухнята бяха на режим „пълна сигурност“. Пластмасови заключалки, резета и капачки на контактите навсякъде. Звучите от детското бърборене, дрънченето на приборите и енергичните действия на Деймън, учещ малкото си братче как се плюят малини, придаваха на кухнята звучене на средно натоварен полицейски участък в събота вечер.

Децата хапваха някаква зърнена закуска с вкус на шоколад и пиеха шоколадово мляко. Само от мисълта за толкова много шоколад в седем сутринта ме побиха тръпки. За нас с Нана имаше яйца и препечени филийки.

— Е, каква красота — казах аз, сядайки и заемайки се с кафето и яйцата. — Дори няма да я развалям с коментара си за шоколадовия пир, който две от скъпоценните ми деца си правят на закуска рано сутринта.

— Току-що обаче го коментира — парира Джени, която никога не пропуска възможността да отговори нещо.

Аз ѝ намигнах. Тази сутрин нищо не можеше да ми развали настроението. Убиецът, известен като Мислителя, бе заловен и в момента се намираще в строго охранявания затвор в Колорадо. Дванайсет годишният ми син Деймън продължаваше да цъфти — и като ученик, и като певец в юношеския хор „Уошингтън Бойс“. Джени се бе захванала с рисуване и редовно попълваше дневника си, в който правеше доста добри рисунки и карикатури за момиче на нейната възраст. А характерът на малкия Алекс тъкмо бе започнал да се проявява — бе страхотно момче само на тринайсет месеца, което тъкмо започваше да прожда. Неотдавна се бях запознал с една жена детектив, Джамила Хюз, и бях решил, че ми се иска да прекарвам с нея повече време. Проблемът се състоеше в това, че тя живееше в Калифорния, а аз — във Вашингтон. Все пак не съвсем непреодолимо разстояние, смятах аз.

Но скоро щях да имам повечко време, за да видя как ще потръгнат нещата между мен и Джамила. Точно днес бях решил да се видя с главен инспектор Джордж Питман и да си подам оставката от Вашингтонската полиция. После щях да си почина един-два месеца.

А след това може би щях да започна частна практика като психолог или пък да започна работа във ФБР. Бюрото вече ми бе отправило оферта, от която бях колкото поласкан, толкова и заинтригуван.

На вратата се почука силно. После тя се отвори и Джон Сампсън влезе. Той знаеше какви са ми планове за днес и си помислих, че идва да ми предложи подкрепата си.

Понякога съм толкова наивен, че чак ми се повдига.

4.

— Здравей, чичо Джон — пропяха в хор Деймън и Джени, след което се ухилиха като някои малки глупачета, каквито всъщност бяха в присъствието на това величие, за каквото те смятаха Джон Сампсън.

Той се приближи до хладилника и заразглежда последната творба на Джени. Тя се опитваше да копира типажи от един нов карикатурист, Аарон Макгрудър, от Мерилендския университет. По хладилника бяха залепени физиономиите на Хюи и Райли Фрийман, Цезар и Джазмин Дюбойс^[1].

— Искаш ли малко яйца, Джон? — попита го Нана и се надигна от мястото си. — Ще ти ги забъркам със сирене, точно както ги обичаш.

Всичко би направила за Сампсън. Това положение си бе останало непроменено, още откакто той бе на десет години, когато се запознахме с него. Сампсън ѝ бе като втори син. По-голямата част от времето, докато той растеше, родителите му бяха в затвора и Нана, както и всички останали от квартала, го отгледа.

— О, не, не — отвърна той бързо и протегна ръка да я спре, но тя вече бе до печката и гласът му се промени: — Добре, бъркани, Нана. И с ръжен хляб. Умрял съм от глад, а пък и никой не може да прави закуска като теб.

— Е, това си е съвсем вярно — изкиска се тя и включи котлона. — Имаш късмет, че съм от *старата* школа. И двамата имате късмет.

— Знаем, Нана — усмихна ѝ се Сампсън, после се обърна към децата: — Трябва да говоря с баща ви.

— Днес той напуска работа — осведоми го Джени.

— Разбрах — отвърна Сампсън. — Целият град разправя, *Поуст* го помести на първа страница, а вероятно са го казали и по сутрешните новини.

— Чухте чичо Джон — казах аз на децата. — А сега, дим да ви няма. Обичам ви. Действай!

Джени и Деймън обърнаха отегчено очи към тавана, но все пак станаха от масата, събраха си книжките в раниците и тръгнаха към

училището им, което е на пет пресечки от нас по Пета улица.

— И през ум да не ви минава да се измъквате по този начин — спрях ги аз. — Целувки.

Двамата послушно се приближиха и целунаха и мен, и Нана. После целунаха и Сампсън. Нямам представа какво става в този хладен и безсърдечен свят напоследък, но редът в нашата къща е такъв. Бин Ладен сигурно никога не е бил целуван достатъчно като е бил малък.

— Имам проблем — каза Сампсън веднага щом децата излязоха.

— А аз трябва ли да остана? — обади се Нана от печката, без да се обръща.

— Разбира се — каза ѝ Джон. — Нана, Алекс, много пъти съм ви разказвал за един мой много добър приятел от дните, когато бях войник. Казва се Елис Купър и все още е в армията, макар че са минали толкова години. По-точно казано, беше. Съдът го е признал за виновен в убийството на три жени. Нямах представа за това, докато не започнаха да ми звънят приятели. Той самият е бил твърде объркан, за да ми се обади лично. Не е искал да ми каже. И до екзекуцията му остават само три седмици, Алекс.

Вперих поглед в очите на Сампсън. И видях само тъга и обърканост, каквито рядко ми се е случвало да виждам у него.

— Какво искаш, Джон?

— Ела с мен в Северна Каролина. Говори с Купър. Той не е убиец. Познавам този човек почти колкото теб. Елис Купър не е убил никого.

— Знаеш, че трябва да отидеш с Джон дотам — обади се Нана. — Смятай го за последния си случай. Обещай ми.

Обещах.

---

[1] Герои от комикси. — Б.р. ↑

5.

Към единайсет часа същата сутрин двамата със Сампсън вече бяхме на магистрала I-95, сбутани сред стадото забързани, хъркащи и бълващи кълбета дим камиони. Това пътуване ни идваше добре, за да си наваксаме. През последния месец и повече и двамата бяхме доста заети, но винаги успявахме да намерим време след това за дълги разговори. Така беше още откакто бяхме малки. Всъщност бяхме се разделили само един-единствен път, когато Сампсън замина да служи в Югоизточна Азия, а аз бях в Джорджтаун, после в „Джонс Хопкинс“.

— Разкажи ми за този твой приятел от военните години — казах.

Карах аз, а Сампсън бе избутал дясната седалка назад докрай и коленете му пак опираха в жабката. Но, изглежда, се чувстваше почти удобно.

— Когато се запознахме с него, Купър вече беше сержант и според мен знаеше, че ще си остане с този чин завинаги. Но това не го бъркаше, човекът си обичаше армията. Двамата с него бяхме заедно в Браг. Тогава Купър ми бе началник. Веднъж ме наказва с четири непорядка четири поредни уикенда.

Аз се засмях.

— И тогава ли станяхте близки? През уикендите, прекарани заедно в казармата...

— А-а, тогава не можех да го гледам. Смятах, че се заяжда с мен. Заради ръста ми... След това се събрахме отново заедно в 'Нам.

— Той беше ли успокоил топката вече? След като отново сте се видели там...

— Неее, Купър си е Купър. При него няма шест-пет, истински прусак, но ако спазваш устава, няма страшно. Точно това харесваше в армията. Ред, точност и ако се държиш както трябва, обикновено всичко е наред. Може би не толкова наред, колкото би искал, но не и толкова зле. Казваше, че за един чернокож е трудно да намери такава отплата за държанието и труда си, както в армията.

— Или в полицията — вметнах аз.

— До известна степен — кимна Сампсън и продължи: — Спомням си веднъж във Виетнам. Бяхме дошли да заместим един отряд, който бе избил може би около двеста души за пет месеца. И не можеше да се каже, че избитите от тях са били войници, Алекс, макар че се предполагаше, че са от Виет Конг.

Карах и слушах, а гласът на Сампсън постепенно сякаш започна да се чува някъде отдалеч.

— На операции от този тип ние викахме „забърсване“. Същия път, за който говоря, влязохме в едно селце, но в него вече имаше наши хора. Един офицер от пехотата водеше „разпита“ на пленник пред цялото село, жени и деца. Режеше кожа от корема му. Сержант Купър се приближи до офицера и опря пистолета си в главата му. Каза му, че ако не спре, да се смята за мъртъв. Беше напълно сериозен. На Купър не му пукаше за последиците. Той *не е* убил тези жени в Северна Каролина, Алекс. Елис Купър не е убиец.

6.

Много обичам да съм в компанията на Сампсън. Винаги ми е било приятно и винаги ще ми бъде. Докато прекосяхме Вирджиния и навлизахме в Северна Каролина, разговорът постепенно взе друга насока, започнахме да разговаряме на по-благодатни и обещаващи теми. Вече му бях разказал всичко за Джамила Хюз, но той искаше да чуе последното развитие на нещата. Понякога е по-голяма клюкарка дори от Нана.

— Повече няма нищо за казване, великане. Знаеш много добре, че се запознах с нея по време на оня голям случай в Сан Франциско. Две-три седмици се виждахме всеки ден. И все още не я познавам добре. Но я харесвам. Не понася да слуша глупости от когото и да било.

— Но ти се иска да я опознаеш по-добре — засмя се Сампсън и плесна с грамадните си като лопати длани. — Това поне се вижда и с просто око.

Аз също се засмях.

— Да, всъщност е така. Джамила обаче си държи картите плътно до гърдите. Сигурно е страдала. Може би с първия мъж. Още не иска да говори за това.

— Според мен ти си нейният човек, да знаеш.

— Може. Ще ти хареса. Всички я харесват.

Джон отново започна да се смее.

— Ама наистина намираш все хубави мацки. Това поне трябва да ти го призная. — Той смени темата. — Нана е голяма работа, нали?

— И още как. Осемдесет и две. Никога няма да познаеш. Завчера се прибирам вкъщи. И я заварвам да сваля *хладилника* по стълбите към задния двор, влачейки го на един парцал. Няма да ме почака малко да ѝ помогна, ами...

— Помниш ли едно време, когато ме хванаха да задигам плочи от „Спектър“?

— Помня. Тя много обича да го разказва.

Джон продължи да се смее.

— Сякаш беше вчера. Двамата с теб натикани в оня тесен и мръсен офис на управителя. Оня креци и само дете не ни заплаши със смъртно наказание заради неговите четирийсет и петорки^[1], обаче ние го даваме непукисти. Едва не му се изсмяхме в лицето.

— И Нана изведнъж цъфва и почва да ни *дармони* — включих се в спомените и аз. — Тресна ме в лицето и ми разкървави устната. Беше като фурия на отмъщението, пратена от бога... Често обичаше да казва: *Не ме предизвиквай. Никога, ама никога, не ме предизвиквай.* Още я чувам. А след това накара полицаия да ни завлече задниците до участъка. Дори не й хрумна да ни прибере вкъщи. Викам й: „Нана, това са само някакви си *плочи*“. Брей, щеше да ме убие тая жена. „Вече ми тече кръв“, викам й. „Още ще ти протече“, креци тя право в лицето ми.

Усетих как се усмихвам леко на далечния спомен. Интересно как някои неща, които не са били никак забавни навремето, по-късно ти се струват адски забавни.

— Може би точно затова сме станали големи и лоши полицаи. Заради този следобед в магазина за плочи с отмъстителното изпълнение на Нана.

Усмивката отлетя от лицето на Сампсън.

— Не, не, тази случка не успя да ме вкара в правия път. Казармата обаче успя. Вкъщи не можах да получа онова, което трябваше. Нана помогна, но именно армията ме вкара в релсите. Длъжник съм й, Алекс. Длъжник съм и на Елис Купър!

---

[1] Плочи на 45 оборота. — Б.пр. ↑

7.

Приближавахме се към сивите и мрачни стени на Централния затвор в Рали, Северна Каролина. Изолаторът вътре бе същински затвор в затвора. Беше ограден с бодлива тел и смъртоносна електрическа бариера, а по вишките наоколо въоръжената до зъби охрана не сваляше поглед от зоната. Централният затвор бе единственият в Северна Каролина, където затваряха осъдените на смърт. В момента в него имаше над хиляда затворници, като 220 от тях бяха смъртници.

— Страшно място — промърмори Сампсън, докато слизахме от колата.

Никога не бях го виждал толкова напрегнат и разтревожен. Но аз също не бих искал да попадам тук.

В главната административна сграда на затвора всичко бе тихо и спокойно като в манастир, но изключително засилената охрана присъстваше навсякъде. Помолиха ни да изчакаме малко между две метални врати. После ни провериха с детектор, след което трябваше да покажем документите и полицейските си карти. Униформената охрана ни каза, че регистрационните номера на много от колите били правени тук, в затвора. Хубаво е все пак да се знае, помислих си.

В този изолатор металните врати като че ли бяха стотици. Затворниците нямаха право да излизат от килиите си без белезници, букаи на краката и въоръжена охрана зад гърба. Накрая ни въведоха в отделението за смъртниците и ни спряха пред килията на сержант Купър. В това отделение на затвора всеки блок се състоеше от шестнайсет килии — осем долу и осем горе, с една обща стая за посещения. Всичко бе боядисано в типичния за всички затвори цвят.

— Джон Сампсън, ти все пак дойде — каза Елис Купър, като ни видя в тесния коридор пред стаята за свиждане.

Вратата бе отворена и ние влязохме, съпроводени от двама души въоръжена охрана.

Поех дълбоко дъх, но се постарях да не го изпускам твърде шумно. Белезниците и букаите на Купър бяха свързани с верига и той

приличаше на огромен и як роб.

Сампсън се приближи и го прегърна. Купър бе облечен в оранжев гащеризон — официалното облекло на всички смъртници. Непрекъснато повтаряше:

— Много се радвам да те видя! Много се радвам да те видя!

Когато двамата великани най-сетне се пуснаха, очите на Купър бяха зачервени, а бузите — мокри. Очите на Сампсън си останаха сухи. Никога не съм го виждал да плаче.

— Това е най-хубавото нещо, което ми се случва от много, много време — каза Купър. — Изобщо не съм си мислел, че някой ще дойде след процеса. За повечето хора аз съм вече мъртъв.

— Доведох със себе си един човек. — Сампсън се обърна към мен. — Детектив Алекс Крос. Това е най-добрият детектив по убийствата, когото познавам.

— Точно такъв ми трябва — каза Купър, поемайки ръката ми. — Най-добрият.

— Затова ни разкажи сега за цялата тази тъпотия — подкани го Сампсън. — Ама *всичко*. От игла до конец. Твоята версия, Куп.

Сержант Купър кимна.

— И на мен ми се иска. Хубаво ще е да я разкажа на някой, който все още не е убеден, че аз съм убил онези три жени.

— Точно затова сме тук — каза Сампсън. — Защото ти *не си* убил тези жени.

— Онзи петък тъкмо си бях взел заплатата — започна Купър. — Трябваше веднага да се прибера у дома при приятелката ми Марша, но реших да обърна няколко питиета в клуба. Обадох ѝ се около осем часа, но тя явно бе излязла. Май нещо ми се бе разсърдила. Затова обърнах още едно-две. Видях се и с едни приятели. После към девет отново звъннах вкъщи, но Марша пак я нямаше. Ударихме по още едно-две и накрая реших да се прибера у дома пеш. Защо пеш ли? Защото знаех, че съм се отрязал като талпа, а и без това до вкъщи я има километър и половина, я не. Когато се прибрах, минаваше десет. Марша още я нямаше. Пуснах телевизора и седнах да гледам баскетбол — Северна Каролина срещу Дюк. Обичам да освирквам Дюк. Към единайсет чувам външната врата да се отваря. Викнах на Марша нещо от рода: „Къде ходиш по това време“... Само че не беше тя. Вътре нахлуха цял взвод от военната полиция, заедно с един следовател на

име Джейкъбс. Малко след това казаха, че са намерили ножа ми на тавана. Както и следи от синя боя, с която били боядисани лицата на онези жени. И ме арестуваха за убийство.

Докато говореше, Елис Купър гледаше Сампсън, но като приключи, впери тежкия си поглед право в очите ми. Помълча малко, после продължи:

— Аз не съм убил тези жени. Но това, което не мога да си обясня, е защо някой е *натресъл* тези убийства именно на мен? Защо ме е натопил по този начин? Няма никакъв смисъл. Нямам нито един враг на този свят. Поне аз така си мисля.

8.

Томас Старки, Браунли Харис и Уорън Грифин бяха приятели от трийсет години — още от времето, когато бяха служили във Виетнам. На всеки два месеца те се събираха под командването на Томас Старки в една обикновена дървена хижа в планината Кенесоу в Джорджия и прекарваха уикенда заедно. Това бе ритуал на мъжката чест и щеше да продължи, както казваше Старки, докато и последният от тях си отиде.

Там вършеха всички онези неща, които не можеха да вършат къщи — надуваха до дупка музиката и слушаха „Доорс“, „Крийм“, Хендрикс, „Блайнд Фейт“ и „Еърплейн“. Пиеха бира и бърбън с литри, печеха си дебели и огромни пържоли, които хапваха с прясна царевица, лук, домати и печени картофи, намазани с масло и горчица. Пушеха скъпи кубински пури. Изобщо се забавляваха както си искат.

— Какво казваха в онази реклама за бирата? — попита ги Старки, докато седяха на верандата след вечеря. — Сещате ли се? — По-добре от това не може да бъде — отговори си Старки сам и изтръска от пурата си внушително количество пепел на пода на верандата. — Ама пък бирата беше пълен боклук. Даже не мога да си спомня името ѝ. Има си хас. Как ще си я спомня, кат' съм малко пиян и много друсан.

Никой от останалите не му повярва. Томас Старки никога не губеше контрол изцяло, особено пък когато извършеше убийство или заповядаше да бъде извършено.

— Ние си платихме задълженията, господа — продължи Старки, протягайки халбата си да се чукне с останалите. — Заслужихме си го. Това, което става в момента, е заслужена отплата.

— Заслужихме си го и още как — кимна Харис. — Две-три войни. Пък и останалите неща през последните години. Семейства. Единайсет деца между нас. Освен това свършихме хубава работа и сред голямата и лоша цивилизация. Никога не съм си представял, че ще си докарвам по сто и петдесет на година.

Тежките стъклени халби отново издрънчаха една в друга.

— Добре се справихме, момчета — забеляза Старки. — И ако щете ми вярвайте, оттук нататък може да става само по-добре.

И както винаги, започнаха да си разказват за кой ли път войнишките истории — Гренада, Могодишу, Залива, но най-вече Виетнам.

Старки им припомни как веднъж бяха накарали една виетнамка да „яхне подводницата“. Жената — симпатизантка на Виет Конг, разбира се — бе съблечена чисто гола и завързана за дъска по гръб. Харис уви около лицето ѝ кърпа, която бавно започна да мокри с вода. И след като кърпата подгизна, жената бе принудена да вдъхва вода, за да диша. Дробовете и стомахът ѝ скоро се подуха от вода. След това Харис я удряше по гърдите, за да изкара водата. Жената говореше, но не им казваше нищо ново. Затова я завлякоха до едно дърво, отрупано със сладки плодове, по което винаги пъплеха едри жълти мравки. Вързаха жената за дървото, запалиха си по една цигара с марихуана и гледаха как тялото ѝ бавно подпухва, докато накрая не можеше да се познае какво е. Когато се наду толкова, че всеки момент щеше да се пръсне, те я „свързаха“ посредством жица с полевия телефон и я убиха с ток. Старки винаги казваше, че това е най-творческото убийство, което е виждал.

— А тая виетконгска кучка напълно си го заслужаваше — заяви той накрая както винаги.

Браунли Харис започна да разказва за „людешките мигове“ във Виетнам. Ако от някое село прозвучаха в ответ изстрели, дори и само един, за тях тримата настъпваше „людешкият миг“. Върху селото се изсипваше огнен ад, защото ответните изстрели доказваха, че цялото село е виетконгско. След „людешките мигове“ селото, или по-точно онова, което бе останало от него, се изгаряше до основи.

— Хайде да влизаме в бърлогата, момчета — каза по едно време Старки. — Тъкмо ми е дошло настроение за един филм. И то точно определен.

— Бива ли го? — попита Браунли Харис и се ухили.

— Ще ти замръзне лайното от страх, това мога да ти кажа. Пред него *Ханибал* е като детска песничка. По-страшен филм не съм гледал.

9.

Тримата се запътиха към бърлогата, която бе любимата им стая в хижата. Преди много време, още във Виетнам, триото получи кодовото име Трите слепи мишки. Бяха елитните военни убийци — правеха това, което им се каже, и без да задават неудобни въпроси, изпълняваха заповедта. Горедолу така вървяха нещата и сега. Бяха най-добрите в работата си.

Старки им беше командир. Както едно време във Виетнам. Той беше най-умният и най-коравият от тримата. И с годините не се бе променил кой знае колко физически. Бе висок метър и осемдесет и два, талията му бе осемдесет и три сантиметра, лицето му бе потъмняло и обветрено, подходящо за неговите петдесет и пет години. Русата му коса бе поизгубила блясъка си. Не се смееше често, но когато се разсмееше, обикновено заразяваше всички.

Браунли със своите метър и седемдесет минаваше за набит, но със съвършено пропорционално тяло за петдесет и една годишен мъж, като се има предвид колко бира бе изпил през живота си. Очите му се засенчваха от гъсти и рунтави, почти склучени вежди. Косата му още тъмнееше, но тук-там вече се виждаха сребърни нишки и той я подстригваше все още по военному, макар и не чак толкова ниско.

Уорън Грифин, Хлапето, бе най-младият от групата и все още най-импулсивният. Възхищаваше се и от двамата, особено от Старки. Грифин бе метър и осемдесет и пет висок, върлинест мъж. Тъмнорусата му коса бе дълга от двете страни, но по темето бе вече започнала да оредява.

— Трябва да ви кажа, че го харесвам тоя Ханибал Канибала — каза Грифин, влизайки в бърлогата. — Особено пък сега, когато от Холивуд решиха, че е положителен герой. Убива само хора с лоши маниери и на които им липсва чувство към изящното изкуство. Какво лошо има в това?

— За мен нищо — отвърна Харис.

Старки заключи вратата, после пъкна черната касета във видеото. Обичаше бърлогата с кожената мека мебел, трийсет и шест

инчовия телевизор „Филипс“ и библиотечката с подредени по хронологичен ред видеокасети.

— Време е за шоу — каза Старки. — Гаси лампите.

На екрана се появи нестабилно изображение от държана в ръце камера на човек, приближаващ към някаква най-обикновена къща. В кадър се появи и втори мъж. Операторът любител се приближаваше все повече и повече към къщата, докато най-сетне целият екран се запълни от наплют от мухите прозорец и гледката вътре в хола на къщата. В стаята имаше три жени, които със засмени лица си говореха нещо и току избухваха в смях. Бе ясно, че нямат никаква представа, че ги наблюдават трима непознати, които на това отгоре и ги снимат.

— Забележете, че въведението представлява дълъг кадър без прекъсване — обади се Харис. — Операторът е направо гений, ако ми е позволено да се самопохваля.

— Аха, режисьор и половина си — каза Грифин. — В теб май има някой скрит Фелини, що ли?

Жените, които бяха на около трийсетина години, вече се виждаха съвсем ясно през прозореца. Пиеха бяло вино и си прекарваха страхотно. Всички бяха в къси панталони, с чудесно оформени крака, които заслужаваха да бъдат показвани. Барбара Грийн изпъна своя напред, сякаш точно заради филма.

Нестабилната картина продължи да се клатушка, следвайки стената на къщата до задната врата към кухнята. Този път заедно с картината се появи и звук. Единият от тримата натрапници заблъска по алуминиевата рамка на мрежата.

Отвътре долетя глас:

— Идвам! Кой е? О-о, дано да е Ръсел Кроу. Току-що гледах *Красив ум*. Ама трябваше да го кръстят *Красив мъж*.

— Не е Ръсел Кроу, госпожо — каза Браунли Харис, който очевидно бе операторът.

Таня Джексън отвори вратата и за секунда на лицето ѝ застина ужасено изражение, преди Томас Старки да ѝ пререже гърлото с десантния нож. Жената изстена и падна на колене, после се захлупи по очи на пода. Таня Джексън бе мъртва, още преди тялото ѝ да докосне линолеума, с който бе постлала кухнята си.

— Някой тука е *много добър* с десантен нож — каза Харис, отпивайки от бирата, без да откъсва очи от екрана. — Не си е изгубил

тренинга.

Изображението от камерата се промени, минавайки бързо през кухнята. Точно през окървавения и конвулсивно потрепващ труп на Таня Джексън. После влезе в хола. По радиото гърмеше ритмична песен на „Дестини’с Чайлд“, която се превърна в саундтрак към любителския филм.

— *Какво става тука?* — изпищя Барбара Грийн от дивана и се сви на топка. — *Кои сте вие? Къде е Таня?*

Старки моментално се хвърли към нея с ножа. Но въпреки това успя да направи физиономия към камерата. След това се втурна подир Морийн Бруно обратно в кухнята, където заби десантния нож в центъра на гърба ѝ. Жената вдигна ръце над главата си, сякаш се предаваше.

Камерата промени ъгъла си, за да покаже Уорън Грифин. Той представляваше ариергарда. Именно Грифин бе донесъл боята и именно той щеше да боядиса лицата и торса на трите убити жени в синьо.

Седнали в мрака на бърлогата, тримата приятели изгледаха филма още два пъти. Когато лентата свърши за трети път, Томас Старки извади касетата.

— *Ха наздраве* — каза той и тримата вдигнаха халвите. — *Не остаряваме, а задобряваме повече и повече.*

10.

На другата сутрин двамата със Сампсън пристигнахме във Форт Браг, Северна Каролина, за да продължим разследването по *убийствата „Синята дама“*. Над главите непрекъснато ревяха С-130 и С-141. Карах по нещо, наречено „Път за всички американци“, след това свих по Рийли Роуд. Колкото и да бе странно, около базата никога не бе имало охранителен кордон, нито пък ограда или официален портал. До 11 септември. Военните пускаха автомобилистите да минават по пътищата на базата за по-напряко.

Самата база се простираше на четиридесет километра от изток на запад и на шестнайсет от север на юг. Тук се помещаваха войски, готови да бъдат изпратени навсякъде по света в рамките на осемнадесет часа. Имаше всякакви удобства — кинотеатри, конна база, музей, две голф игрища, че дори и зимна пързалка за любителите на кънките.

Над един от новите постове се виждаха два надписа. На единия пишеше: *Добре дошли във Форт Браг — дом на Американските въздушни и специални войски.*

На втория се четеше обичайният за почти всички американски бази по света надпис: *Намирате се на територията на военно поделение и подлежите на претърсване без прокурорска заповед.*

Теренът навсякъде бе прашен и вече се сторецяваше под все още силното за есента слънце. Накъдето и да погледнех, виждах търчащи нанякъде войници. И джипове. Много военни джипове. Навсякъде като че ли вреше и кипеше.

— Ураааа, а? — обърнах се аз към Сампсън.

— Ами — поклати глава той и се ухили. — Иде ми да хукна към портала.

Двамата прекарахме останалата част от деня в разговори с облечени в камуфлажи мъже, обути в ослепително лъснати кубинки. Връзките ми с ФБР ми помогнаха да отворя врати, които иначе биха си останали затворени за нас. Елис Купър имаше много приятели и повечето от тях се стъписани, като чули за убийствата. И почти всички

и сега продължаваха да не вярват, че той е способен на такава касапница.

Изключение правеха двама срочно служещи, които бяха минали под личното му обучение. Те ни казаха, че Купър се отнасял с тях грубо физически. Най-ядосан беше един от войниците, на име Стив Хол.

— Сержантът си беше адски дребнаво копеле. Всеки го знаеше. Видеше ли ме някъде сам, започваше да ме бута с лакът, да ме ръга с коляно. Знаех, че само чака да му отвърна, но аз не го направих. Не съм чак толкова изненадан, че е убил някого.

— Това са тъпотии — каза по-късно Сампсън. — Купър е кибритлия и понякога може да бъде отвратителен, ако го предизвикат. Обаче това не означава, че може да убие три жени и да ги боядиса със синя боя.

Усещах огромното чувство на привързаност и уважение, което Сампсън изпитваше към Елис Купър. Това беше черта, която той не демонстрираше често. Бе израсъл с майка, която освен наркоманка бе и пласъор, и баща, който избягал от тях, когато Сампсън бил едва на три години. Никога не изпадаше в сантименталности, освен ако не ставаше дума за Нана или децата и може би и за мен.

— Дотук какво мислиш за цялата тази бъркотия? — попита ме той накрая.

Поколебах се малко, преди да му отговоря.

— Рано е още да се каже, Джон. Знам, че звучи адски гадно, особено след като на приятеля ти му остават по-малко от три седмици живот. А сигурно и тук, във Форт Браг, няма да ни търпят кой знае колко. Военните обичат сами да си разрешават проблемите. Много ще ни е трудно да изтръгнем информацията, която ни трябва, за да помогнем на Купър. Колкото до него, интуицията май ми подсказва да му вярвам. Обаче кой ще си даде такъв труд, само и само да го накусне? Няма никакъв смисъл.

11.

Започвах да свиквам с всичките тези С-130 и С-141, които непрекъснато излитаха, кацаха и кръжаха над главите ни. А да не споменавам за непрекъснатия артилерийски бумтеж, носещ се от близкия полигон, който все повече започвах да оприличавам на своеобразен камбанен звън, отброяващ последните часове на Елис Купър.

След скоростния обяд в едно ресторантче на булевард „Браг“ двамата със Сампсън трябваше да се срещнем с някакъв капитан на име Джейкъбс. Доналд Джейкъбс работеше в КСО — военния криминално следствен отдел. Бе започнал да работи по случая с убийствата още от самото начало и на процеса бе ключов, съкрушителен свидетел.

Непрекъснато забелязвах, че по улиците във Форт Браг се забелязва доста оживено движение и на цивилни автомобили. *Дори и сега всеки може да влезе тук и никой да не го забележи.* Подкарах към мястото, където бяха разположени административните сгради. КСО се помещаваше в сграда, която се оказа по-модерна и по-стерилно изглеждаща, отколкото по-привлекателните съоръжения през двайсетте и трийсетте.

Капитан Джейкъбс ни посрещна в кабинета си. Вместо униформа той бе облякъл червена карирана риза и панталони в цвят каки. Изглеждаше спокоен и сърдечен едър мъж в добра физическа форма, малко под петдесетте.

— С какво мога да ви помогна? — попита той. — Знам, че Елис Купър има приятели, които вярват в него. Едно време е помогнал на доста хора. Знам също така, че и двамата имате репутация на добри детективи по убийствата. Така че откъде да започнем?

— Просто ни кажете каквото знаете за убийствата — каза Сампсън.

Не бяхме говорили за това, но усетих, че той изпитваше нужда да бъде водещият детектив тук, в базата.

Капитан Джейкъбс кимна.

— Добре, ако нямате нищо против, ще запиша разговора ни. Опасявам се, че той е извършил всичко това, господо. Вярвам, че сержант Купър е убил онези три жени. Но не се преструвам, че знам защо. Особено пък не разбирам синята боя по лицата и телата на жертвите. Може би вие бихте могли да дадете някакво обяснение, доктор Крос. Освен това *знам*, че повечето хора от Браг още не са забравили бруталността и безсмислието на тия убийства.

— Значи създаваме проблеми с присъствието си тук — каза Сампсън. — Моите извинения, капитане.

— Не се извинявайте — отвърна Джейкъбс. — Както казах, сержант Купър си има своите почитатели. В началото дори и аз проявих склонност да му повярвам. Това, което ни разказа за местопребиваването си, можеше да се проследи много лесно. Служебното му досие е направо изключително.

— Тогава защо си променихте мнението? — попита Сампсън.

— О, поради много неща, детектив. ДНК пробите, улики, намерени на местопрестъплението, както и на други места. Фактът, че е бил видян пред къщата на Джексън, а той се закле, че не е бил там. Десантният нож, намерен на тавана му, и който се оказа оръдието на престъплението. И още някои други неща.

— Може ли малко по-конкретно? — помоли го Сампсън. — Какви други неща?

Капитан Джейкъбс въздъхна, стана и се приближи към един масленозелен шкаф. Отключи най-горното чекмедже, изкара една папка оттам и ни я донесе.

— Хвърлете по едно око на това. То също може да промени мнението ви.

Той пръсна пред нас половин дузина снимки от мястото на престъплението. Изгледал съм хиляди такива снимки, но всеки път ме поразяваха като първия път.

— Ето така са намерили трите жени. Не ги показаха в съда, за да не нараняват чувствата на близките допълнително. Окръжният прокурор си даваше сметка, че разполага с достатъчно улики, за да осъди Купър и без тях.

Снимките бяха пред нас — най-зловещата и ясна улика, която бях виждал. Явно всички жени са били намерени в хола, а не където са били убити. Убиецът внимателно бе подредил труповете на дивана със

старанието на театрален режисьор. Лицето на Таня Джексън почиваше между краката на Барбара Грийн, а нейното пък бе заровено в чатала на Морийн Бруно. В синьо бяха боядисани не само лицата, но и гениталиите им.

— Явно Купър е смятал, че трите жени са имали любовна връзка. Може би е било така. Във всеки случай, според него именно това е била причината Таня Джексън да го отхвърли. И тази нейна постъпка го е довела до това.

— Но тези снимки, колкото и ясни и страховити да са, все пак не доказват, че Елис Купър е убиецът — обадох се най-сетне и аз.

Капитан Джейкъбс поклати глава.

— Вие май не разбирате. Това не са снимки, направени от полицията на местопрестъплението. Това са копия от снимки, които Купър сам е направил. Намерихме ги у тях заедно с оня десантен нож.

Доналд Джейкъбс погледна най-напред към мен, след това към Сампсън.

— Вашият приятел е убил тези жени. А сега можете да си идете у дома и да оставите хората на мира да превъзмогнат това събитие.

12.

Въпреки съвета на капитан Джейкъбс ние не напуснахме Северна Каролина. Дори тъкмо обратното — продължихме да се срещаме с всеки, който бе готов да говори с нас. Един главен сержант сподели нещо интересно, макар и не във връзка със случая. Той ми каза, че неотдавнашната вълна на патриотизъм, заляла страната след 11 септември, едва се усетила във Форт Браг.

— И винаги сме били така — уверяваше ме той.

Това наистина си личеше и трябва да призная, бях доста впечатлен от всичко, което видях в базата.

На другата сутрин се събудих рано, някъде около пет, без да има къде да ходя. Поне имах време да помисля за факта, че това може да бъде последният ми случай. Пък и какъв случай беше това? *Човек, осъден за три зловещи убийства, който твърди, че е невинен. Че кой убиец не го прави?*

После си помислих за Елис Купър, очакващ изпълнението на присъдата си в Рали, и се хванах за работа.

Веднага щом станах, се настаних пред компютъра и проведох задълбочено търсене в Мрежата. Една от насоките бе синята боя по жертвите. Регистрирах се в полицейската търсачка и намерих три други случая, в които жертвите са били боядисвани, но нито един от тях не изглеждаше свързан с нашия.

След това прегледах маса информация на ключова дума син цвят. Намерих нещо, което леко ме заинтересува. Ставаше дума за трупа „Сини мъже“ — актьори, които изнасяли някакво представление, наречено „Цеви“. Започнали в Ню Йорк, след това тръгнали в Бостън, Чикаго и Лас Вегас. Представлението съдържало елементи на музика, театър, сценични изпълнения, дори на водевил. Изпълнителите винаги работели в синьо — от глава до пети. Може би имаше нещо тук, може би не — бе твърде рало да се каже.

Двамата със Сампсън се срещнахме на закуска в „Холидей Ин“, където бяхме отседнали — в „Холидей Ин Бордо“, ако трябва да бъдем точни. Хапнахме набързо, после се отправихме с колата към квартала

на военните извън базата, където бяха станали убийствата. Къщите бяха обикновени, всяка с малка зелена морава отпред. В няколко от тях имаше надуваеми басейни. Тук-там по улицата бяха паркирани автомобили.

По-голямата част от сутринта и ранния следобед прекарахме в разходки из квартала, където бе живяла Таня Джексън. Това бе жилищен район от работнически тип, където живееха военни, и в повечето случаи у дома нямаше никой.

Бях застанал на предната веранда на една дървена къща и говорех с жена на около четиридесет години, когато видях Сампсън да тича насам. Нещо бе станало.

— Алекс, ела с мен! — подвикна той още отдалеч. — Хайде, поживичко. Трябваш ми веднага.

13.

Настигнах го.

— Какво има? Намери ли нещо?

— Нещо странно — кимна той. — Може би пробив. Той ме заведе в една малка дървена къща. Почука на вратата и на нея почти веднага се показа жена. Беше висока малко над метър и половина, но като нищо тежеше осемдесет-деветдесет килограма, а може би и сто.

— Това е партньорът ми, детектив Крос — представи ме Сампсън. — Казах ви за него. Това е госпожа Ходж.

— Аз съм Анита Ходж — каза жената, поемайки ръката ми. — Радвам се да се запозная с вас. — Тя се ухили на Сампсън. — Съгласна съм. Мохамед Али на млади години.

Госпожа Ходж ни преведе през дневната, където две малки момчета играеха на телевизионна видеоигра. След това минахме по тесен коридор и влязохме в спалнята.

Момче на около десет години бе седнало в инвалидна количка, спряна пред компютър на бюрото. Зад него на стената бяха залепени лъскави плакати на най-малко двацет и пет водещи бейзболни играчи.

Нахълтването ни, изглежда, го раздразни.

— Какво има пак? — попита той.

Такова посрещане си бе направо равно на: „Чупката оттука и ме оставете на мира. Работя“.

— Това е Роналд Ходж — каза Сампсън. — Роналд, това е детектив Крос. Казах ти за него, когато говорихме преди малко.

Момчето кимна, но не каза нищо, просто ме гледаше сърдито.

— Роналд, би ли повторил това, което каза на мен — каза Сампсън. — Трябва да го чуем още веднъж.

Момчето обърна очи към тавана от досада.

— Вече го казах на другите полицаи. Писна ми да го повтарям, ясно? И без това никой не се интересува от моето мнение.

— Роналд! — обади се и майка му. — Това не е вярно и ти го знаеш.

— Моля те, разкажи ми — включих се и аз в молбите. — Това, което кажеш, може да се окаже много важно. Искам да го чуя от теб.

Момчето се намръщи и продължи да клати глава, но без да сваля очи от моите.

— Другите полицаи не мислеха, че е важно. *Шибаняци!*

— Роналд! — викна майка му възмутено. — Какви са тия думи? Знаеш, че никак не ги обичам.

— Добре де, добре — промърмори хлапето. — Пак ще го разкажа.

После започна да говори за вечерта, когато Таня Джексън е била убита и какво е видял.

— Седях до късно. Не ми е разрешено, но не ми се спеше и играех на компютъра.

Той спря и погледна към майка си.

Тя кимна.

— Простено да ти е. И друг път сме говорили по тази тема. А сега, моля те, разкажи какво си видял. Вече почваш да ме дразниш.

По устните на момчето най-сетне заигра усмивка и то започна разказа си. Може би все пак искаше най-напред да създаде подходящо напрежение у публиката.

— От моята стая се вижда дворът на семейство Джексън. Точно зад ъгъла на къщата на Харт. Видях някакъв човек в двора. Беше тъмно, но го виждах, като се движеше. В ръцете си държеше нещо като камера или нещо подобно. Не можех да разбера какво снима, затова проявих любопитство. Приблжих се по-близо до прозореца, за да разбера. И тогава видях, че са трима. И тримата бяха в двора на госпожа Джексън. И точно това казах на полицията. *Трима мъже.* Видях ги така, както виждам вас тук. *И те снимаха филм.*

14.

Помолих малкия Роналд Ходж да повтори разказа си и той го стори.

Точно, дума по дума. Не сваляше поглед от очите ми, докато говореше, и нито за секунда не се поколеба, гласът му не трепна нито веднъж. Бе ясно, че момчето се безпокои от онова, което е видяло, и все още се страхува. Живееше със страха от онова, на което бе станало свидетел онази нощ, особено след като бе научило, че в съседната къща са станали три убийства.

След това двамата със Сампсън си поговорихме с Анита Ходж в кухнята. Тя ни почерпи със студен чай без захар с едри парчета лимон, който бе превъзходен. Жената ни разказа, че Роналд бил роден със *спина бифида* — разклонение на гръбначния стълб, — което предизвикало парализа от кръста надолу.

— Госпожо Ходж — обадох се аз. — Какво мислите за разказа на Роналд?

— О, вярвам му. Смятам, че е видял това, за което ви каза. Може да са били сенки или нещо друго, но Роналд твърдо вярва, че е видял трима души. И единият от тях е бил с камера или нещо подобно. Той още от самото начало бе много твърд по този въпрос. Малко страшничко. Също като в оня стар филм на Хичкок.

— *Задният прозорец* — кимнах аз. — На Джеймс Стюърт му се струва, че вижда убийство през прозореца си. Тогава бил принуден да пази стаята, защото си бил счупил крака.

Хвърлих поглед към Сампсън. Исках да разбера дали се чувства комфортно от това, че този път аз задавам въпросите. Той кимна.

— Какво стана, след като детективите разпитаха Роналд? Върнаха ли се пак? Или някой друг? От Форт Браг например? Госпожо Ходж, защо показанията на Роналд не бяха включени в процеса?

Тя поклати глава.

— Същия въпрос си задавахме и аз, и бившия ми съпруг. След няколко дни все пак един дойде. Някакъв капитан от КСО. Капитан

Джейкъбс. Двамата с Роналд поговориха малко. И това бе всичко. Повече никой не дойде.

След като си изпихме чая, решихме да приключим за днес. Вече минаваше пет, а и ни се струваше, че имаме напредък. Като се върнах в хотела, се обадох на Нана и децата. На домашния фронт всичко беше наред. Харесваше им да определят работата ми като „Последният случай на татко“ и непрекъснато го повтаряха. Обаче и на мен май ми харесваше.

След това двамата със Сампсън вечеряхме, ударихме по една-две бири и всеки се запъти към стаята си.

Опитах да се свържа с Джамила. Там беше още седем часът, затова най-напред звъннах в работата ѝ.

— Инспектор Хюз — дойде моменталният отговор. — Отдел „Убийства“.

— Искам да подам оплакване за изчезнал човек.

— Хей, Алекс! — каза тя. Виждах усмивката ѝ. — Пак ме хващаш на работа. *Ти* си тоя, дето е изчезнал. Къде си? Нито пишеш, нито се обаждаш. Дори два реда по електронната поща не пращаш.

Извиних се, след което ѝ обясних за сержант Купър и докъде сме стигнали. Разказах ѝ какво бе видял Роналд Ходж от прозореца на стаята си. После се прехвърлих на темата, която всъщност ме бе накарала да ѝ звънна.

— Липсваш ми, Джам. Много искам да те видя. Където и когато кажеш. Защо не дойдеш насам. Така, за разнообразие. Или ако искаш, аз ще дойда при теб. Както кажеш.

Джамила се поколеба и аз се усетих, че съм затаил дъх. Може пък да не иска да ме види. После тя каза:

— Мога да отсъствам от работа няколко дни. Много искам да те видя. Разбира се, ще дойда до Вашингтон. Не съм ходила там, откакто бях малка.

— Не ще да е било толкова отдавна — казах.

— Това беше мило — засмя се тя.

Сърцето ми пърхаше като лудо, докато двамата с нея си уреждахме срещата. *Разбира се, ще дойда във Вашингтон.* През цялата нощ тези нейни думи не ме оставяха на мира. Те просто се изплъзнаха от езика ѝ така, сякаш е нямала търпение да ги изрече.

15.

Рано на другата сутрин ми се обади една моя приятелка от ФБР. Бях помолил Аби ди Гарбо да провери фирмите за даване на коли под наем в района дали не са забелязали нещо по-необичайно през седмицата, през която бяха станали убийствата. Казах ѝ, че е спешно. Аби вече бе открила нещо необичайно в една от фирмите.

Изглежда, на „Херц“ им бяха свили номер с един форд експлорър — сметката останала неплатена. Аби се разровила по-надълбоко и открила интересна документална следа. Тя ми обясни, че да се измами фирма за даване на коли под наем, не е чак толкова лесно, колкото изглежда на пръв поглед. Това беше добра новина. За да се направи такъв номер, трябвало фалшива кредитна карта и шофьорска книжка, в която всичко трябвало да съвпада с данните на кредитната карта, включително и описанието на шофьора, наемащ колата.

Някой хакнал компютъра на банката и се добрал до досиетата на притежателите на кредитни карти, за да се сдобие с фалшивата самоличност. Информацията била подадена на една фирма в Брамптън, Онтарио, където била направена фалшивата кредитна карта. Фалшивата шофьорска книжка пък получил от един уебсайт, наречен *photoidcards.com*. Дадена била също така и снимка, в чието копие се вирах точно в този момент.

Бял мъж, с незапомнящи се, обикновени черти, което сигурно и без това е било променено с грим.

ФБР продължавали да търсят, за да видят какво още може да излезе. Тъй или иначе, бе някакво начало. Някой си е дал труда да наеме кола във Файетвил, без да използва истинската си самоличност. Имахме все пак снимката на *някой*, и то благодарение на Аби ди Гарбо.

По пътя към къщата на сержант Купър разказах на Сампсън за номера с „Херц“. Той пиеше димящо кафе и си хапваше еклер и кимаше с благодарност. Когато преглътна, каза:

— Ето точно затова те помолих да се заемеш с това.

Купър живееше в малък двустаен апартамент в Спринг Лейк, на север от Форт Браг. Държеше едната страна на по-голям дуплекс.

Видях надпис, на който пишеше: *Внимание! Зла котка!*

— Има чувство за хумор — отбеляза Сампсън. — Имаше, искам да кажа.

Бяха ни дали ключ за вратата. Отключихме и влязохме вътре. В къщата все още миришеше на котки.

— Добре че никой не ни се пречка — казах аз. — Хубаво е, че няма ни полиция, ни ФБР.

— Убиецът е хванат — добави Сампсън. — Делото е приключило. И повече никого не интересува, освен нас. А Купър чака изпълнението на смъртната присъда. Часовникът тиктака.

Очевидно никой още не бе решил какво да прави с апартамента. Елис Купър се почувствал достатъчно сигурен с назначението си във Форт Браг, за да купи апартамента преди няколко години. След пенсионирането си планирал да остане да живее в Спринг Лейк.

На масата в антрето имаше снимки на Купър с приятели, правени на различни места. На едната май бяха на Хаваите, на друга като че ли в Южна Франция, на трета сякаш някъде на Карибите. Имаше също и по-скорошна снимка, на която Купър бе прегърнал някаква жена — вероятно приятелката му Марша. Мебелировката изглеждаше комфортна, не от скъпите, купувана като че ли от евтини магазини.

Сампсън ме повика до един от прозорците.

— Тук има следи от лост — посочи той с пръст. — Някой е влизал с взлом. Може така да е взел ножа на Купър и след това да го е върнал. Ако изобщо е станало така. Куп каза, че го оставил в гардероба в неговата стая. А от полицията твърдят, че го намерили на тавана.

Двамата влязохме в спалнята. По стените висяха още снимки, повечето от местата, където Купър е работил — Виетнам, Панама, Босна. В дъното бе сложен уред за вдигане на тежести. Една дъска за гладене бе разперена до гардероба. Претърсихме го. Повечето от дрехите бяха военни, но имаше и няколко цивилни.

— А за това какво ще кажеш? — попитах аз Сампсън, сочейки към някакви странни джунджурии, които като че ли идваха от Югоизточна Азия.

Взех в ръце една сламена кукла, която изглеждаше странно заплашителна, едва ли не олицетворение на злото. Оставих я и взех малък арбалет, чийто спусък бе нещо, прилично на нокът от животно.

До него се виждаше сребърен амулет във формата на втречено око без клепач. Какво беше това?

Сампсън внимателно огледа сламената кукла, после окото.

— И друг път съм виждал такова злоещо око. Може би в Камбоджа или Сайгон, не си спомням. Виждал съм и такива сламени кукли. Доколкото си спомням, ставаше дума за отмъщение на зли духове или нещо такова. Виждал съм ги на виетнамски погребения.

Като изключим тези артефакти, от които тръпки да те побият, впечатлението, с което останах от апартамента, бе, че Елис Купър е бил самотен човек, без кой знае колко личен живот извън армията. Не видях нито една снимка с човек, който би могъл да е роднина.

Бяхме още в спалнята му, когато чухме да се отваря врата. Вътре, в апартамента. После се чуха тежки, приближаващи се стъпки. Вратата към спалнята се отвори рязко и се удари в стената.

На прага застанаха войници с извадени пистолети.

— Горе ръцете! Военна полиция. *Горе ръцете!* — ревна един от тях.

Двамата със Сампсън бавно вдигнахме ръце.

— Ние сме детективи — обясни Сампсън. — Имаме разрешение. Попитайте капитан Джейкъбс от КСО.

— Не мърдай! Ръцете високо! — излая старшият на патрула.

— Приятел съм на сержант Купър — спокойно каза Сампсън на водача на тримата войници, които влязоха навътре в стаята, без да свалят насочените си към нас оръжия.

— Той е осъден убиец — озъби се единият войник. — Още е жив, ама скоро няма да е.

Без да си сваля ръцете, Сампсън им каза, че в джобчето на ризата му има бележка от Купър, както и ключ от апартамента. Старшият на патрула бръкна в джобчето, извади листчето и прочете:

До когото засяга:

Джон Сампсън е приятел и единственият човек, когото познавам, който работи от мое име. Той и детектив Крос са добре дошли в къщата ми, а вие, копелета такива, не сте. Изчезвайте моментално оттук. Нарушавате частна собственост!

Сержант Елис Купър

16.

На другата сутрин се събудих с кой знае откъде появила се фраза в главата — *смъртник върви*. И повече не можах да заспя. Пред очите ми непрекъснато беше Елис Купър в оранжевия си гащеризон, с който бяха облечени смъртниците в Централния затвор.

Рано сутринта, преди още да е станало горещо, двамата със Сампсън отидохме да потичае около Браг. После влязохме в базата откъм булевард „Браг“, след което свихме в една тясна пресечка, наречена „Хъникът“. Минахме през плетеница от малки улички и накрая излязохме на Лонгстрийт Роуд. Браг имаше безупречен вид. Никъде не се виждаше и едно боклуче. По улиците вече доста войници правеха сутрешната си физзарядка.

Докато тичахме рамо до рамо, планирахме деня си. Имахме да свършим много работа за относително кратко време. След това трябваше да се върнем във Вашингтон.

Да ти кажа ли кое най-много ме безпокои? — попита Сампсън по едно време.

— Вероятно същото, което безпокои и мен — задъхано отвърнах аз. — Разбрахме за Роналд Ходж и за колата на „Херц“ кажи-речи за един ден. А полицейското и военното следствие?

— Сега започна ли да вярваш, че Елис Купър е невинен?

Не отговорих. Това наше разследване определено започваше да се развива доста необичайно — тръгна твърде добре. Научавахме неща, за които полицията във Файетвил нямаше представа. А и КСО? Защо и оттам не си бяха свършили работата както трябва? В края на краищата Купър беше един от тях, нали така?

Когато се върнах в стаята си след тичането, телефонът звънеше. Запитах се кой ли ми звъни толкова рало. Сигурно Нана и децата, казах си. Вдигнах и отвърнах с шеговития глас, с който понякога си правех майтап с децата.

— Альооо? Кой ме буди толкоз рано? Някой май си търси белята, а?

В отговор в слушалката прозвуча непознат женски глас със силен южняшки акцент.

— Детектив Крос ли се обажда?

Моментално смених тона, преди да е затворила.

— Да, аз съм. С кого разговарям?

— Предпочитам да не се представям. Само ме чуйте, моля ви. Много ми е трудно да ви го кажа.

— Слушам ви.

Прозвуча дълбока въздишка, след което жената отново заговори:

— Аз бях с Елис Купър през нощта, когато станаха трите ужасни убийства. Бяхме заедно, когато станаха убийствата. С него имаме връзка. Само това мога да ви кажа засега.

Личеше, че жената от другия край на линията бе уплашена, може би дори на ръба на паниката. Трябваше на всяка цена да я задържа на телефона.

— Чакайте малко, моля ви. Можели сте да помогнете на сержант Купър на процеса. И все още можете да го направите. Можете да го спасите от екзекуция!

— Не. Повече от това не мога да ви кажа. Омъжена съм за един човек от базата. Няма да си развалям семейството. Просто не мога да го направя. Съжалявам.

— Защо не казахте на полицията или пък на КСО? *Защо Купър не е казал на нас?* Моля ви, не затваряйте!

Жената тихо изстена.

— Обадох се на капитан Джейкъбс. И му казах. Той не направи нищо. Не обърна внимание на истината. Надявам се вие да го направите. Елис Купър не е убил тези три жени. Не вярвах, че показанията ми ще са достатъчни да го спасят. И освен това... ме е страх от последиците.

— Какви последици? Помислете какви ще са последиците за сержант Купър. Той ще бъде екзекутиран!

Жената затвори. Не бях много сигурен, но ми се стори, че чух нещо като хлипане. Стоях, без да помръдна, взирах се в слушалката и не можех да повярвам на това, което току-що бях чул. Бях говорил с алибито на Елис Купър и то внезапно бе изчезнало.

17.

Около пет часа двамата със Сампсън получихме страхотно добра новина — командващият базата бил готов да ни приеме у тях. Трябвало да бъдем там точно в седем и половина. Генерал Стивън Боуен щял да ни отдели десет минути, за да изслуша какво имаме да му кажем за убийствата. А междувременно Сампсън посети сержант Купър в Централния затвор. Той *отрече* да е бил с жена онази нощ. И което бе по-лошо — Сампсън каза, че Купър не бил кой знае колко убедителен. Но защо пък ще крие от нас? Нещо тука не се връзваше.

Къщата на генерал Боуен сякаш изглеждаше от двайсетте или трийсетте години — измазана сграда с покрив от испански керемиди. На втория етаж имаше веранда, остъклена от три страни.

Докато паркирахме пред къщата, от тази веранда ни гледаше някакъв мъж. *Самият генерал Боуен?*

На вратата ни посрещна адютант, който се представи като капитан Ризо. В личния персонал на генерала влизаха той, един волнонаемен, който бе част от охраната, но работеше и като готвач, и един шофьор — също охрана.

Влязохме в обширно антре с по една стая от всяка страна. Декорацията бе еklekтична и вероятно отразяваше кариерата на генерала по целия свят. Забелязах красиво гравирани шкаф, който ми заприлича на германски, голяма картина с хълмове и цъфнали вишни от Япония и някакъв античен скрин, който предполагаше прекаран срок на служба в Ню Ингленд.

Капитан Ризо ни въведе в малък кабинет, където генерал Боуен вече ни чакаше. Бе в униформа. Адютантът се наклони към мен:

— Ще се върна точно след десет минути. Генералът иска да говори с вас насаме.

— Заповядайте, седнете — каза Боуен. Бе висок, здраво сложен мъж на около петдесет и пет години. Опря лакти на бюрото, което бе толкова износено, че сигурно го е съпровождало навсякъде през кариерата му. — Доколкото разбрах, сте дошли да подновите

следствието по убийствата на Купър. Защо смятате, че трябва да преосмислим случая? И смъртната присъда на Купър?

Възможно най-сбито му разказах какво бяхме открили до този момент и нашата реакция към събраните улики като детективи. Той бе добър слушател, обади се само на едно-две места, промърморвайки: „Интересно“. Стори ми се готов да чуе и други мнения по въпроса, както и нова информация. За миг изпитах надежда.

Когато приключих, той попита:

— Има ли още нещо, което някой от вас да иска да добави? Сега му е времето.

В присъствието на генерала Сампсън изглеждаше необичайно тих и резервиран.

— Не искам да се влияя от личните си отношения със сержант Купър — каза той най-сетне, — но като детектив мога да кажа, че не вярвам да е занесъл нито ножа, нито уличаващите го снимки в своята къща.

За изненада и на двамата, генерал Боуен кимна в знак на съгласие:

— Аз също не вярвам. Но точно това е направил. Наистина не разбирам защо, но също така не мога да разбера и как може човек по своя воля да убие три жени, както той определено е направил. Това е най-отвратителното насилие в мирно време, което съм виждал през живота си, а аз, господи, съм виждал доста лоши неща.

Генералът се наведе напред към нас. Очите му се стесниха и челюстта му се стегна.

— Позволете ми да ви кажа нещо за тези убийства, което не съм казвал на никого. На абсолютно никого. Това е само за вас. Когато екзекуцията на сержант Купър в Централния затвор започне, аз ще бъда там заедно със семействата на избитите жени. И с нетърпение ще чакам смъртоносната инжекция. Това, което мръсното животно Купър направи, ме отвращава и цялото ми същество се бунтува срещу него. Вашите десет минути изтекоха. А сега се омийте. Вървете на майната си и повече да не ви виждам.

Адютантът му, капитан Ризо, вече чакаше на вратата.

18.

Трите слепи мишки пак бяха във Файетвил и вървяха към Форт Браг — за първи път от няколко месеца насам. Томас Старки, Браунли Харис и Уорън Грифин влязоха през портала на „Път за всички американци“ без никакви проблеми. Имаха работа в базата, имаха и уредена среща.

Седнали в тъмносиния събърбън, тримата мъже бяха необичайно тихи, докато Старки караше. Не бяха влизали в базата от убийството на трите жени насам. Не че мястото се бе променило — в армията нещата се променят много бавно.

— Лично аз можех да мина и без това пътуване — обади се по едно време Браунли Харис от задната седалка.

— Няма никакъв проблем — каза Старки. — Имаме съвсем законна причина да сме тук. Ще допуснем грешка, ако изведнъж спрем да се появяваме в Браг. Не ме разочаровай.

— Ясно ми е — отвърна Харис. — Все пак не ми се нрави да се връщам обратно на местопрестъплението. — Тук той реши да поразведри малко обстановката. — Хей, чували ли сте за диференциалната теория на американските въоръжени сили? Така наречената „приказка за змията“?

— Това не съм го чувал, Браунли — отвърна Грифин и извърна очи към тавана.

Знаеше, че ще последва някакъв виц, най-вероятно тъп.

— Най-напред срещу змията тръгва *пехотата*. Змията обаче ги подушва и бяга. След това идва *авиацията*, засича координатите на змията с помощта на джипиеса, но не може да я намери и се връща в базата да зареди и да си починат екипажите. Идва *полевата артилерия*. Атакува змията с артилерийски бараж от три артилерийски батальона. Избива няколкостотин цивилни и ги минава по графата „неизбежни щети“. Всички участници, включително готвачите, механиците и чиновниците, получават Сребърна звезда.

— А ние, рейнджърите? — попита Грифин, решил да играе играта.

Харис се ухили:

— Идва един-единствен рейнджър, играе си със змията, след това я изяжда.

Старки изхъмка нещо подобно на смях и сви по Армистед стрийт към паркинга на щаба.

— Запомнете, това си е чист бизнес. Така че се дръжете подобаващо, господа.

— Тъй вярно, сър — изляха в хор Грифин и Харис.

Тримата си взеха куфарчетата, облякоха саката и затегнаха вратовръзките. Представяваха екип по продажбите от фирма „Хеклер енд Кох“ и бяха дошли в Браг да демонстрират оръжията си на военните, и по-конкретно един от pistolетите, който зареден тежеше само килограм и можеше да *пробие всички стандартни модели военни бронезилетки*.

— Страхотно оръжие — обичаше да казва Томас Старки по време на демонстрациите. — Ако имахме такова във Виетнам, щяхме да спечелим войната.

19.

Срещата протече по-добре, отколкото се бяха надявали. Тримата търговци излязоха от щаба някъде след осем, с уверения за подкрепа на делото им по разпространение на лично оръжие за защита. Томас Старки бе успял да демонстрира също така последната версия на автоматичния пистолет МР5, говорейки компетентно и с ентузиазъм за производствената система на неговата фирма, която правела частите си така, че да бъдат 99,9 процента взаимозаменяеми.

— Дайте да изпием по една студена бира и да гризнем по една дебела пържола — каза Старки. — Да видим дали може човек да си намери белята някъде около Файетвил или пък в някой друг град из околията. Това е *заповед*, господа.

— Аз съм „за“ — кимна Харис. — Хубав ден беше, нали? Дай сега да видим дали не можем да го развалим.

Когато излязоха от Форт Браг, вече се бе стъмнило.

— Отново път ни чака — пропя Уорън Грифин първите тонове на известната стара песен на Уили Нелсън, която подхващаше винаги когато им предстоеше някакво приключение.

Познаваха Файетвил добре не само от бизнес командировки, но и от времето, когато и тримата бяха служили в Браг. Бяха минали само четири години, откакто и тримата напуснаха армията, където бяха служили като рейнджъри — полковник Старки, капитан Харис и главен сержант Грифин. Седемдесет и пети рейнджърски полк, трети батальон, първоначално сформирани във Форт Бенинг, Джорджия.

Тримата тъкмо влизаха в града, когато видяха две нощни труженички да се мотаят на ъгъла на улицата. В лошите стари времена по Хейс стрийт на всяка пресечка имаше бариери и пропуски, оградени с бодлива тел. Тогава градът беше станал известен под името Файет-нам. Тези неща обаче вече ги нямаше. Местните жители се опитваха да придадат на околностите по-цивилен вид. На единия от билбордовете, вдигнат от търговската камара, пишеше: „*Метро*“ *живее с южен ритъм*. Да ти се доповръща.

Уорън Грифин се подаде от прозореца на събърбъна и се провикна:

— Обичам те, мойто момиче, особено пък *теб*. Спри колата на секундата! О, боже, моля те, спри тая кола! Обичам те, скъпа! Ще се върна, да знаеш!

— Казвам се Ванеса! — подвикна една от тях, наистина много сладко момиче.

Старки се разсмя, но не спря, а продължи нататък, докато не стигнаха до „Помпата“, която съществуваше на това място поне от двайсет години. Тримата се намъкнаха вътре да хапнат и да се позабавляват. Защо да работиш, след като не могат да ти платят добре? Защо да се назорваш, ако няма печалба?

През следващите няколко часа те изпиха безброй бири, ядоха пържоли по половин кило едната, посипани с пържен лук и гъби отгоре, пушиха пури и си разказваха майтапи за войната. Дори сервитьорките и барманите се включваха от време на време. Всички тук харесваха Томас Старки. Освен ако не му бяха яли попарата.

Тримата излизаха от Файетвил около полунощ, когато Старки спря събърбъна до тротоара.

— Време е за малко учение на живо — обърна се той към Грифин и Харис.

Всички знаеха за какво става дума.

Харис само се усмихна, обаче Грифин подвикна и каза:

— Нека военната игра започне сега!

Старки се наведе от прозореца навън и заговори едно от момичетата, мотаещи се по Хейс стрийт. Бе висока, слаба като щека блондинка, леко залитаща на високите си токове. Имаше малка нацупена уста, която обаче веднага изчезна в широката ѝ, сто доларова усмивка, която им отправи.

— Ти си много хубаво момиче — каза ѝ Старки. — Виж какво, отиваме си вкъщи в Радисън. Дали ще ти харесат три тлъсти бакшиша вместо само един? Просто искаме да се позабавляваме малко. Нищо повече от една чиста забава.

Старки можеше да бъде очарователен, когато поиска, а също така и учтив. Всичко това бе казано с приятна усмивка. Затова блондинката се качи на задната седалка до Грифин.

— Обещавате да бъдете добри момчета, нали? — попита момичето и им се усмихна чаровно.

— Обещаваме — отвърнаха тримата в хор. — Ще бъдем добри момчета.

— Отново път ни чака — запя Грифин.

— Хей, ти си доста добър — каза момичето и го целуна по бузата.

Тя бе добра с мъжете, знаеше как да се оправя с тях, особено пък с войници от Форт Браг, които и без това си бяха добри момчета. Едно време самата тя беше военно хлапе. Не толкова отдавна. Беше на деветнайсет години.

— Чухте ли? Тази красива дама харесва как пея. Как ти е името, златна? — попита я Грифин.

— Ванеса — каза му тя артистичния си псевдоним. — А твоето. Само не ми казвай Уили.

Грифин се разсмя.

— Е, не, казвам се Уорън. Приятно ми е да се запозная с теб, Ванеса. Хубаво име за хубаво момиче.

Излязоха от града и поеха към I-95. Старки изведнъж спря събърбъна след около километър и половина и викна:

— Малка почивка!

После го остави да измине още няколко метра по инерция, докато почти цялата кола се скри сред вечнозеления храсталак, растящ от двете страни на пътя.

— Радисън не е много далеч — забеляза Ванеса. — Защо не почакате? Можете да потърпите още малко, нали, момчета?

— Това не може да чака — каза Грифин.

Изведнъж извади пистолета си и го притисна в черепа на момичето.

От предната седалка Браунли Харис се извърна и също насочи пистолета си в гърдите ѝ.

— *Đé hai tay lên đầu!* — ревна Томас Старки страшно.

Ръцете на тила!

— *Vạn gặp nhiều phiền phức rồi đó.*

Загазила си здраво, кучко.

Ванеса, разбира се, не разбра нито дума, но тонът не можеше да се сбърка. Бе загазила. И то здраво. Стомахът ѝ се сви. Обикновено не

би се качила в кола с трима мъже, но шофьорът се показва толкова любезен. А защо сега ѝ крещи така? Какъв език беше това? Какво става? Стори ѝ се, че всеки момент ще повърне — за вечеря бе яла хотдог с чили.

— Спрете, моля ви, спрете! — развика се Ванеса и заплака.

Преструваше се, но това обикновено даваше резултати сред войниците от Форт Браг.

Не и този път обаче. Лудешките крясъци дори станаха по-силни. На странния език, който не разбираше.

— Ra khòì хе. Ngay bâу giờ — ревна отново Томас Старки.

Излизай от колата. Веднага, кучко.

Размахваха страховитите си пистолети като луди, сочеха с тях навън и тя най-накрая схвана, че трябва да излезе от колата. *Божичко, тия да не вземат да ме оставят тука?! Ега ти и гадния майтан! Копелета!*

Или пък нещо по-лошо? Колко по-лошо от това може да стане?

После оня от предната седалка я зашлеви с опакото на ръката си. Защо? Та тя вече излизаше от колата. Да пукне дано! Момичето едва не падна, като стъпи на земята с високите си токове. Уили Нелсън я ритна отзад и тя ахна от болка.

— Ra khòì хе! — ревна мъжът от предната седалка.

Какви бяха тия, бе? Терористи, що ли?

Ванеса хлипаше, но разбра, че от нея се очаква да побегне, да се шумугне в тъмния храсталак и всяващите страх блата зад тях. *Боже господи, не искам да ходя там! Със сигурност е пълно със змии!*

Онзи от задната седалка отново я блъсна и Ванеса побягна. Какво друго ѝ оставаше?

— Lúc đò màу sễ đên tội!

Зад гърба ѝ се чуваха викове.

О, боже, боже, боже, какво казват тия? Какво ще ми направят? Защо тръгнах с тях? Огромна грешка, огромна грешка!

После в главата ѝ остана само една мисъл — да бяга.

20.

— Пусни я — каза Томас Старки. — Да играем честно. Казахме й, че ще бъдем добри момчета.

Те се облегнаха на събърбъна и оставиха изплашеното момиче да побегне към блатата, давайки й добра преднина.

Старки си нахлупи една от рейнджърските нови жълто-кафяви барети. Бяха сменили черните, още щом в армията също въведоха черни.

— Хайде на първия залог за тази вечер. Когато я хванем, Ванеса ще си бъде още с токчетата. Или мислите, че ще ги изхвърли, момчета? Хайде, господа, залагайте.

— Като нищо ще ги изхвърли — каза Грифин. — Тъпа е, но не чак толкова. Залагам петдесетарка, че ще ги е изхвърлила.

— Тя ще бъде с обувките — заяви Старки. — Такива като нея, дето бачкат на улицата, са тъпи като задници. Залагам стотачка.

Точно в този момент откъм пътя проблеснаха два фара и се насочиха към тях. Кой, по дяволите, можеше да бъде?

— Патрул — каза шепнешком Старки и махна приятелски с ръка към бавно идващата насам патрулка.

— Проблем ли има някакъв? — попита полицаят, спирайки до голямата синя кола. Не си даде труда да слезе.

— Само да пуснем по една вода, полицай. Тръгнали сме към Форт Бенинг — отговори Старки спокойно. В интерес на истината, той изобщо не се плашеше от полицаия. Просто изпитваше любопитство каква насока щеше да вземе тази работа. — Запасняци сме.

— Видях ви колата от пътя. И рекох да проверя дали всичко е наред. Нататък са само блата и нищо друго.

— Е, при нас всичко е наред, полицай. Допушваме си цигарите и пак си хващаме пътя. Благодаря за загрижеността.

Патрулът тъкмо се канеше да потегли, когато от горите долетя женски писък. Не можеше да бъде сбъркан с нищо друго — вик за помощ.

— Е, това вече е срамота, полицай — каза Старки и извади пистолета си. После стреля в челото му, без изобщо да се замисли. — Всяко добро дело се наказва.

Той поклати глава, докато крачеше към патрулката. Стигнал до нея, той загаси фаровете. После изблъска убития полицай навътре, седна зад волана и скри колата по-навътре.

— Отивайте да намерите момичето — каза той на Харис и Грифин. — Бързо. Явно не е отишла много далеч. И още ще е с токчетата си, глупачката. Хайде! Давай! Давай! Давам ви няколко минути преднина. Искам да скрия тая патрулка добре. Хайде, вървете! Уорън в центъра. Браунли по фланга.

Когато полковник Томас Старки най-сетне тръгна към гората, не направи нито една излишна стъпка. Насочи се право натам, откъдето се бе чул викът на момичето за помощ. Писък, който бе струвал живота на полицаия.

Оттук нататък той се осланяше най-вече на инстинкта си. Омачканата трева и листа, счупеното на едно място клонче — нищо не убягваше от погледа му. Долови и реакцията на организма си — накъсано и бързо дишане, внезапен прилив на кръв. И друг път го бе усещал.

— Tao sễ tìm ga màu — прошепна той на виетнамски. — Lúc đố màu sễ đến tội!

Ще те намеря, скъпа. Почти си мъртва.

Съжаляваше, че преследването на момичето трябваше да се извърши набързо, но убитият полицай беше непредвидено обстоятелство. Както винаги, Старки спокойно и свръх съсредоточено преценяваше ситуацията. Той бе в зоната.

Времето се забави за него — всеки детайл се очертаваше с пределна яснота и всяко движение се пресмяташе с абсолютна точност. Вървеше бързо, чувствайки се комфортно и самоуверено в тъмната гора. Луната светеше достатъчно силно, за да му помага да се ориентира.

Някъде пред него прозвуча смях. През клоните проблесна светлина. Старки спря.

— Кучи син! — промърмори.

После продължи напред по-внимателно. Така, просто за всеки случай.

Харис и Грифин бяха хванали русата кучка. Черните ѝ гащички бяха свалени и натъпкани в устата, а ръцете ѝ — вързани отзад.

Грифин раздра блузката ѝ, обсипана със сребърни пайети, и тя остана само по проблясващите в тъмното сребристи обувки на висок ток.

Ванеса не носеше сутиен — гърдите ѝ бяха малки. Обаче в лицето бе хубава. Напомняше на Старки за дъщерята на негов съсед. Старки отново си помисли, че е прекалено красиво и добро момиче, за да се продава толкова евтино по улиците. *Много лошо, Ванеса.*

Дърпаше се и Грифин я пусна ей така, само за майтап. Но когато се опита да бяга, тя се препъна и се просна в калта. После бавно вдигна глава и погледна Старки в лицето, който се бе навел над нея. Жалка картинка, помисли си той.

Тя хлипаше. После се опита да каже нещо, което през натиканите в устата ѝ гащички прозвуча като: „Защо правите така? Не съм направила на никого нищо лошо“.

— Това е игра, която научихме много отдавна — каза Старки, този път на английски. — Това е просто игра, мойто момиче. Да минава времето. Страшно ни е забавна. Дай боята — обърна се той към главен сержант Грифин. — Мисля, че за тази вечер е подходяща червената. Ще изглеждаш добре в червено, Ванеса. Мисля, че това ти е любимият цвят.

Той я погледна право в очите и натисна спусъка.

21.

Първата сутрин във Вашингтон станах в пет и половина. *Все едно и също*, но на мен ми беше добре.

Навлякох тениска и къси панталони и тръгнах да слизам надолу. В кухнята още не светеше. Нана още не беше станала, което леко ме изненада.

Е, от време на време заслужава да поспи до по-късно.

Завързах си маратонките и излязох да потичам малко. В ноздрите веднага ме удари миризмата на Анакостия Ривър. Не е кой знае каква миризма, но е позната. Намерението ми бе днес да не мисля за Елис Купър, очакващ изпълнението на смъртната си присъда. Засега не се получаваше.

През последните няколко години кварталът ни се бе променил доста. Политиците и бизнес кръговете биха казали, че е към добро, но аз не бях толкова сигурен. На 395 Юг строяха, а пък изхода от Четвърта улица го бяха затворили завинаги. Съмнявах се, че това би могло да стане в Джорджтаун. Много от старите къщи, с които бях израсъл, бяха бутнати. Изникваха нови, прилични на ония по Капитол Хил. Виждаше се един нов и лъскав фитнес център, наречен „Резултати“. Някои от улиците наистина бяха облагородени. Но наркопласьорите си бяха още тук, особено пък ако поемеш към Анакостия.

Ако можеше човек да се върне с машината на времето на Хърбърт Уелс, щеше да види, че първите градостроители са имали някои добри идеи. На всеки две пресечки имаше градинки с ясно очертани пътечки сред зелената трева. Някой ден тези градинки щяха да станат достояние на хората, а не само на наркопласьорите. Поне аз си мислех така.

Във вчерашния *Уошингтън Поуст* имаше статия, в която се твърдеше, че някои хора от квартала всъщност защитавали пласьорите. Ами така е — според някои пласьорите правят повече неща за даден квартал от политиците. Като например да организират улично парти на

някоя улица и да дават на хлапетата пари за сладолед през горещите летни дни.

Живеех тук от десетгодишен и вероятно щяхме да си останем в Саутийст. Обичам си стария квартал не само защото е свързан със спомени, а заради някои неща, които знам, че ще се случат в него.

Когато се върнах у дома от тичането, в кухнята все още не светеше. В главата ми звънна тревожно звънче.

И то доста силно.

Минах по тесния коридор от кухнята да проверя какво става с Нана.

22.

Открехнах лекичко вратата и я видях легнала на леглото, затова тихичко се намъкнах в стаята. Роузи бе седнала на перваза на прозореца и тихо измяука, като ме видя.

Огледах стаята. Видях познатия плакат, изобразяващ джаз музиканти.

На раклата се виждаха една дузина кутии за шапки. Колекцията на Нана от шапки за всякакви случаи можеше да бъде обект на завист за всяка шапкарка.

Изведнъж си дадох сметка, че не чувам дишането ѝ.

Тялото ми се напрегна и вътре в главата ми изведнъж нещо прогърмя. Откакто бях малък, тя не беше ставала само няколко пъти, за да ми направи закуска. Усетих как ме обхваща детския страх от едно време.

О, боже, не! Моля те, не позволявай това да се случи.

Прокраднах се тихо към леглото ѝ и чак тогава чух лекото ѝ дишане. После очите ѝ потрепнаха и се отвориха.

— Алекс? — прошепна тя. — Какво става? Защо си тук? Колко е часът?

— Здравей, сладурче. Добре ли си? — попитах я аз.

— Само малко съм уморена. Нещо съм замаяна тази сутрин. — Тя присви очи към стария будилник на нощното ѝ шкафче. — Седем часът?! Божичко! Половината сутрин е минала.

— Искаш ли закуска? Какво ще кажеш да закусиш тази сутрин в леглото? — надвесих се над нея аз. — Аз черпя.

Тя въздъхна.

— Мисля да подремна още малко, Алекс. Имаш ли нещо против? Можеш ли да приготвиш децата за училище?

— Разбира се. Сигурна ли си, че си добре?

— Ще се видим по-късно. Добре съм. Просто съм нещо уморена тази сутрин. Вдигай децата, Алекс. — Роузи се опита да се промъкне в леглото при Нана, но на нея тия не ѝ минаваха. — Марш, котко — прошепна ѝ тя.

Събудих децата или поне така си помислих, докато не се наложи да се върна и отново да будя Джени и Деймън. Направих им любимата попара, сложих малко плодове на масата, след което забърках яйца — попрепържих ги малко, нали Нана я нямаше. Стоплих млякото на Алекс, направих му закуската и го нахраних с лъжичката.

Децата тръгнаха на училище, а аз почистих масата след тях. Смених памперсите на Алекс за втори път тази сутрин, след което му сложих нови, с щамповани по тях пожарни. Обичаше да му обръщат повечко внимание, намираше го за забавно.

— Не свиквай с това, приятел — промърморих аз.

Проверих какво прави Нана и видях, че още си почива. Много бързо бе заспала отново. Постоях малко, заслушан в дишането ѝ. Стори ми се наред.

Стаята ѝ бе толкова тиха и успокояваща, но не по начина, по който са стаите на старите жени. Пред леглото имаше рунтава пътечка в ярки оранжеви и виолетови цветове. Твърдеше, че пътечките и килимчетата успокоявали нозете ѝ.

Взех малкия Алекс с мен горе в стаята ми, където се надявах да свърша малко работа. После се обадох на един приятел от Пентагона. Казва се Кевин Касиди. Преди няколко години бяхме работили заедно по едно убийство.

Разказах му за ситуацията във Форт Браг, наблюдайки на краткото време, което имаше на разположение сержант Елис Купър. Кевин ме изслуша, после ме предупреди да проявя изключително внимание.

— В армията има много свестни хора, Алекс. Добри хора с добри намерения, за които честта е над всичко. Обаче обичаме сами да си разчистваме забърканите от нас кашии. Външни хора не се посрещат с добро око. Разбираш ли какво ти говоря?

— Елис Купър не е извършил тези убийства — казах му аз. — Почти съм сигурен в това. Но ще послушам съвета ти. Само че времето няма да ни стигне, Кевин.

— Ще проверя за какво става дума, Алекс — увери ме той. — Но ме остави аз да го направя.

След като приключих разговора с Пентагона, се обадох на Рон Бърнс от ФБР. И на него разказах ситуацията във Форт Браг. Дватама с директора бяхме станали доста близки по време на проблемите с Кайл

Крейг. Бърнс ме канеше да отида да работя в Бюрото и аз обмислях предложението му.

— Знаеш колко си държат местните ченгета на територията — отбеляза той. — В армията е още по-зле, особено пък когато става дума за убийство.

— Дори и ако някой от тях с невинен и погрешно осъден? Дори и ако трябва да го екзекутират? Мислех, че не си хвърлят така безразборно хората под брадвата на палача.

— Ако те са убедени в това, Алекс, случаят никога нямаше да стигне до съд. Ако мога да помогна, ще го направя. Дръж ме в течение. Не давам обещания, които не мога да изпълня.

— Много съм ти благодарен — казах аз.

След като затворих, занесох Алекс долу в кухнята да му дам още малко мляко. Започна леко да ми просветва колко много работа е нужна въкъщи всеки ден, всеки час, че дори всяка минута. А още не бях почистил къщата.

Реших отново да надникна при Нана.

Лекичко отворих вратата. *Не чух абсолютно нищо.*

Приблжих се още по-близо до леглото.

Най-сетне долових тихото ѝ дишане. Стоях в стаята ѝ като вкаменен и за първи път, откакто се помня, си дадох сметка, че се притеснявам за Нана. *Никога не бях я виждал да боледува.*

23.

Някъде към обед Нана най-сетне стана. Влезе в кухнята бавно, помъкнала някаква нова книга за четене. Вече бях сготвил обяд и за нея, и за малкия.

Не ѝ се искаше да говори за това как се чувства, не яде много — сръбна си само няколко лъжици зеленчукова супа. Опитах се да я накарам да идем до д-р Родман, но тя не даваше и дума да се издума. Все пак ме остави да сготвя и за вечеря, да се погрижа за децата и да почистя къщата от горе до долу. Разбира се, придържайки се към стриктните ѝ инструкции.

На другата сутрин за втори пореден път станах преди Нана. Това бе нещо нечувано за целия ни съвместен живот.

Докато я чаках да дойде в кухнята, се оглеждах наоколо. Обръщах внимание на познатите неща. В очите най-напред се набиваше голямата ѝ газова печка. Имаше четири котлона и обширно пространство, където слагаше яденето да изстине или събираше продуктите, необходими за готвене. Отстрани имаше две фурни една до друга. Най-отгоре на печката винаги седеше черен и опушен тиган. Хладилникът също бе стар модел, който Нана не иска да замести с по-нов. Вратата му с вечно облепена с бележки, отразяващи съвместния ни живот — графикът на хора и на баскетболните тренировки на Деймън, графикът „на нещо си“ на Джени, спешни телефонни обаждания за мен или Сампсън, бележката с часа за следващия преглед на Алекс, както и последната мъдрост на Нана, по която си бе паднала напоследък: *Никога няма да се спънеш, ако си на колене.*

— Какво си се замислил, Алекс?

Чух познатия звук от тътренето на чехлите ѝ, обърнах се и я видях застанала на вратата с ръце на кръста, готова за битка или кой знае за какво.

— Не знам. Може би за духа на отдавна отминали закуски. Как се чувстваш, старо? Добре ли си?

Тя намигна и поклати малката си главичка.

— Аз съм добре, ами ти как си? Изглеждаш ми нещо уморен. Трудна работа е човек да се грижи за къщата, а? — измърмори тя в скоропоговорка и се изкиска.

Звукът толкова ѝ хареса, че тя се изкиска още веднъж.

Прекоших кухнята и я вдигнах на ръце. Бе толкова лека — я имаше, я нямаше петдесет килограма.

— Пусни ме! — извика тя. — И по-леко. Може да се счупя.

— Обаче първо ми кажи за вчера. Ще си вземеш ли час при доктор Родман? Разбира се, че ще си вземеш.

— Само ми трябваше малко повечко сън, това е всичко. Просто се вслушах в организма си. Ти не го ли правиш?

— Правя го — отвърнах аз. — Точно това правя в момента и го чувам как ми нашепва, че трябва да се погрижа за теб. Ще си вземеш ли час при доктор Родман, или аз да ти взема?

— Пусни ме, Алекс. Вече съм си взела час през тази седмица. *Редовна* визита, а не кой знае какви страхотии... Така. Кажи сега как ги искаш яйцата тази сутрин.

Сякаш за да ми покаже колко е добре, Нана заяви, че трябвало да се върна във Форт Браг със Сампсън и да си довърша работата там. Беше много настоятелна. Наистина трябваше да отида до Форт Браг поне още веднъж, но не преди да повикам леля Тиа да постои малко с Нана и децата. И чак след като се уверих, че вече всичко е под контрол, със Сампсън тръгнахме за Северна Каролина.

По време на пътуването му разказах за Нана и за опитите ми да се оправям с къщата и децата.

— Та тя е на осемдесет и две години, Алекс — каза той и след малко добави: — Ще ѝ се радваме още двайсетина години.

И двамата се разсмяхме, но усетих, че и Джон се притеснява за нея. По собствените му думи тя му беше като майка.

Най-накрая пристигнахме във Файетвил някъде около пет следобед. Трябваше да намерим жената, която бе алиби за сержанта и може би щеше да го спаси.

24.

Отидохме до Браг Булевард Истейтс, който е на по-малко от километър от Форт Браг. Самолетите все още кръжаха неспирно и артилерията продължаваше да гърми.

Почти всички от жилищния комплекс работеха в базата и живееха по нещо като програма, наречена „Покриване на основни нужди“. ПОН зависи от чина и заплатата, като качеството и размерът на жилищните условия се повишават драстично заедно с чина. Повечето от жилищата, които видяхме, бяха малки къщи, тип „фермерски“. Някои от тях имаха нужда от сериозен ремонт. Някъде бях чел, че над 60 процента от военнослужещите са женени и имат деца. Статистиката май беше вярна.

Двамата със Сампсън се приближихме до една от къщите и аз почуках на олющената алуминиева врата. На прага се появи жена в черно копrienено кимоно. Бе едра и привлекателна. Вече бях научил, че се казва Гори Сандърс. Зад гърба ѝ се струпаха четири деца, кое от кое по-любопитни да видят кой е дошъл.

— Да? — огледа ни тя. — Малко сме заети, разбирате. Тая менажерия трябва да яде.

— Аз съм детектив Крос, а това е детектив Сампсън — представих аз и двама ни. — Капитан Джейкъбс ни каза, че сте приятелка на сержант Елис Купър.

Тя не отговори. Не мигна дори.

— Госпожо Сандърс, преди два дни ми се обадохте в хотела. Сетих се, че къщата ви трябва да е наблизно, до нея да може да се стига пеш от базата, щом като сержант Купър се е отбил тук по време на трите убийства. Проверих и разбрах, че онази вечер е бил тук. Може ли да влезем? Едва ли искате да стоим тук, където всички съседи могат да ни видят.

Тори Сандърс реши да ни пусне вътре. Тя отвори вратата и ни въведе в малка столова. После изгони децата.

— Нямам представа за какво става дума и за какво сте дошли — заяви тя.

Ръцете ѝ бяха здраво кръстосани пред гърдите ѝ. Вероятно приближаваше четиридесетте.

— Можем да направим и друго. И ще ви кажа какво, госпожо Сандърс — започна Сампсън. — Ще пообиколим наоколо и ще поразпитаме съседите дали не знаят нещо за вас и сержант Купър. Може да поискаме и съдействието на КСО. Но не е ли по-добре да отговорите на въпросите ни тук, където никой няма да научи нищо. Знаете, че Купър ще бъде екзекутиран след няколко дни, нали?

— Да пукнете дано! — каза тя, леко повишавайки глас. — И двамата. Нищо не сте разбрали от всичко това. Както обикновено, полицията е оплескала нещата.

— Защо тогава не ни осветлите — каза Сампсън, смекчавайки малко тона. — Дошли сме да чуем какво имате да кажете, госпожо Сандърс. Това е истината.

— Искате да ви осветля? Слушайте тогава. Искате да знаете как стана в действителност? Аз *наистина* ви се обадох, детектив Крос. Аз бях. А ето какво не ви казах тогава по телефона. Не мамя мъжа си със сержант Купър. Лично мъжът ми ме помоли да ви се обадя. Той е приятел на Елис. И твърдо вярва, че той е невинен. Аз също. Но нямаме доказателство, никаква улика, че не той е извършил тези убийства. Елис *наистина* се отби тук онази вечер. Но това беше преди да отиде в кръчмата и той дойде да се види с мъжа ми, а не с мен.

Помислих малко върху чутото и реших, че ѝ вярвам. Трудно бе да не ѝ повярва човек.

— Знаеше ли сержант Купър, че се каните да ми се обадите? — попитах я.

Тя сви рамене.

— Нямам представа. Питайте него. Ние просто се опитахме да направим нещо за него. Вие също трябва да се опитате. Човекът чака изпълнение на смъртна присъда, а е невинен както мен и вас. Той е *невинен*. А сега ме оставете да си нахраня децата.

25.

Доникъде не бяхме стигнали и ни бе адски криво. Особено на Сампсън. Часовникът на Елис Купър цъкаше толкова силно, че го чувах едва ли не всяка минута от деня.

Към девет часа същата вечер двамата с Джон седнахме да хапнем в едно популярно заведение, наречено „Неудачник“. Както разбрахме, доста от срочно служещия персонал в базата се отбивал тук. Все още се заслушвахме нещо да излезе.

— Колкото повече узнаваме, толкова по-малко май разбираме. — Сампсън поклати глава и отпи от питието си. — Има нещо гнило тук, в тази база. И знам какво ще кажеш, Алекс. Може би Купър е сърцевината на проблема. Особено, ако той е накарал семейство Сандърс да ти се обадят.

Обхванал питието си с длани, аз се огледах из заведението. Най-важната му част бе барът, който бе претъпкан, шумен и задимен. Музиката варираше между соул и кънтри.

— Това не доказва, че е виновен — отвърнах накрая аз. — А просто, че е отчаян. Трудно е да го обвиниш в това, че се стареа да измисли нещо. Чака го смърт, в края на краищата.

— Но той не е глупав, Алекс. Способен е да забърка каквото и да е, за да ни привлече вниманието. Или нечие друго.

— Обаче не е способен на убийство?

Сампсън впери поглед в очите ми. Усетих го, че започва да се ядосва.

— Не, той не е убиец — отвърна той бавно и отчетливо. — Познавам го, Алекс. Точно колкото познавам теб.

— А в бой убивал ли е? — попитах.

Сампсън поклати глава.

— Това беше война, Алекс. Много от нашите също бяха убити. Знаеш как е. И ти си убивал. Това не те прави убиец, нали?

— Не знам. Прави ли те?

Ухото ми просто не можа да се въздържа да не улови разговора между жената и мъжа, седнали до нас на бара.

— Полицията намерила бедната Ванеса в гората близо до I-95. Изчезна преди два дни. А сега е мъртва, няма я. Някакви откачалки са я убили. Вероятно военни боклуци — разказваше жената.

Имаше силен южняшки акцент и звучеше гневно, но и май бе уплашена.

Обърнах се и видях жена със силно гримирано лице, пищна червена грива, облечена в синя блуза и бели панталони.

— Извинявайте, без да искам, ви чух. Какво се е случило? — попитах я аз. — Убили са някого извън града ли?

— Едно момиче, което от време на време се мярка тук — отвърна червенокосата, поклащайки глава назад-напред. — Някой я застрелял.

Мъжът до нея бе облечен в черна копринена риза, каубойска шапка и приличаше на неуспял кънтри певец. Никак не му хареса, че жената разговаря с мен.

— Казвам се Крос — представих се аз. — Детектив съм по убийствата от вашингтонската полиция. Двамата с партньора ми работим по едно убийство тук.

Жената рязко дръпна глава от мен.

— Не говоря с ченгета — каза тя. — Гледайте си работата.

Аз се извърнах към Сампсън и му казах тихо:

— Ако е същият убиец, не проявява кой знае какво внимание.

— Или същите *трима* убийци — натърти той.

Някой ме сръга доста здраво с лакът в гърба. Извърнах се и заставах очи в очи с едър, мускулест и русокос мъж в карирана риза и панталони с цвят каки. Стойката му бе изпъната и надута. Определено военна.

— Време е да се омитате от Додж — каза той. Зад гърба му се бяха изправили още двама. Ставаха *трима*. Всички бяха цивилни, но изглеждаха като военни. — Време е да спрете да предизвиквате бъркотии. Ясен ли съм?

— Голямо момче май си порасъл, а? — изръмжа единият от другите. — Май си адски печено копеле?

По устните на Сампсън заигра бавна усмивка.

— Да, такъв съм. И той също.

Мускулестият мъжага се опита да бутне Сампсън от табуретката му. Джон не помръдна. Единият от приятелите му тръгна към мен.

Замахна рязко, но не ме улучи, защото се дръпнах навреме. Затова пък моя юмрук потъна дълбоко в корема му и той се срина на четири крака.

Изведнъж и тримата ни налетяха.

— Вашият приятел, оня задник, е убиец — викна русокосият. — И убива жени!

Сампсън успя да го уцели в брадичката и той падна на едно коляно. За нещастие тия типове, след като паднеха, успяваха някак си пак да станат. Към тях се присъедини още един чифт юмруци и станаха четирима срещу нас, двамата.

Внезапно в бара прозвуча острият нисък на свирка. Успях да се извърна и да погледна към вратата. Бе пристигнала военната полиция. А също и двама шерифи от местната полиция. Всички си бяха извадили палките, готови за бой. Запитах се как ли са успели да дойдат дотук толкова бързо.

Малката армия нахлу в бара и арестува всички, участвали в сбиването, включително и нас двамата със Сампсън. Изобщо не се интересуваха кой първи е започнал. С наведени глави, двамата бяхме съпроводени до патрулката с белезници на ръцете. Набутаха ни вътре.

— За всяко нещо си има първи път — заключи философски Сампсън.

26.

Нямахме никаква нужда от такива тъпотии, особено пък сега. Откараха ни в окръжния затвор на Къмбърланд в малък син автобус, побиращ десет души. Явно във Файетвил разполагат само с няколко килии, казах си аз. Изобщо не ни оказаха никакво колегиално внимание, защото сме детективи от вашингтонската полиция, които просто са се случили на мястото, работейки по случая на сержант Елис Купър.

Ако някога ви се налага да го търсите, да знаете, че жилищният блок на окръжния затвор се намира в избените помещения. На полицията ѝ отне половин час, за да ни оформи документите, да ни вземе пръстови отпечатащи и да ни снима. Осигуриха ни студен душ и ни дадоха „тиквените кори“. Това е остроумното име, с което охраната на затвора нарича оранжевия гащеризон и чехли, които затворниците биваха принуждавани да обличат.

Попитах какво е станало с четиримата войници, които ни бяха налетели, и бях уведомен, че това не е моя работа, но че били откарани в ареста във Форт Браг.

Двамата със Сампсън бяхме затворени в отделението за дребно хулиганство, което също се намираше в избените помещения. То бе построено да побира може би дузина затворници, но през онази нощ вътре бяха натъпкани поне двайсетина души. Нито един от затворниците не беше бял и аз се запитах дали окръжният затвор няма и други килии само за бели, където да ги отделя.

Някои от мъжете се познаваха и от предишни посещения на това място. Групата се държеше общо взето прилично. Никой не искаше да се заяжда със Сампсън или дори с мен. Охраната минаваше да хвърли по едно око по два пъти на час. Знаех рутината. През останалите петдесет и осем минути затворниците държаха положението в ръцете си.

— Цигара? — попита ме съседът ми отдясно. Бе седнал на пода, подпрял гръб на надупчената бетонна стена.

— Не пуша — отвърнах аз.

— Ти си детектив, нали? — попита той след една-две минути.

Кимнах и го огледах по-внимателно. Не си спомних да съм го виждал, но пък Файетвил беше малък град. Доста се бяхме мотали из него все пак. И доста хора от града вече знаеха какви сме.

— Странни лайна се бъркат — каза мъжът и извади пакет „Кемъл“. Ухили се и дръпна една цигара. — За днешната армия говоря, мой човек. „Единна армия“. Що за тъпотии са това?

— Ти военен ли си? — попитах го. — Мислех, че вас ви водят в ареста във Форт Браг.

Той отново ми се усмихна.

— Никакъв арест няма във Форт Браг, мой човек. Ще ти кажа нещо друго. Бях тука, когато доведоха сержант Купър. Бе направо откачил оная вечер. Първо го завряха тук, после го качиха *горе*. Оная нощ човекът беше абсолютно превъртял.

Аз само слушах. Мъчех се да разбера кой е този мъж и защо ми разказва за Елис Купър.

— Ще ти кажа нещо и за твое собствено добро. Всички тук знаят, че той е убил оная жени. Беше си известна откачалка.

Мъжът духна няколко кръгчета дим, после се надигна от пода и се отдалечи. Усилено се мъчех да разбера какво, по дяволите, става тука. Дали някой не бе организирал сбиването в бара? И цялата тази работа с арестуването ни? Кой беше тоя, дето ми ги надрънка тия неща? Че и да ми дава съвети „за мое собствено добро“?

Малко след това мина охраната и го отведе. Докато излизаше, ми хвърли един поглед. После двамата със Сампсън се приготвихме да спим в тази воняща килия. Спахме, редувайки се.

Сутринта чух как някой вика имената ни.

— Крос. Сампсън. — Един от охраната бе отворил врата и се опитваше да отвее миризмата от носа си. — Крос. Сампсън.

Двамата със Сампсън се надигнахме изтръпнали от пода.

— Тук — отвърнах аз. — Където ни оставихте снощи.

Качиха ни нагоре по стълбите и ни отведоха в предното фоайе, където ни чакаше първата за деня изненада. Капитан Джейкъбс от КСО.

— Добре ли спяхте? — попита ни той.

— Това беше нагласено — казах аз вместо отговор. — Сбиването, арестуването ни. Знаехте ли го от преди?

— Можете да си вървите — каза той, без да отговаря на въпроса ми. — И точно това трябва да направите. Обирайте си крушите и си отивайте, детективи. Направете тази услуга сами на себе си, докато все още можете. Губите си времето заради един мъртвец.

27.

Чувството за нещо странно, което се случва, както и разочарованието от несвършена работа не ме напуснаха и когато се върнах във Вашингтон. У дома ме чакаше имейл, пратен от някой, който се представяше като Пехотинеца. Имаше нещо обезпокоително в това съобщение, което на този етап не можех да разбера какво точно е.

За детектив Алекс Крос

Общи сведения за вас: В момента Пентагонът предприема стъпки да предотврати някои от „смъртните случаи в армията в мирно време“. Тези смъртни случаи са в резултат на катастрофи, самоубийства и убийства. През всяка от последните три години са били убити най-малко осемдесет военни.

Ето някои подробности, които да обмислите, детектив. Един пилот, на име Томас Хоф, служещ във Форт Дръм, близо до Уотъртаун, Ню Йорк, е осъден за убийството на един хомосексуалист, служещ в същата база. Осъденият твърдял, че е невинен, до последния момент преди екзекуцията. В негова защита трябва да се каже, че Хоф всъщност бил изпратен да служи във Форт Дръм цели три месеца след убийството. Обаче непосредствено преди убийството Хоф е бил на гости на свой приятел в Дръм. На местопрестъплението са открити негови отпечатъци. Допреди убийството досието му е било абсолютно чисто и е бил, както се казва, „войник за пример“.

Още един случай, детектив. Военният бръснар, познат сред приятелите си под прякора Бретона, бил осъден на смърт за убийството на три проститутки близо до Форт Кемпбъл в Кентъки. Преди убийствата Санто Мариначи бил с чисто досие. Жена му, бременна тогава, казала пред съда, че той си е бил вкъщи по време на убийствата. Мариначи обаче бил осъден, тъй като на

местопрестъплението намерили негови отпечатьци и ДНК, а оръдието на престъплението — десантен нож — било намерено в гаража му. Мариначи се закълел, че ножът е бил подхвърлен там. „За бога, та той е само един бръснар“, извикала жена му по време на екзекуцията. До самия момент на екзекуцията Мариначи твърдял, че е невинен и че е бил нарочно накиснат.

Пехотинеца

Четях и препрочитах съобщението на Пехотинеца известно време, след което позвъних на Сампсън и му прочетох писмото. Но и той не знаеше какво заключение трябва да се извади от него. Каза, че ще се обади на Елис Купър веднага щом затвори. Почудихме се малко дали зад това писмо не стои Купър, после той затвори.

През останалата част от деня не можах да изкарам смуцаващото писмо от главата си. Беше ми пратена информация, която някой считаше за важна. Не се правеха никакви заключения. Тази работа Пехотинеца бе оставил на мен. Какво заключение обаче трябваше да си направя аз от убийствата във Форт Дръм и Форт Кемпбъл? Че са постановка?

Тази вечер реших да си почина няколко часа и отидох на баскетболния мач на Деймън срещу „Сейнт Антъни“, който се играеше в рамките на училищната лига. Деймън направи шестнайсет точки — много добре стреляше от линията на трите точки. Мисля, че той си го знаеше, но все пак искаше да чуе и моето мнение.

— Много добра игра, Деймън — казах му аз. — Добре е, че вкара шестнайсет точки, но не забравяй и другите играчи от отбора. Нещо май не обръщаше кой знае какво внимание на номер единайсет.

Деймън се ухили, макар отначало да се опита да скрие усмивката си.

— Аха, той почти винаги прави най-много точки, но не и тази вечер.

Поговорихме малко и Деймън тръгна със свои съотборници — Рамон, Ървин и Кениън. Това бе нещо ново, но знаех, че вече бе време да свиквам.

Когато се прибрах вкъщи, пак започнах да мисля за Елис Купър и за имейла, който бях получил. Според Сампсън, Купър се кълнеше, че няма нищо общо с това. Тогава кой е? Някой от Форт Браг? Някой приятел на Купър?

Мислих за имейла едва ли не през цялата нощ.

Може би са екзекутирали невинни хора.

Сержант Купър не е първият.

Това е ставало и преди.

Кой, по дяволите, беше тоя Пехотинец.

28.

На всяка цена трябваше да се срещна с някого от Военния апелативен съд и ФБР ми помогна да си уредя среща точно с този, с когото трябва.

Съдът и съпровождащите го административни офиси се помещаваха в една с нищо неотличаваща се сграда в Арлингтън. Отвътре тя изглеждаше значително по-добре — нещо като уважавана и достолепна адвокатска кантора. Освен факта, че повечето от мъжете и жените, работещи тук, носеха униформи, обичайните белези на военния стереотип не бяха кой знае колко забележими.

Двамата със Сампсън отидохме дотам, за да се срещнем с генерал-лейтенант Шели Борислоу, и един помощник ни заведе до кабинета ѝ. Доста ходене падна — много и дълги коридори, свиваш по един, тръгваш по друг. Типично за правителствените сгради из целия район около Вашингтон.

Когато най-сетне стигнахме до кабинета, генерал Борислоу ни очакваше. Беше изпънала гръб, права като стълб, и явно бе в добра физическа форма. Хубава жена, вероятно малко под петдесетте.

— Благодаря ви, че ни приехте — каза Сампсън и ѝ стисна ръката.

Изпитах чувството, че той иска да командва парада, може би поради факта, че имаше повече опит с военните от мен, но може би и защото времето на Елис Купър вече изтичаше.

— Снощи прочетох протоколите от процеса — каза генерал Борислоу, когато всички седнахме около стъклената кафе масичка. — Освен това прегледах и бележките на КСО от капитан Джейкъбс. Прегледах и досието на сержант Купър. Така че горе-долу съм в час. И така, какво мога да направя за вас, господо?

Бях доволен, че именно тя беше тази, която първа подчерта, че сме от различни полове.

— Ако нямате нищо против, имам няколко въпроса, генерале — Сампсън се наведе напред и подпря лакти на бедрата си. Генерал Борислоу също не отместваше поглед от очите му.

— Можете да ме питате каквото пожелаете. До десет нямам никаква друга среща. Това означава, че имаме на разположение двайсет минути, но ако ни потрябва, можем да ги удължим. Армията няма какво да крие. В това поне мога да ви уверя.

Без да откъсва поглед от очите на генерала, Сампсън започна:

— Дватама с детектив Крос сме били на местопрестъпленията на стотици случаи на убийство, генерале. И специално в този случай има едно нещо, което ни притеснява.

— Кое по-конкретно?

Сампсън се поколеба, после отвърна:

— Преди да ви обясня какво ни притеснява, се питам дали и вие не сте открили нещо в този случай, което да притесни и вас.

Генерал Борислоу запази съвършено спокойствие.

— Всъщност няколко неща. Струва ми се доста удобно сержант Купър да държи толкова много на оръдието на убийството. Сигурно му е бил ценен сувенир от времето във Виетнам. А и от самите убийства.

— А знаете ли, че ден или два преди убийствата апартаментът на сержант Купър е бил разбиван? — попита я Сампсън. — Открихме следи от взлома и Купър потвърди. Ножът може да е бил взет тогава.

Борислоу кимна.

— Това, разбира се, е възможно, детектив. Но не е ли възможно също така самият сержант Купър да е инсценирал взлома? Такова е заключението на КСО.

— Едно съседско момче е видяло трима души в двора на Таня Джексън около времето, когато са станали убийствата.

— Момчето може да е видяло хора в двора, това е вярно. Може да е видяло и сенки от околните дървета. Нощта е била тъмна и ветровита. Момчето е едва десетгодишно. Дало е противоречиви сведения на полицията. Както вече ви казах, детектив, проучила съм случая основно.

— На местопрестъплението е била намерена кръв, която не съвпада нито с групата на убитите жени, нито с групата на сержант Купър.

Отношението на генерал Борислоу не се промени ни най-малко.

— Съдията по делото е решил да отхвърли това като улика. Ако аз бях съдия, щях да позволя на съдебните заседатели да чуят за кръвта. Така че по-добре да не го коментираме.

— Досието на сержант Купър е абсолютно чисто — продължи Сампсън.

— Досието му наистина е отлично. На армията това е известно много добре. Именно това прави случая толкова трагичен.

Сампсън въздъхна. Разбра, че така няма да стигне доникъде. Аз също.

— Генерале, само още един въпрос и след това си тръгваме. Даже няма да стане нужда да използваме цялото ни определено време.

Окото на генерал Борислоу не мигна.

— Слушам ви.

— Изненадва ме фактът, че военните не положиха кой знае какви усилия да защитят сержант Купър. Нито преди, нито след процеса. Очевидно армията няма да се опита да му помогне и сега. Защо се е получило така?

Генерал Борислоу кимна и сви устни, преди да отговори.

— Детектив Сампсън, ние оценяваме факта, че сержант Купър е ваш приятел и вие сте му останали верен. Възхищаваме ви се. Но на вашия въпрос може много лесно да се отговори. В армията, като се започне от най-високите чинове и се стигне до най-ниските, всички вярват, че сержант Купър носи отговорността за три ужасни и хладнокръвни убийства. Нямаме никакво намерение да позволим на един убиец да бъде освободен. Опасявам се, че и аз съм убедена във вината на сержант Купър. Няма да подкрепя евентуално обжалване. Съжалявам, че нямам за вас по-добри новини.

Срещата приключи и придружени от помощника на генерал Борислоу, двамата със Сампсън отново минахме по лабиринта от коридори. Никой от нас не проговори, докато не излязохме от фойето.

Но още щом излязохме навън, той се обърна към мен:

— Какво мислиш?

— Мисля, че военните крият нещо от нас — отвърнах. — И имаме съвсем малко време да разберем какво точно.

29.

На другата сутрин Томас Старки си даде ясна сметка как се бяха развили нещата за него. Инцидентът снощи бе станал само на три километра от къщата му в Северна Каролина.

Бе спрял в местния търговски център да си купи вестници и канелени кифлички. Бе започнало да вали пороен дъжд и застанал под навеса с вестниците и кесията с топлите кифлички, той зачака пороят да спре. И когато дъждът намалea, той затича, заобикаляйки локвите, към събърбъна. Докато тичаше, забеляза мъжа и жената, които току-що бяха слезли от синия си пикап и сега тичаха към центъра, забравили фаровете светнати.

— Извинете, забравили сте си фаровете — подвикна им Старки, когато приближиха.

Жената се обърна. Мъжът — не.

Вместо това започна да говори и тогава пролича, че има говорен дефект.

— Ний 'ме от Сан Кос и оиаме за Лоънс. Ъбайх си пофейла в дуугити гати...

Жената се намеси.

— Извинете, че ви притесняваме. Ние сме от Санди Крос и сме тръгнали за Лорънс — каза тя бързо. — Толкова неудобна ситуация. Брат ми си забравил портфейла в другия панталон. Така че нямаме пари дори за бензин да се върнем до къщи.

— Мое ли да поогнете?

Старки моментално схвана цялата ситуация. Нарочно бяха оставили фаровете на пикапа запалени, за да го накарат той пръв да се обърне към тях, а не те. Мъжът се преструваше, че има говорен дефект, и именно от това му прекипя. Неговият син Ханк страдаше от аутизъм. И сега тия две лайна използваша фалшив недъг в жалките си опити да измъкнат някой и друг долар.

С рязко движение Старки извади пистолета си. Не знаеше какво ще стане в следващия момент. Знаеше само, че е вбесен. Господи, той просто кипеше!

— Бързо долу на колене! — викна той и завря цевта на пистолета в небръснатото подобие на лице на мъжа. — И двамата! Така. А сега се извини и дано да го направиш на нормален език, защото в противен случай ей този паркинг тука ще ти бъде лобното място!

Той удари мъжа в челото с цевта на пистолета, за да му покаже, че шега няма.

— Господи, съжалявам! И двамата съжаляваме, господине. Искахме само някой и друг долар. Не стреляйте! Моля ви, недейте! Ние сме добри християни!

— Няма да мърдате оттук! — каза Старки. — Няма да мърдате оттук, както сте на колене, и повече да не съм ви видял тука. Никога!

Закрачил към колата си, той прибра пистолета в движение. Качи се в събърбъна и благодари на бога, че малката му дъщеря, заслушана в рок музиката от радиото, не гледаше какво става наоколо. Мелъни се намираше в момента в някакъв друг, неин свят, както винаги впрочем.

— Хайде да се омитаме към къщи — каза Старки, вмъквайки се зад волана. — Мел, не можеш ли да я *усилиш* тая проклета музика още малко?

Точно в този момент дъщеря му вдигна глава и видя коленичилата на паркинга под дъжда двойка.

— Какво им става на тия? — попита тя баща си. — Те май са на колене... в тоя дъжд.

Старки най-сетне успя да пусне една тънка усмивка.

— Сигурно току-що са били спасени и сега благодарят на всемогъщия — отвърна той.

30.

През един студен ден в началото на октомври двамата със Сампсън преодоляхме шестте часа път с кола до Централния затвор в Рали. По време на пътуването говорихме съвсем малко. Времето на Елис Купър бе дошло.

Два дни преди това щатът Северна Каролина бе информирал Купър официално за датата на екзекуцията. След това са го преместили в отделението за смъртниците с определена дата. Нещата се бяха задвижили в ужасяващо точен и безвъзвратен ритъм.

Отделът по затворите ни бе упълномощил да посетим сержант Купър. Когато пристигнахме в Централния затвор, отпред се бяха събрали дузина протестиращи. Повечето от тях бяха жени, пеещи бавни блусове от шестдесетте, че и от по-рано. Три-четири бяха вдигнали плакати, заклеяващи смъртното наказание.

Влязохме, без да се бавим. Тъжните напеви откъм паркинга продължаваха да се чуват и отвътре.

Отделението за смъртниците в Централния затвор разполагаше с четири килии, наредени една до друга и отворени към помещение за свиждане с телевизор и душкабина в единия край. Пред килията му стояха на денонощен пост двама пазачи. Посрещнаха ни сърдечно и с уважение.

Елис Купър вдигна глава и сякаш се зарадва, като ни видя. Усмихна се и вдигна ръка за поздрав.

Здравей, Елис — каза Сампсън, след което двамата взехме по един стол и се настанихме срещу килията. — Е, пак идваме. С празни ръце, но сме тук.

От другата страна на решетката Купър бе седнал на малка табуретка, завинтена за пода. Самата килия бе безупречно чиста и оскъдно обзаведена — легло, мивка, тоалетна чиния и вградена в стената маса за писане. Гледката бе потискаща и излъчваше отчаяние.

— Благодаря ви, че дойдохте, Джон, Алекс. Благодаря ви за всичко, което направихте за мен.

— Което се опитахме да направим — уточни Сампсън. — Опитахме, но не успяхме. Само дето разсмърдахме нещата.

Купър поклати глава.

— Просто не съм бил в раздадените карти. Тестето не е било цепено в наша полза. Вие не сте виновни. Никой не е виновен... Но тъй или иначе, радвам се да ви видя. Молах се да дойдете. И още се моля.

Двамата със Сампсън знаехме, че в момента се провеждат енергични законови процедури да се спре екзекуцията, но май нямаше нужда да говорим за това сега. Не и ако сам Купър не повдигнеше въпрос за това, а той не го направи. Изглеждаше странно умиротворен и много по-спокоен, отколкото го бях видял за последен път. Посребрената му коса бе късо подстригана, затворническият гащеризон сякаш току-що бе излязъл изпод ютията.

Той отново се усмихна.

— Тук е като в добър хотел, знаете. *Луксозен* хотел. Четири звезди, пет диаманта или с каквото там бележат върха. Тези двама господа се грижат добре за мен. Предвид обстоятелствата, това е най-доброто, което мога да очаквам. Те мислят, че аз съм убил онези три жени, но въпреки това се отнасят с мен добре. — Купър се наведе напред към решетките, за да се приближи колкото може повече към Сампсън. — Искам да ти кажа това, Джон, и то е много важно за мен. Знам, че си положил всички усилия, и се надявам, че и ти го знаеш. Но както вече казах, картите са били цепени неблагоприятно за мен. Не знам кой иска да умра, но някой наистина го иска... Джон, нямам никаква причина да те лъжа. Не и сега, не и в отделението за смъртници. Не съм убил онези жени.

31.

Двадесет и четири часа преди това двамата със Сампсън бяхме дали писменото си съгласие да бъдем претърсени, преди да влезем в залата за екзекуции. Сега, в един часа през нощта, шестнадесетте мъже и трите жени бяха въведени в малката зала за наблюдение в затвора. Единият от мъжете беше генерал Стивън Боуен от Форт Браг. Бе удържал обещанието си да присъства на екзекуцията. Единственият представител на американските въоръжени сили.

В един часа и двадесет минути черните завеси на камерата за екзекуции бяха дръпнати. Не исках да бъда там — нямаше нужда да видя още една екзекуция, за да знам какво ми е отношението към нея. По заповед на директора на затвора екзекуторът със смъртоносната инжекция се приближи до Купър. Чух как Сампсън шумно си пое дъх до мен. Не можех да си представя какво изпитва, като гледа приятеля си да умира по такъв начин.

Движенията на изпълнителите наоколо като че ли стреснаха Елис Купър. Той извърна глава и за първи път огледа залата за наблюдение. Директорът го попита дали има да каже нещо.

Очите на Купър ни намериха и не помръднаха от нас. Визуалният ни контакт бе изключително мощен — той като че ли се боеше да не ни изгуби от поглед, докато пада в най-дълбоката от всички пропасти.

После Елис Купър проговори.

Гласът му отначало беше грапав, но постепенно се прочисти и зазвуча по-ясно.

— *Не съм убил* Таня Джексън, Барбара Грийн и Морийн Бруно. Щях да си призная, ако бях аз, и да посрещна тази инжекция като мъж, какъвто са ме обучили да бъда. Не съм убил тези три жени край Форт Браг. Някой друг го е направил. Бог да ви благослови! Благодаря ви, Джон и Алекс. Прощавам на Въоръжените сили на Съединените щати, които ми бяха като баща.

Елис Купър гордо изправи глава. Като войник на парад.

Екзекуторът пристъпи напред и му инжектира една доза „Павулон“, който отпуска мускулите тотално и щеше да спре дишането

на Купър.

Много скоро сърцето на Елис Купър, дробовете и мозъкът му спряха да функционират.

Директорът на затвора обяви сержант Купър за мъртъв точно в 1:31 през нощта.

Когато всичко свърши, Сампсън се обърна към мен и каза:

— Току-що станахме свидетели на едно убийство. Някой уби Елис Купър и му се размина.

ЧАСТ ВТОРА
ДЖАМИЛА

32.

Станах рано, за да посрещна полета, пристигащ на Изход 74 на летище „Рейгън“, и още като се озовах там, разбрах, че не мога да си намеря място. Определено ме беше страх. И бях изнервен от предстоящото. Джамила Хюз ми идваше на гости.

В четири часа в този петъчен следобед летището бе пълно с народ. Насядали по пейките и столовете уморени бизнесмени с лаптопи на коленете, приключващи изминалата седмица, или пък вече привършили работа, седнали на бара или вперили поглед в разтворени книги на най-различни автори — като се започне от Джонатан Франзън и Нора Робъртс и се стигне до Стивън Кинг. Намерих си свободно място и седнах, но веднага след това скочих отново. Накрая не се стърпях, отидох до панорамните прозорци и се загледах в бавно приближаващия се към изхода огромен лайнер на Американ Еърлайнс. *Е, это ни и нас. Готов ли съм? А тя?*

Джамила се появи с втората вълна пътници, слизащи от самолета. Бе с дънки, бледолилава блуза и черно кожено яке, което помнех от прекараното време заедно в Ню Орлиънс. Двамата с нея бързо се сприятелихме покрай един от най-странните случаи на убийства, започнал в родния ѝ град Сан Франциско, минал през Юга и свършил обратно на Западния бряг.

Оттогава непрекъснато си бяхме говорили, че трябва да се виждаме, и в момента точно това правехме. Бе доста смел ход и за двама ни — молах се, освен това да не се окаже и глупав. Но не смятах, че е грешка, и се надявах и Джам да мисли така.

Господи, ами аз се разтреперих, когато тя се насочи към мен. Изглеждаше страхотно обаче. Прекрасна, голяма усмивка. Ама какво съм се запритеснявал толкова?

— Къде са гъстите, бели облаци, които трябваше да затулят града в момента, в който самолетът ми наближеше? — каза усмихнатата Джамила. — Божичко, *всичко* се виждаше. Белият дом, Линкълн Мемориал, река Потомак. Всичко.

Наведох се и я целунах.

— Не всеки град е забулен от кълбета облаци като Сан Франциско. Повечко трябва да пътуваш. Как мина полетът?

— Ужас. — Джамила отново се усмихна широко. — Никак не обичам да летя, но се радвам, че съм тук. Това е *добре*, Алекс. Ти си толкова изнервен, колкото и аз. Никога не сме изпитвали трудности, когато трябваше да висим с часове заедно в патрулката. Ще се оправим. Няма начин да не се оправим. А сега се успокой, за да се успокоя и аз. Договорихме ли се?

Тя ме хвана за ръцете, дръпна ме към себе си и ме целуна леко, но прекрасно по устните.

— Е, сега е много по-добре — каза тя. — Много си вкусен.

— Сигурно защото харесваш мента.

— Не, харесвам теб.

Седнали в старото ми порше на път за Вашингтон, двамата се чувствахме вече много по-комфортно. Говорехме си за всичко, което ни се бе случило, откакто не се бяхме виждали. Отначало беше само за работата, после постепенно се замяркаха въпроси за моето семейство, после за нейното, след което вече не можехме да се спрем.

Чак когато спряхме пред къщи, започнах отново да се стягам.

Готова ли си за това? — попитах я аз, когато слязохме от колата.

Джамила завъртя очи нагоре.

— Алекс, в Оукланд имам четири сестри и трима братя. Ти готов ли си за *тях*?

— Доведи ги някой път — предложих аз, взех ѝ чантата от багажника, която сякаш бе пълна с оловни тежести, и двамата се запътихме към къщата.

Сдържах дъха си, но определено бях щастлив, че тя е тук. Отдавна не бях се вълнувал така.

— Липсваше ми — казах аз.

— Да, и ти на мен — отвърна Джам.

33.

Явно Нана отдавна бе обмисляла идеята за тържествена вечеря по случай пристигането на Джам. Джамила ѝ предложи да ѝ помогне и, разбира се, Нана не ѝ позволи да си мръдне дори и малкото пръстче, но въпреки това тя я последва в кухнята.

Останалите също я последвахме — да видим какво ще стане. Две непоклатими сили. Това си бе цяла драма.

— Е-е, добре де, добре — помърмори Нана малко, но виждах, че ѝ е приятно да има компания.

Това ѝ даваше възможност да се изфука с пособията си за готвене, да намери на всички работа и да пробва уменията на Джамила, без да я притеснява. По едно време даже започна да си тананика. Малко след това към тананикането се присъедини и Джамила.

— Нямах нищо против свински пържоли в сос от ябълки, задушени с картофено пюре? Не си алергична и към малките царевични хлебчета, нали? Или към сладолед с праскови?

Нана сипеше въпроси един след друг, без да чака отговор, но Джамила успя все пак да вмъкне отговора си в една от паузите:

— Обичам пържоли, картофено пюре и сладолед с праскови. Неутрална съм към задушеното. У дома също често правя такива хлебчета. По рецепта на *моята* баба от Сакраменто. Само че им добавяме малко сметана, от което стават още по-сочни. Понякога им хвърляме и по малко сланинка.

— Ммм — измрънка Нана. — Звучи добре, мойто момиче. Ще трябва да пробвам и аз някой ден.

— Ако успееш обаче — реши да даде своя принос и Джени.

— Трябва да мислиш позитивно — назидателно се обърна към нея Нана, размахвайки изкривеното си кутре. — Ако искаш да пораснеш голяма и да не останеш цял живот дребнаво човече, каквото си в момента.

— Ама аз само защитавах твоя хляб, Нана — защити се Джени.

Нана ѝ намигна.

— Мога и сама да се погрижа за себе си.

Вечерята бе поднесена в столовата, заедно с Ъшър, Йоланда Адамс и Ета Джеймс като музикален фон. Дотук всичко добре. Както го пише по книгите.

— Винаги вечеряме така — обади се Деймън. — Понякога дори закусваме тук, в официалната столова.

Според мен той си падна малко по Джам. Напълно го разбирах.

— Ама, разбира се. Като например, когато президентът намине за чаша чай — каза Джамила и намигна на Деймън, а след това и на Джени.

— О, да — кимна Деймън. — Откъде знаеш? Татко ли ти каза?

— Не, струва ми се, че го видях по Си Ен Ен. Хващаме я и на Западния бряг. Там всички имаме телевизори и в банята.

Вечерята и леките разговори, които обикновено я съпровождат, минаха с голям успех, или поне аз си мислех така. Често избухваше смях, хората се чувстваха комфортно. Малкият Алекс седеше на високия си стол и през цялото време бе ухилен. По едно време Джамила измъкна Деймън от стола му и двамата изтанцуваха няколко стъпки под съпровода на Арета Франклин.

Най-сетне Нана се надигна иззад масата и обяви:

— Абсолютно ти е забранено да ми помагаш със съдовете, Джамила. Алекс ще се заеме. Това е негова работа.

— Хайде тогава — обърна се Джамила към Джени и Деймън. — Да излезем навън и да разменим клюки за татко ви. Вие имате въпроси и аз имам въпроси. Така че да обменим опит. Ти също, малкия — посочи тя Алекс — син. — Ти също си извинен от кухненската работа.

Последвах Нана в кухнята, натоварен с кажи-речи цялата посуда.

— Приятно момиче — каза Нана, като влязохме. — Пълно с живот.

След което започна да се киска като ония рошави гарги, дето ги показват по старите анимационни филмчета.

— Какво толкова смешно има, старо — попитах я аз, слагайки мръсните съдове в мивката и пускайки топлата вода. — Нещо много си се развеселила, а?

— Да. Защо не? Ти просто умираш да разбереш какво мисля. Е, тогава — изненада, изненада. Тя е наистина много сладка. Това ти го

признавам, Алекс. Избираш си наистина хубави приятелки. Тази е също такава.

— Не ме притискай — предупредих я аз и сложих мръсните чинии в мивката, след което пуснах топлата вода.

— Защо да го правя? Вече съм си извлякла поука. — И Нана отново започна да се смее. Отново заприлича на старата Нана, която познавах от дете. Докторът ѝ бе казал, че е здрава и че нищо ѝ няма. Поне тя така твърдеше.

Върнах се до столовата да взема и останалите съдове, но не можах да се въздържа и надникнах през прозореца да проверя какво става с Джамила и децата.

Бяха на улицата и играеха баскетбол с топката на Деймън. И тримата се смееха. Забелязах, че Джамила има добра ръка, хвърляше уверено и точно. Бе свикнала да си играе с момчета, нали така?

34.

Джамила щеше да бъде настанена в стаята горе до стълбите, стаята, която използвахме за специални гости — президенти, кралици, министър-председатели и други подобни. Хлапетата мислеха, че го правим от благоприличие пред тях, и ние наистина бихме го направили, но голата истина бе, че двамата с нея никога не бяхме си лягали, дори не се бяхме *целували* до онзи момент на летището. Джамила бе дошла да провери дали нещата между нас могат да понапреднат още малко.

Тъкмо свършвах със съдовете, когато тя влезе в кухнята през задната врата. Децата все още играеха навън, а Нана оправяше горе бог знае какво. Може би стаята за гости, може би леглата...

— Не мога така — казах аз.

— Как? — попита тя. — Какво има?

— Наистина ли искаш да знаеш? Нали сме приятели?

Не отговорих, а я сграбих за раменете и я целунах по устата. После пак. Като непрекъснато внимавах да не ни хванат децата.

И Нана, разбира се.

И Роузи, която също е голяма клюкарка.

Джамила се разсмя.

— Ама те всички си мислят, че вършим далеч по-лоши неща. Децата, Нана, че дори и тази любопитна котка.

— Да мислиш, не значи, че знаеш — възразих аз.

— Много ми харесва семейството ти — каза Джамила, гледайки ме в очите. — И котката даже ми харесва. Мац-мац, Роузи. Да не кажеш на никого, че се целуваме.

— Харесвам те — добавих аз и отново я прегърнах.

— Много ли? — засмя се тя, измъквайки се от прегръдката. — Ще ме харесваш, разбира се, как няма да ме харесваш. След като дойдох тук чак от Сан Франциско. Божичко, как мразя самолетите! Особено пък напоследък.

— Може би наистина те харесвам много. Но не виждам никакъв отклик от твоя страна. Поне не особено голям.

Тя се вкопчи в мен и ме целуна още по-силно. Притисна се силно в мен и езикът ѝ се плъзна в устата ми. Страшно ми хареса. Започнах да отвърщам на целувката ѝ по подобаващ начин, за което вероятно кухнята не беше най-подходящото място.

— По-добре си вземете стая — каза един глас зад нас.

Нана бе застанала до вратата, но се смееше.

— Чакайте да извикам и децата — добави тя. — Не бива да го пропускат в никой случай. И чакайте да си взема и камерата.

— Шегува се — казах аз на Джамила за всеки случай.

— Знам — отвърна тя.

— Ами, шегувам се — възрази Нана. — Опитвам се да му подсказва какво да прави.

И този път Нана вече се закиска като анимационните гарги.

35.

На другата сутрин се събудих сам с усукани около тялото ми чаршафи. Бях вече посвикнал малко с това си състояние, но вече ми бе писнало от него, особено след като знаех, че Джамила спи в другата стая.

Полежах малко в леглото, мислейки си за други хора, които сутрин се събуждат с чувството, че са самотни, макар че споделят леглото с някой друг.

Най-сетне станах, облякох си къщните дрехи и стъпвайки на пръсти, отидох да проверя какво прави Джамила.

Почуках тихичко на вратата.

— Будна съм — чух ѝ гласа, който ми прозвуча като музика. — Влизай.

Бутнах вратата и тя се отвори с едва доловимо изскърцване.

— Добро утро, Алекс — поздрави ме тя. — Спах много добре.

Тя седеше в леглото, облякла бяла тениска с черни букви отпред — ПУСФ^[1]. Засмя се.

— Секси, нали?

— Всъщност да. Детективите също могат да бъдат секси. Самюъл Джаксън в *Шахта*, Нам Грайър във *Фокси Браун*. Джамила Хюз в стаята за гости.

— Я ела за малко тук — прошепна тя. — Само за минутка. Ела тук, Алекс. Това е заповед.

Приближих се към нея, тя разтвори прегръдките си и аз се хлъзнах в тях, сякаш цял живот съм бил там. Приятно.

— Къде беше снощи, когато имах нужда от теб? — попитах я.

— Ами ето тук, в стаята за гости. — Тя се усмихна и ми намигна. — Виж какво, не искам да оставя у децата ти погрешни впечатления, но...

Вдигнах подканящо вежда:

— Но какво?

— Само *но*. Останалото го оставям на теб.

Докато закусвахме — в кухнята, без витите салфетки, — казах на Нана и децата, че през останалата част от деня двамата с Джамила ще се разходим из Вашингтон. Че искаме да останем малко сами. Децата просто кимнаха над чиниите си — това можеше да се очаква, с една дума.

— Значи да не ви чакам за вечеря? — обади се Нана. — Така ли?

— Така — кимнах аз. — Ще хапнем някъде навън.

— Аха — каза Нана.

— Аха — повториха децата.

На около шест-седем километра аз спрях колата пред номер 2020 на О стрийт. Доста хора биха изпитали трудности да намерят това място или пък каквато и да било информация за Дома на О стрийт. Отвън няма никаква табела, която да указва, че това не е частно жилище. Повечето гости на Дома идваха тук по препоръка на някой друг. Аз пък познавах собственика чрез едни мои приятели от ресторант „Кинкед“ във Фоги Ботъм.

Двамата с Джамила влязохме вътре, където аз се регистрирах, след което бяхме заведени до Дървената хижа. По пътя забелязахме, че всяка свободна площ, всяка чупка, всеки перваз бяха претъпкани с антики — кукли, литографии, бижута — в стъклени кутии. Вървахме подир пиколото, без да промълвим и дума.

Изведнъж с мен стана нещо странно. През ума ми мина мисълта: *Хайде, пак почвам*. Това едва не ме накара да спра и да се върна в колата. Но нещо в мен ми каза да не се отказвам, да не си заключвам чувствата, да се доверя на Джамила.

Никой от нас не промълви дума, докато пиколото не излезе.

---

[1] Полицейско управление Сан Франциско. — Б.р. ↑

36.

— Лелее, с такова нещо мога да свикна много бързо — прошепна Джамила, като останахме сами. — Я дай да огледаме. Прекрасно е, Алекс. Съвършено!

И тръгнахме да оглеждаме.

Дървената хижа всъщност представляваше апартамент на две нива, в който имаше дори и сауна — джакузи. На горното ниво, където имаше напълно обзаведена кухня, се стигаше през вита стълба. Стените и подовите бяха дървени, за да се създаде чувство за обикновена дървена хижа. Грубо струпаната от необработен камък камина топлеше и двете нива. Имаше и аквариум.

Джамила се завъртя из стаята като в танц. Явно ѝ харесваше, а и на мен също, главно защото се чувстваше щастлива. Несъмнено беше далеч по-добре от предните седалки на колите, където бяхме прекарвали толкова много и дълги часове, докато участвахме в операции по проследяване в Ню Орлиънс.

Докаато изследвахме апартаментата, се изследвахме и един друг. По едно време се спряхме да се целунем и аз още веднъж установих, че Джамила има най-вкусните устни на света. Прегърнати, изтанцувахме няколко стъпки. Пак се целунахме и усетих как главата ми започва да олеква. Все още малко бях стегнат и не можех да разбера защо.

Джамила бавно ми разкопча дънковата риза. Аз пък ѝ помогнах да се освободи от кремата си копринена блуза. Под нея тя носеше обикновена фина сребърна верижка. Много семпла и много хубава.

Ръцете ѝ леко започнаха да ми разкопчават колана, после дръпнаха и ципа на панталона. Помогнах ѝ да се отърве от кожените си панталони.

— Какъв джентълмен — прошепна тя.

По някое време успях да си събуя обувките, а тя изрита сандалите си.

След което, най-накрая, поехме лека-полека към най-важната част от апартаментата — огромното легло.

— Страхотно е! — прошепна тя в бузата ми. — Най-хубавото легло, което съм виждала.

Леглото наистина представляваше гвоздеа на програмата.

Бе с четири подпори на всеки ъгъл, което предполагаше присъствието на балдахин, но него го нямаше. Самото легло бе покрито с лек юрган и по него бяха разположени поне половин дузина възглавници, които ние веднага разхвърляхме на пода. Стаята изглеждаше още по-уютна, като бе леко поразхвърляна.

— Музика? — попита Джамила.

— Бъди добра — казах аз. — Избери нещо.

Тя включи плейъра и намери местната радиостанция. В момента бяха пуснали „Вятърът е див“ на Нина Симоне.

— Отсега нататък това ще е нашата песен — каза тя.

Пак се целунахме. Устните ѝ бяха меки и се притискаха към моите. Усетих как се разтапям. Може би именно от това се страхувах. *Хайде, пак почвам.*

— Няма да те нараня — прошепна тя в ухото ми, сякаш прочела мислите ми. — Не се страхувай. Само не ме карай да страдам, Алекс.

— Няма.

Няколко минути танцувахме така под звуците на следващата песен и се притискахме плътно един към друг. Много приятно.

Тя бе силна, но знаеше как да бъде нежна. *Още един детектив. Какво ще кажеш, а?* Двата пристъпвахме в пълен синхрон. Устните ми погалиха едното ѝ рамо и после потънаха във вдлъбнатината в основата на шията ѝ.

— Ухапи ме, моля те — изстена тя. — Съвсем лекичко.

Бавно отворих уста, близнах лекичко мястото и съвсем лекичко го стиснах със зъби. Не исках да бързам. Първият път, с каквато и жена да си, не можеше никога да се повтори. Макар и често да не е най-доброто, винаги е различно, вълнуващо, мистерия. Джамила ми напомняше на покойната ми жена, Мария, и според мен това бе добър знак. Създаваше впечатление за кален характер, градско момиче, но можеше да бъде нежна и всеотдайна. Контрастът бе наистина специален и достатъчно драматичен, за да накара кожата ми да настръхне.

Усещах притиснатите ѝ в мен гърди. Целувките ни станаха потрескави, силни и дълги.

Разкопчах ѝ сутиена и той се плъзна на пода. После ѝ изхлузих бикините, а тя ми помогна да се освободя от боксерките.

Двамата се изправихме един срещу друг и дълго останахме така. Гледахме се — възхищавахме ли се един от друг, не знаех, — стаявайки напрежението, страстта или там каквото ставаше между нас. Адски я исках, но чаках. Чакахме.

— Разочарован ли си? — прошепна тя толкова тихо, че едва я чух.

Въпросът ѝ ме извади горе-долу от транса.

— Божичко, не! Откъде ти хрумна? Кой може да бъде разочарован от теб?

Тя не отговори, но аз мисля, че се сещах за кого мисли. Бившият ѝ мъж сигурно ѝ е казал неща, които са я наранили. Притиснах Джамила към мен. Тялото ѝ бе горещо, а тя цялата трепереше. Двамата бавно се отпуснахме на леглото и тя се изтърколи върху мен. Целуна ме по бузата, а след това по устните.

— В никакъв случай разочарован — казах аз. — Ти си красива, Джамила.

— В твоите очи.

— Добре. В моите очи ти си красива.

Вдигнах глава към гърдите ѝ и тя се наведе към лицето ми. Целунах едната, после другата. Гърдите ѝ бяха малки, точно такива, каквито трябваше да бъдат. В моите очи. Продължавах да се чудя, че Джамила май не знае колко привлекателна всъщност е. Знаех, че това е едно от най-ужасните неща, което може да се случи на една жена. Пък и на мъжа.

Положих главата си обратно и я загледах в лицето. После отново се надигнах, целувах я по бузите, по очите, по носа, по устните.

Тя се усмихваше по начин, по който до този момент не бях я виждал. Открито и спокойно, с доверие, което особено ми хареса. Усещах, че мога да се вирам в тези тъмни очи цял живот.

Проникнах в нея и това бе прекрасно усещане. Не сбърках, като ѝ се доверих. После през главата ми мина още една неприятна мисъл: *Какво ще го развали този път?*

37.

Джамила се разсмя, после изпусна едно *фюю* и избърса от челото си въображаема пот.

— Какво значи това *фюю*? — попитах я аз. — Само не ми казвай, че си грохнала. Изглеждаш в много по-добра форма от мен.

— *Фюю*. Страхувах се от това, че ще бъдем заедно, а сега вече не се страхувам. *Фюю*, мъжете понякога са такива егоцентрици или зле в леглото. Или просто имаш чувството, че правиш нещо лошо.

Аз се усмихнах.

— С доста мъже си спала, а?

Джамила направи физиономия. Сладур, прииска ми се да извикам.

— На трийсет и шест години съм, Алекс. Бях женена четири години, известно време бях сгодена. Излизам понякога. Напоследък не особено, но все пак го правя. А ти? Да не би да съм ти първата?

— Защо? Така ли ти се струва?

— Отговори ми на въпроса, умнико.

— Аз също бях женен едно време — казах най-накрая аз.

Джамила леко ме удари по рамото с юмрук, после се качи върху мен.

— Наистина съм много доволна, че дойдох във Вашингтон. Трябваше да проявя малко смелост, но... Определено се бях уплашила.

— Ооо, инспектор Джамила Хюз била уплашена. Е, аз също — признах си аз.

— Как така? Какво у мен те е уплашило, Алекс?

— Някои жени са такива егоцентрички. Или пък зле в леглото...

Джамила рязко се наведе над мен и ме целуна по устните, вероятно за да ме накара да млъкна. Устните ѝ бяха меки и топли. Целувката ни продължи дълго и прерасна в трескава и страстна милувка. Пак бях готов, а и тя също. Джамила надигна таза си към мен и аз бавно проникнах в нея. Този път бях отгоре.

— Твоя съм като робиня — шепнеше тя в ухото ми. — Искам те много! Определено се радвам, че дойдох във Вашингтон.

Втория път беше по-добре от първия, а скоро след това имаше и трети. *Не, нямаше нищо, от което да се страхуваме.*

Двамата с Джамила останахме в хотела през целия следобед и през ранната вечер. Почти невъзможно бе да си тръгнем. Точно както в самото начало, двамата с нея можехме да си говорим за всичко, което става на Земята.

— Ще ти кажа нещо наистина странно — каза тя по едно време. — И колкото повече време прекарвам с теб, толкова по-странно ми се струва. Разбираш ли, аз и бившият ми съпруг като че ли не умеехме да си говорим. Не и по начина, по който го правя с теб. И въпреки това се оженихме. Кой знае какво съм си мислела.

Малко по-късно тя стана и изчезна в банята. Видях лампичката на телефона, сложен на нощното шкафче, да просветва. Тя се обаждаше на някого.

Е, щом си детектив... о, не. Хайде, пак почвам.

Джамила се върна и си призна:

— Трябваше да се обадя в офиса. Работя по едно убийство там. Случаят нещо се объркал. Гадна работа... Съжалявам, съжалявам. Повече няма. Обещавам. Ще бъда добра. Или лоша. Каквато поискаш.

— Не, не, всичко е наред — побързах да я уверя аз. — Разбирам.

И аз наистина разбирах. Поне малко. Защото виждах толкова неща от себе си в Джамила. Детектива! Това май не беше лошо.

Тя отново си легна и аз я притиснах до себе си. После истината най-сетне излезе. Бе мой ред за изповед.

— Преди много години — казах аз — бях в този хотел с жена ми.

Джамила се отдръпна леко назад и се взря в очите ми.

— Какво от това? — каза тя най-накрая. — Това не означава нищо. Освен че се радвам, че се чувстваш виновен за това. Това е добре. Като стане дума за пътуването ми до Вашингтон, винаги ще си спомням за това.

— За първото ти пътуване — уточних аз.

— За първото ми пътуване — съгласи се Джамила.

38.

Времето ни във Вашингтон летеше като стрела и още преди да се усетя, стана време Джамила да се връща в Сан Франциско.

Неделя следобед на претърпаното от навалища летище „Рейгън“. За щастие полицейската ми карта ми проправи път към залата за извеждане. Никак не ми се искаше да я гледам как си отива, а и на нея като че ли не ѝ се тръгваше. Двамата стояхме прегърнати край изхода, без да ни интересува дали хората ни гледат или не.

След това Джам трябваше да тича за самолета, иначе щеше да го изпусне.

— Защо просто не останеш още една нощ? — попитах я аз. — И утре има самолети колкото искаш. И вдругиден. И по-вдругиден.

— Страшно ми се иска да го направя, Алекс — каза тя, откъсна се от мен и заотстъпва назад. — Довиждане, Алекс. Моля те, искам да ти липсвам. Вашингтон ми хареса много повече, отколкото си мислех.

Една от стюардесите я последва и затвори вратата между нас. Брей, хареса ми дори как тича. Тя не тичаше, а сякаш се плъзгаше.

И вече усещах липсата ѝ. Сякаш отново започвах да падам, а това ме плашеше.

Тази нощ у дома стоях до късно след полунощ. По едно време, когато ми стана особено гадно, отидох в хола, седнах на пианото и засвирих жалната „Някой да се грижи за мен“, мислейки за Джамила Хюз, припомняйки си всяка минута с нея, изпълвайки я с такъв романтизъм, че едва не се разплаках.

Питах се какво ще стане с нас двамата. После си спомних едно нещо, което бях чувал от Сампсън. *Гледай никога да не си приятелка на Алекс. Много е опасно.* За съжаление, беше прав. Поне засега.

Няколко минути по-късно си дадох сметка, че някой чука на вратата. Отидох и заварих Сампсън, облегнат на касата. Никак не изглеждаше добре. Какво ти добре, изглеждаше направо ужасно.

39.

Беше небръснат, с измачкани дрехи, очите кървясали и подпухнали. Стори ми се, че е пиан. После отворих вратата и установих, че целият мирише на алкохол, сякаш се е къпал в него.

— Мина ми през ума, че няма 'си легнал — успя да смотолевя той. — И на, не си.

Дааа, беше пил, и то много. Не съм виждал Джон в такова състояние много отдавна, ако изобщо съм го виждал такъв. А и не изглеждаше кой знае колко весел.

— Влизай — казах. — Хайде, Джон.

— Няма да ходя никъде — прогърмя той. — Повече помощ от теб не ми трябва. Ти ми помогна достатъчно, мой човек.

— Ама какво, по дяволите, ти става? — попитах го аз и пак се опитах да го вкарам вътре.

Той се отскубна от мен, размахал мощните си ръце като крила на вятърна мелница.

— *Ти не чу ли какво казах?* — викна той. — Повече нямам нужда от помощта ти. Ти вече всичко прецака. Великият доктор Крос! Да, ама не. Не и този път. Не и за Елис Купър.

Отдръпнах се малко от него.

— Недей да крещиш. Вътре всички спят. Чуваш ли?

— Недей да ми казваш какво, по дяволите, да правя — озъби се той. — Ти прецака всичко. Ние прецакахме всичко, ама нали ти трябваше да бъдеш умника.

— Я си отивай да се напиш — казах му аз накрая и затворих вратата.

Но той отново я блъсна, и то с такава сила, че едва не я измъкна от пантите.

— Не смей да си тръгваш така! — ревна той.

След това ме блъсна. Реших да си премълча, но той ме блъсна още веднъж. И тогава вече му скочих. Изведнъж ми писна от пианското му изпълнение. Двамата паднахме по дървените стъпала и се търколихме на двора. Поборичкахме се малко на земята, той се

опита да ме тресне с юмрук, но аз блокирах удара. Добре че беше пиян, та не можа да ме удари както трябва.

— Ти прецака работата, Алекс — крещеше той в лицето ми, докато и двамата се мъчехме да се изправим на крака. — Ти остави Купър да умре!

Възпрых се да не го ударя, но той пак посегна. И този път ударът му попадна в бузата ми. Сринах се на земята, сякаш нямах крака. И си останах седнал, със замаяна глава и замъглен поглед.

Сампсън ме вдигна на крака, но вече задъхан, и се опита да ме тресне с глава. Горедолу успях да се дръпна, но той бе толкова силен, че главата му ми закачи скулата и аз пак паднах. Обаче веднага се надигнах, макар и с огромно усилие. Скулата ми пламтеше от болка.

Опита се да ме удари със замах, но алкохолът в кръвта му и този път ми помогна — не ме уцели с два-три сантиметра. Ударът обаче попадна в рамото ми и то веднага изтръпна от адската болка. Казах си, че трябва да бягам. Бе по-висок от мен с десет сантиметра и по-тежък с двайсет килограма. Беше пиян и толкова бесен не го бях виждал никога.

Той обаче не спираше да налита. Бе побеснял от гняв. Трябваше някак си да го сваля. Но как?

Най-накрая успях да му нанеса един ъперкът в корема. И докато си поемаше въздух, юмрукът ми го намери в челюстта. Потече кръв, но той не падна. Все пак сигурно го бе заболяло, и то доста.

— Спрете! Спрете веднага!

Гласът звънна в главата ми.

— Алекс! Джон! Прекратете това непристойно поведение! Веднага! Чувате ли какво ви казвам?

Нана се опитваше да ни разтърве. Бе успяла да се вклини между нас като някой дребен, но много разярен рефер. Тя и друг път го бе правила, но не и откакто бяхме навършили дванайсет години.

Сампсън се изтупа и сведе поглед към Нана.

— Извинявай — промърмори той засрамено. — Извинявай, Нана.

После се извърна и с несигурна крачка се отдалечи, без да ми каже нито дума.

40.

На другата сутрин слязох за закуска малко преди шест. Сампсън вече бе седнал на масата и ядеше бъркани яйца. Срещу него бе седнала Нана. Точно като едно време. Двамата си говореха нещо тихо, сякаш споделяха някаква голяма тайна, която никой друг не трябва да знае.

— Преча ли? — попитах от вратата.

— Май вече се изяснихме — каза Нана и ми посочи стола.

Най-напред си налях кафе, бутнах четири филийки бял хляб в тостера и накрая седнах при тях.

Пред Джон стърчеше огромна чаша мляко. Не можех да не си спомня как беше едно време. Два-три пъти в седмицата той идваше у нас някъде по това време, за да закуси с нас. Къде другаде да отиде? Баща му и майка му бяха наркомани. И в известен смисъл Нана се бе превърнала за него в нещо като майка или баба. Двамата с него бяхме като братя от десетгодишни. И затова снощният бой беше толкова смущаващ.

— Нека аз да говоря, Нана — каза той.

Тя кимна и отпи от чая си. Абсолютно наясно съм защо си избрах да правя кариера с психологията и кой ми е дал примера да го направя. Нана винаги е била най-добрият психолог, когото познавам. Тя е мъдра и през по-голямата част от времето винаги готова да прояви съчувствие, но и твърда и непоклатима, когато стане въпрос да защитава истината. Освен това умееше да слуша.

— Съжалявам, Алекс — започна Сампсън. — Снощи не спах цяла нощ. Чувствах се ужасно заради онова, което се случи. Прекалих.

Той ме гледаше право в очите и едва успяваше да се сдържи да не отмести поглед.

Нана ни гледаше така, сякаш на масата бяха седнали Каин и Авел.

— Прекали — кимнах аз. — Прекали и още как! Освен това беше откачил. Колко беше изпил, преди да дойдеш?

— Джон ти каза, че съжалява — обади се Нана.

— Нана — прекъсна я той, после отново се обърна към мен. — Елис Купър ми беше като брат. Не можах да понеса екзекуцията му, Алекс. И в известен смисъл съжалявам, че присъствах на нея. Той не е убил тези жени. Помислих си, че можем да го отървем, така че аз съм виновен. Очаквах твърде много.

Той спря да говори.

— Аз също — подхванах аз. — Съжалявам, че не успяхме. Обаче нека ти покажа нещо. Ела с мен горе. Вече става дума за разплата. Не ни остана нищо друго, освен разплата.

Заведох Сампсън в кабинета на тавана. Цялата стая бе облепена с бележки, свързани с убийствата, извършени от военни. Кабинетът бе заприличал на стаята на един побъркан убиец от по-ранните ми случаи. Посочих му бюрото.

— Започнах да работя по тези бележки, още като ме запозна с Елис Купър. И открих още два такива случая. Единия в Ню Джърси, другия — в Аризона. Телата са били боядисани, Джон.

И му разказах абсолютно всичко.

— Научих, че Пентагонът се опитва да намали бройката на смъртните случаи в мирно време в армията, която е хиляда души на година, предизвикани от катастрофи, самоубийства и убийства. Въпреки това през изминалата година са били убити над шейсет войници.

— Шейсет? — възкликна Сампсън и поклати глава. — Шейсет убити за една година?

— По-голямата част от това насилие е свързано със секс и омраза — казах аз. — Изнасилвания и убийства. Хомосексуалисти, които са бити или убити. Поредица от жестоки изнасилвания, извършени от един сержант в Косово. Мислел е, че при толкова убийства и изнасилвания там няма да го хванат.

— А другите боядисвали ли са ги? — поиска да узнае Сампсън.

Поклатих глава.

— Само тия два случая. Ню Джърси и Аризона. Но това е достатъчно. Това е модел.

— Значи с какво точно разполагаме? — погледна ме в очакване Сампсън.

— Още не знам. Трудно е да се измъкне информация от военните. Обаче в момента се върши някаква адски гадна работа.

Вероятно нагласят случаите така, че да изглежда, че са ги убили военни. Първият случай е бил в Ню Джърси, а последният, изглежда, е Елис Купър. Пипа се по един и същи начин, Джон. Оръдията на убийството се намират като по ноти. Пръстови отпечатъци и ДНК — никакъв проблем. И всички тези мъже имат добри досиета. В протоколите от аризонския случай пише за „двама или трима души“, които били видени в близост до къщата преди убийството. Има възможност да са набедили за това невинни хора и след това са били осъдени на смърт погрешка. А знам и още нещо.

— Какво?

— Тези убийци не са брилянтни като Гари Сонежи или Кайл Крейг. Но са също толкова продуктивни. Те са специалисти в работата си, а работата им е да убиват и да се измъкват безнаказано.

Сампсън поклати глава и се намръщи.

— Вече не!

41.

Томас Старки бе роден в Роки Маунт, Северна Каролина, и все още страстно обичаше родните си места. Повечето от съседите му също. Често бе отсъствал от дома за дълги периоди от време, докато бе военен, но сега вече се бе върнал завинаги и можеше да отдаде всичките си сили на грижи за семейството. Той знаеше, че Роки Маунт е най-доброто място, където би могъл да отгледа децата си. По дяволите, та той самият е бил отгледан тук, нали така?

Старки бе предан на семейството си и също така наистина харесваше семействата на двамата си най-добри приятели. Освен това изпитваше нужда да контролира всичко около себе си.

Както почти всяка събота вечер, Старки бе събрал трите клана заедно на барбекю. Изключения бяха разрешени само ако имаше мач. Тогава партито се провеждаше в петък вечерта. Синът на Старки, Шейн, играеше като защитник в отбора на гимназията. Колежите в Северна Каролина, Уисконсин и Джорджия се чудеха как да го привлекат, но Старки искаше първо да го пусне да служи известно време в армията, а после да учи. Точно така бе постъпил и той и това се бе оказало добър избор. За Шейн също ще се окаже добър.

За съботните и петъчните събирания тримата мъже вършеха цялата работа — пазаруваха, готвеха. Купуваха пържоли, ребра, лютив и сладки колбаси. Избираха царевича, тиква, домати, аспержи. Правеха дори салатите — обикновено картофи по немски с карфиол и макарони.

През този петък не направиха изключение и в седем и половина те вече бяха заели позициите си около двете барбекюта, с гръб към вятъра, за да не се опушват, пиеха бира и готвеха всяко ядене „по поръчка“. По дяволите, те дори се занимаваха и със съдовете и приборите след това. Гордееха се да поднесат храната както трябва и да получат почти толкова аплодисменти, колкото отнасяха синовете им на мачовете си.

Вторият човек след Старки, Браунли Харис, си падаше малко интелектуалец. Беше ходил в Уейк Форест, а след това известно време

бе учил в университета на Северна Каролина.

— Иронията направо ще ни избоде очите в тая работа, не мислите ли? — каза той, загледан в идиличната семейна сцена.

— Мамка му, Браунли, ти можеш да видиш ирония и в птича курешка — каза Уорън Грифин и завъртя очи нагоре. — Много мислиш, мой човек, това ти е проблемът в живота.

— Може би ти не мислиш достатъчно — парира Харис и намигна на Старки, когото той смяташе едва ли не за бог. — Този уикенд ще трепем човек, а ето ни сега седнали в семейна обстановка, печем си барбекюто и си пийваме биричка, сякаш нищо особено няма да стане. Не ви ли се струва малко странно?

— Аз пък мисля, че ти си странен. Ето какво си мисля — каза Грифин. — Имаме работа за вършене и я вършим. Почти по нищо не се различава от тази, дето вършихме дванайсет години в армията. Вършихме тази работа във Виетнам, Персийския залив, Панама, Руанда. Това е работа. Разбира се, аз си обичам работата. Може би в това има някаква ирония. Аз съм семеен човек и освен това съм професионален убиец. Е, и какво от това? Стават понякога гадории, да, стават. Обаче за това обвинявай армията, а не мен.

Старки кимна към къщата — двуетажна постройка с пет стаи и две бани, която бе построил през 1999 година.

— Момичетата идват — предупреди ги той. — Млъквайте... Хей, красавице — подвикна той на жена си Джуди и я посрещна с прегръдка.

Синеоката Джуди беше висока привлекателна брюнетка, която изглеждаше почти така, както бе изглеждала в деня, в който се бяха оженили. Както повечето жени от града, тя говореше с подчертан южняшки акцент и много обичаше да се усмихва. Три дни седмично работеше на доброволни начала в театъра. Бе забавна, разбираща, добра по душа и в леглото, чудесен партньор в живота. Старки вярваше, че е извадил голям късмет с нея. И тримата обичаха жените си — до известна степен. По дяволите, ето още един повод за размисъл от страна на Браунли Харис. Може би и тук щеше да открие ирония.

— Работата трябва да се върши както трябва — каза Старки и притиснал Джуди към себе си, вдигна наздравица към останалите.

— И вие точно така я вършите — каза Синеоката Джуди. — Например се оженихте както трябва и за когото трябва. Кои други

жени биха позволили на мъжете си да се измъкват за цял уикенд всеки месец и да си мислят, че са добри момчета в оня голям и лош свят?

— Винаги сме били добри — каза Старки, усмихвайки се добросърдечно на старите си приятели. — Няма по-добри от нас. Ние сме най-добрите.

42.

В събота вечерта тримата убийци тръгнаха към едно малко градче в Западна Вирджиния, наречено Харнърс Фери. По време на пътуването работата на Браунли Харис бе да разучи картата на АМ — както бе известен на туристите Апалачкият маршрут. Мястото, към което се бяха запътили, беше особено популярно за почивка.

Харпърс Фери всъщност не беше малък, а направо миниатюрен град. От единия до другия му край се стигаше за по-малко от петнайсет минути. Близо до него имаше забележителност, наречена Джеферсън Рок, откъдето човек можеше да види едновременно Мериленд, Вирджиния и Западна Вирджиния. Добро място.

През цялото време шофира Старки — нямаше нужда от смяна. И без това обичаше да седи зад волана и да държи положението под контрол. Освен това отговаряше и за звуковото оформление, което се състоеше от най-добрите хитове на Брус Спрингстийн, един диск на Дженис Джоуплин, Доорс, антология на Джими Хендрикс и една аудиокнига на Дейл Браун.

Почти през цялото време на пътуването Уорън Грифин се занимаваше с багажа им на задната седалка. Когато приключи, раниците на всеки от тях тежаха не повече от двацет килограма, малко повече от половината от онова, което бяха свикнали да носят със себе си по време на бойни задачи във Виетнам и Камбоджа.

Бе подготвил раниците за „проследяване и ликвидация“ — определен тип засада, която полковник Старки бе планирал за АМ.

Грифин бе взел обичайните провизии, лютив сос и метална каничка с кафе. Всеки от тях носеше стандартен десантен нож за близък бой, боя за лице, камуфлажна шапка и пончо, което служеше и за постелка, очила за нощно виждане, по един Глок и по една М-16 с оптически мерник. Когато приключи, Грифин започна да си тананика една от любимите песни — „Ако искате да накарате Господ да се пукне от смях, разкажете му за *плановите си*“.

Старки бе командир на екипа. Той контролираше работата във всеки един аспект.

Харис бе навигатор.

Грифин бе охрана на тила — все още новобранска длъжност, макар и след толкова години.

Нямаше нужда да извършват операцията „проследяване и ликвидация“ точно по този начин. Можеха да си улеснят живота много. Но Старки обичаше да действа именно така — по начина, по който извършваха всичките си убийства. Така беше „по военному“.

43.

Направиха си бивак на около два километра от АМ. За тях бе опасно, ако някой ги види, затова Старки направи НЗП — нощна защитна позиция. После всеки започна да дава наряд по два часа. *Носталгия по военните порядки!*

Когато Старки застъпи на смяна, той се замисли не толкова за работата, която им предстоеше, колкото за работата изобщо. Той, Харис и Грифин бяха професионални убийци от двайсет години насам. Занимаваха се с ликвидации във Виетнам, Панама и Залива, а сега бяха се превърнали в поръчкови убийци. Бяха внимателни, дискретни и скъпи. Работата, която вършеха понастоящем, бе за тях най-съблазнителното нещо и за две години тримата бяха извършили няколко убийства. Но най-любопитното нещо беше, че не знаеха истинската самоличност на онзи, от когото идваха поръчките. Даваха им нови обекти едва когато предишната работа бе приключена.

Докато се взираше в тъмната и неспокойна гора, на Старки му се припуши, но вместо това лапна едно бонбонче. Кой знае какво имаше в него, но поне те държеше буден. Той се усети, че мисли за русата кучка, която бяха очистили край Файетвил — хубавата Ванеса. От тази мисъл се възбуди, което беше добре, тъй като помагаше времето да минава по-бързо. Докато бяха във Виетнам, Старки бе установил, че му харесва да убива. Убийствата го зареждаха с мощно чувство за контрол и еуфория. Сякаш през тялото му минаваше ток. Нито веднъж не изпита чувство на вина. Той убиваше по поръчка, но също така убиваше и между поръчките, защото му се искаше и му харесваше.

— Странно и страшно — промърмори той. — Тръпки да те побият. По някой път се плаша от себе си.

В пет часа сутринта тримата бяха готови. Цялата околност бе потънала в гъста, сиво-синя мъгла. Въздухът бе хладен, но неимоверно чист и свеж. Според Старки мъглата нямаше да се вдигне по-рано от десет.

Харис бе в най-добра физическа форма от тримата, затова бе определен за разузнавач. Но той и без това искаше да се занимава с

тази работа. На петдесет и една години, той още играеше в мъжката бейзболна лига и два пъти в годината вземаше участие в триатлон.

В 5:15 той тръгна от бивака в спокоен и равномерен тръс. Господи, умираше си от удоволствие.

Носталгия.

Веднъж тръгнал да изпълнява задачата, Харис установи, че вече е влязъл в ритъм и вниманието и сетивата му са изострени колкото трябва. Движенията му бяха точни, маневрите — красиво изпълнени. Ловът и убиването за него — пък и за останалите — бяха приятна комбинация от работа и удоволствие.

В този ранен час по АМ минаваше само Харис — поне в тази отсечка. Попадна на някаква четири местна палатка. Вероятно семейство. Най-вероятно „полутуристи“, за разлика от „запалените туристи“, на които отнемаше половин година, за да минат целия маршрут, който свършваше в една местност, наречена Маунт Катахдин, в Мейн. Около палатката забеляза печка и газови бутилки, а по въжетата бяха накачени шорти и тениски. *Това не може да бъде обект*, реши той и продължи нататък.

После се натъкна на два спални чувала, проснати досами пътеката. Бяха млади хора, може би тръгнали да опознаят родината. Спяха върху надуваеми дюшеци. Всички удобства на дома.

Харис се приближи близо до тях — на не повече от осем-девет метра, — накрая реши да продължи. Забеляза обаче, че момичето е красиво. Русичко, с мило лице, може би на около двайсетина години. Само като я гледаше как си спинка сладко с приятеля ѝ, му тръгнаха соковете.

На около половин километър по-нататък видя още една двойка, която вече бе станала и правеше гимнастика. Самарите им изглеждаха скъпи, ботушите им сигурно струваха 200 долара и приличаха на сополиви градски хлапета. Харесаха му като потенциален обект само защото моментално изпита *неприязъм* към тях.

Недалеч от бивака на двойката той се натъкна на сам турист. Това момче май се бе подготвило за дълго пътуване. Имаше също такъв скъп самар, лек и удобен за носене. Сигурно носеше килограми изсушена храна, чипсове и разтворими във вода протеинови прахове — прясната храна бе твърде тежка, за да я мъкнеш цял ден на гърба си.

Гардеробът му също бе спартански — найлонови шорти, блузи с дълъг ръкав и вероятно бельо с дълги ръкави за студените ноци в планината.

Харис се спря и наблюдава самотния турист няколко минути. Той успокои сърцето си и задиша бавно. Най-накрая се промъкна право в бивака на туриста. Не се страхуваше и нито за миг не изпита никакви съмнения. Взе си онова, което му трябваше. Туристът дори не се размърда в съня си.

Харис погледна спортния си часовник и установи, че часът е 5:50. Дотук добре.

Той се върна обратно на пътеката и отново пое в тръс. Чувстваше се изпълнен с енергия от вълнуващия лов на открито в природата. Божичко, колко му се искаше да убие някого. Мъж, жена, стар, млад — това нямаше никакво значение.

В следващия бивак, на който се натъкна, поредната двойка все още спеше в двуместната си палатка. Харис не можа да се сдържи да не помисли колко лесно би било да ги очисти и двамата. Та те седяха като мюрета във вир. Тука всички бяха толкова уязвими и доверчиви. Глупаци! Не четат ли вестници тия? В Америка има доста убийци, които се разкарват спокойно на свобода.

След по-малко от километър и половина нататък той стигна до бивака на още едно семейство. Някой от него вече бе станал.

Той се прикри между дърветата и започна да наблюдава. Бе запален огън и наоколо миришеше на дим. Около него се въртеше жена на около четиридесет години. Бе по бански и беше в добра физическа форма — добре оформени, мускулести ръце и крака, стегнато дупе. По едно време тя подвижна:

— Хайде, ставайте, ставайте.

След малко от палатката се показаха две също така добре сложени момичета. И двете бяха облечени в цял бански и пляскайки гъвкавите си телца с длани, се мъчеха да се стоплят.

— Мама Мецана с двете си мечета — промърмори Браунли Харис. — Интересна концепция.

Обаче може би твърде сходна ситуация с убийствата във Форт Браг.

Той погледа още малко скупчените около огъня женски фигури, после отново пое в тръс. След малко до него долетяха бойни викове и

крясъци, последвани от взривове смях, врява и плясъци, отразени от малката горичка зад бивака им.

Промъкващ се с бързи движения между дърветата, Браунли Харис стигна до място, откъдето можеше да наблюдава майката и двете ѝ хубави дъщери да се плискат в студените води на рекичката. Наистина му напомняха за касапницата с трите жени във Файетвил. Въпреки това можеха да бъдат резервен обект.

Той се върна в бивака малко след шест и половина. Грифин бе приготвил закуската — яйца с бекон и много кафе. Старки бе седнал в познатата поза „лотос“ — мислеше и планираше. Той отвори очи, преди Харис да застане пред него.

— Как е положението? — попита той.

Браунли Харис се усмихна.

— Точно в график сме, полковник. Добре сме. Докато хапваме, ще ви разкажа за обектите. Това кафе мирише убийствено. Много по-добре от напалма.

44.

И тази сутрин Старки пое командването. За разлика от останалите туристи по АМ той криеше хората си дълбоко в горите, невидими за когото и да било.

Не беше трудно да го прави. По време на миналите си мисии те прекарваха с дни, понякога със седмици, в джунглата, оставаха невидими за врага, който бе тръгнал да ги търси и убие, но обикновено работата приключваше със смърт за противниците. Веднъж врагът им представляваше екип от четирима детективи от Тампа, Флорида.

Старки им заповяда да смятат тази задача за бойна, все едно е по време на война. Пълната тишина бе абсолютно задължителна. През цялото време се разбираха само със знаци. Ако на някой му се наложеше да се изкашля, правеше го или в кърпата, вързана на врата му, или в ръката си. Самарите им бяха опаковани и така добре уплътнени от Грифин, че нищо по тях не дрънчеше.

Бяха се напръскали обилно с препарат против насекоми и после се бяха намазали с боята.

Цял ден не запалиха нито една цигара.

Без нито една грешка.

Старки бе пресметнал, че убийството ще стане някъде между Харпърс Фери и една местност, наречена Лаудаун Хайтс. Големи отсечки от маршрута минаваха през гъсто залесени райони — безкраен зелен тунел, който би им свършил прекрасна работа. Дърветата бяха предимно широколистни, с много листа, а иглолистни изобщо нямаше. Предимно рододендрон. Всичко забелязваха, всичко имаше значение.

Тази нощ не правиха бивак и внимаваха да не оставят каквато и да било следа от присъствието си тук.

В седем и половина същата вечер, малко преди да се стъмни, Браунли Харис отново бе изпратен на разузнаване. Когато се върна, слънцето вече бе залязло и над АМ се спусна покривалото на нощта. Горите наоколо приличаха на джунгла, но това бе лъжливо чувство. На по-малко от километър от мястото, където се бяха спрели, имаше щатски път и шумът от движението понякога стигаше до тях.

Харис докладва на Старки:

— Обект номер едно е на около два километра пред пас. Обект номер две — на по-малко от три. Всичко изглежда добре за нас. Така съм загрял...

— Винаги си готов за проследяване и ликвидация — забеляза Старки. — Но си прав. Всичко работи за нас. Особено пък този приятелски, доверчив манталитет, който имат тия откачалки туристите.

Старки им съобщи командирското решение:

— Ще се придвижим до точка, която е по средата между обект номер едно и обект номер две. Там ще чакаме. И помнете, хайде да не се осираме. От много отдавна действаме перфектно, така че дайте да не се издънваме сега.

45.

Луната, във фаза три четвърти, правеше движението из гората много лесно. Старки знаеше, че Луната ще бъде в тази фаза, още от преди. Не че беше маниак на тема контрол над всичко — бе просто човек, който обръща внимание и на най-малките подробности, защото и най-дребният пропуск означаваше смърт или плен. Знаеше също така, че се очакват меки температури, слаб вятър, без валежи. Дъждът означаваше кал, а калта означаваше следи, което беше недопустимо за задачата им.

Докато се промъкваха между дърветата, не разговаряха. Може би нямаше нужда да проявяват чак такава предпазливост тук, но това си беше навик, начин, по който всеки от тях бе свикнал да изпълнява бойните задачи. В главите им веднъж завинаги бе набито едно просто правило — *помни как си бил обучаван и никога не се опитвай да бъдеш герой*. Освен това дисциплината им помагаше да се концентрират. И в момента тримата се бяха съсредоточили върху убийствата, които скоро щяха да извършат.

Докато вървяха из гората, всеки един от тримата живееше в някакъв свой си свят. Харис си представяше самото убийство с реални лица и тела. Старки и Грифин си бяха останали реалисти и все пак се опасяваха да не би Харис нарочно да им навива пружините с описанието на обектите. Старки си спомняше как веднъж Харис докладва, че плячката била красива виетнамска ученичка, описвайки я до най-малки подробности. Обаче, когато се добраха до мястото, някакво малко селце в долината Ан Лао, намериха една неимоверно дебела жена, над седемдесетте, с черни брадавици, покриващи почти цялото ѝ тяло.

Спомените бяха прекъснати от рязък мъжки вик, пронизал горите с неочакваността си.

Старки вдигна предупредително ръка.

— Хей! Хей! Какво става? Кой е там? Кой е?

Тримата мъже се заковаха по местата си. Харис и Грифин погледнаха към Старки, чиято ръка продължаваше да стърчи

предупредително. Никой не отговори на виковете.

— Синтия? Ти ли си, мила? Ако това е шега, не е смешна.

Мъж. Млад. Явно развълнуван.

Тогава напред проблесна жълта светлина и лъчът ѝ се насочи към тях. Старки тръгна бавно напред по пътя си.

— Хей — успя да каже само той.

— Какво става тук, по дяволите? Момчета, вие да не сте военни? — попита ги гласът. — Какво правите тук? На учение? На Апалачкия маршрут?

Старки най-сетне запали фенерчето си и лъчите му осветиха млад мъж малко под тридесетте, с къси панталони в цвят какви около глезените и с дебело руло тоалетна хартия в ръката.

Мургаво хлапе. Въздълга тъмна коса. Еднодневна брада по бузите. Не представляваше заплаха.

— На маневри сме тук. Извинете, че ви заварихме в такова неудобно положение — каза Старки на младия мъж, клекнал пред него, после се обърна към Харис и прошепна: — Кой, по дяволите, е този?

— Двойка номер три. Мамка му! Те май са изостанали след обект номер две.

— Добре тогава — кимна Старки. — Промяна в плана. Аз ще се погрижа за това.

— Тъй вярно, сър.

Старки изведнъж усети студенина в гърдите си и разбра, че и останалите вероятно изпитват същото. Това често им се бе случвало в боя, особено пък когато нещата се объркваха. Тогава чувствата се изостряха много. Сетивата му работеха на пълна мощност и той си даваше ясна сметка за всичко, което става наоколо, дори в периферията на зрението му. Сърцето му заби по-отчетливо, равномерно и силно. Обичаше тази напрегнатост точно преди случката.

— Може ли сега да ме оставите малко сам — попита клекналият. — Имате ли нещо против?

Изведнъж сцената бе заляна от по-ярка светлина — Браунли Харис бе включил камерата.

— Хей, това де не е някаква шибана камера?

— Позна — отвърна Старки и налетя на клекналия, преди онзи да разбере за какво става въпрос.

Хвана жертвата за дългата коса, дръпна я жестоко назад и му разряза гърлото с армейския нож.

— А жената какво представлява? — обърна се Грифин към Харис, който продължаваше да снима с камерата.

— Откъде да знам, чекиджия такъв. Сутринта като минах, момичето спеше. Не можах да я видя.

— Гаджето ѝ беше доста прилично момче — каза Грифин. — Затова смятам, че и майката ще е такава. Скоро ще разберам.

46.

Двамата със Сампсън отново бяхме на I-95, поели към Харпърс Фери, Западна Вирджиния. Близо до това място бяха станали две брутални убийства. На този етап ФБР не бе могло да върже нищо. Нито пък местната полиция. Ние обаче направихме връзката. *Тримата убийци са били там.*

Отдавна не бяхме имали толкова много време за разговори. През първия час бяхме ченгета, разискващи въпроса за жертвите — двама туристи от Апалачкия маршрут — и дали има някаква връзка с Елис Купър или с жертвите от Аризона и Ню Джърси. Бяхме прочели бележките на детектива по случая. Описанията бяха мрачни и ужасяващи. Млада двойка, момче и момиче, между двайсет и трийсет години — художник график и архитект. Гърлата им бяха прерязани. Невинни деца. За убийството нямаше никакъв мотив. И двата трупа бяха боядисани с червена боя, именно заради която ни се обадиха от ФБР.

— Дай да си починем малко от кървищата — каза най-накрая Сампсън.

Бяхме някъде по средата на пътя си.

— Добра идея — кимнах. — И аз искам да си почина малко. И без това скоро ще затънем в тях до шия. Как я караш напоследък? Излизаш ли с някоя? Сериозно ли е? Интересно?

— Табита — отвърна той. — Кара. Натали, Латаша. Знаеш Натали. Тя е адвокат в една кантора. А аз чух, че твоята нова приятелка от Сан Франциско ти идвала на гости този уикенд. *Инспектор Джамила Хюз, отдел „Убийства“.*

Засмях се.

— Кой ти каза?

Джон сбърчи вежди в дълбок размисъл.

— Чакай да видя. Нана май беше. И Деймън. И Джени. Алекс май и той се канеше да ми каже нещо. Мислиш ли да си седнеш на задника? Доколкото разбрах, тая Джамила била нещо по-специално. Дали ще можеш да се справиш с нея?

Отново се разсмях.

— Отвсякъде ме натискат, Джон. Всеки иска отново да се закача. Да прекратя нещастния си живот на самотник. Да си седна на задника и да заживея един хубав живот.

— Тебе те бива в това. Добър татко, добър съпруг. Поне такъв те виждат хората.

— А ти? Ти какъв ме виждаш?

— И аз виждам тия хубави неща. Но виждам и тъмната страна. Част от теб иска да бъдеш стария Клиф Хъкстъбъл^[1]. Но друга част от теб иска да си остане голям и лош самотен вълк. Казваш, че ще оставиш полицията. Може и да го направиш. Но на теб винаги ще ти харесва ловът, Алекс.

Хвърлих кос поглед на Сампсън.

— Кайл Крейг ми каза същите неща. Почти дума по дума.

— Видя ли? — кимна Сампсън. — Кайл не е тъпак. Гадно и извратено копеле, но не и глупак.

— Щом ми харесва толкова ловът, кой от нас първи ще си седне на задника в такъв случай? Ти или аз?

— Тук няма състезание. Моят пример за семейство не беше особено добър. Знаеш го. Баща ми изчезнал, когато съм бил на три години. Може да си е имал причина човекът. Майка ми никога не се свъртала на едно място за дълго време. Бе твърде заета да се мотае по улиците. И двамата ме биеха като тъпан. Биеха се и помежду си. Баща ми е чупил носа на майка ми три пъти.

— Страх те е, че ще бъдеш лош баща ли? — попитах го аз. — Да не би затова да не си сядаш на задника?

Той помисли малко.

— Не съвсем. Обичам децата. Особено пък ако са си твои. Обичам и жените. А може би точно тук е проблемът — обичам жените твърде много. — Сампсън се засмя. — И жените като че ли ме харесват.

— Доколкото разбирам, знаеш характера си в такъв случай.

— Да познаваш себе си, е добре — отвърна Сампсън и се усмихна широко. — Какво ти дължа, доктор Крос?

— Не се притеснявай. Ще ти го пиша на сметката.

Пред нас на пътя се появи табела — Харпърс Фери, три километра. Там бяха задържали човек, обвинен в убийство.

Бивш военен, полковник, с чисто досие.

А в момента баптистки свещеник.

Питах се дали някой не е видял трима подозрителни мъже в района на убийството. И дали един от тях не е бил забелязан да снима с камера в ръка.

---

[1] Герой от телевизионния сериал „Шоуто на Косби“. — Б.р. ↑

Двамата със Сампсън се срещнахме с преподобния Рийс Тейт в мъничка стая в скромния арест на Харпърс Фери. Тейт беше слаб, оплешивяващ мъж с добре оформени бакенбарди, спускащи се до края на ухото му, и никак не приличаше на бивш войник. Бе се уволнил от армията през 1993 година и сега водеше баптисткото паство на Каупенс, Южна Каролина.

— Преподобни Тейт, можете ли да ни кажете какво ви се случи вчера на Апалачкия маршрут? — попитах го аз, след като се представихме. — Кажете ни всичко, което знаете. Дошли сме тук, специално, за да ви чуем.

Подозрителният поглед на Тейт се местеше от мен към Сампсън и обратно. Съмнявам се, че го правеше съзнателно, но докато се оглеждаше из малката стая, той непрекъснато се почесваше по темето. Освен това изглеждаше ужасно объркан. Явно бе изнервен и изплашен и аз в никой случай не го обвинявах, особено пък като се има предвид, че му бяха приписали двойно убийство.

— Може би вие ще отговорите най-напред на няколко въпроса — успя да промълви накрая той. — Защо вие двамата толкова сте се загрижили какво е станало на Маршрута? Ето това не разбирам. Както не разбирам и нищо от онова, което ми се случи през последните два дни.

Сампсън ме погледна. Искаше аз да обясня. Започнах да разказвам на Тейт за нашата връзка с Елис Купър и убийствата, станали край Форт Браг.

— И вие наистина вярвате, че главен сержант Елис Купър е бил невинен? — попита той, като свърших.

Кимнах.

— Да, точно така. Смятаме, че е бил накиснат, че му приписват нещо, което не е извършил. Но все още не знаем причината за това. Не знаем защо и не знаем кой.

Сампсън имаше въпрос:

— Дватамата с Елис Купър виждали ли сте се, докато сте били на служба?

Тейт поклати глава.

— Никога не съм служил в Браг. Не си спомням сержант Купър и от 'Нам... Не, не съм го виждал.

Опитах се да не го насилвам. Рийс Тейт бе праволинеен и се придържаше към официалностите, затова гледах да поддържам разговора колкото е възможно по-спокоен.

— Преподобни Тейт, ние отговорихме на вашите въпроси. А сега защо и вие не отговорите на няколко от нашите? Ако сте невинен, ние сме тук, за да ви помогнем да се измъкнете от тази бъркотия. Ще ви изслушаме и ще внимаваме.

Преди да започне да говори, той се замисли.

— Сержант Купър... Признали са го за виновен, предполагам. В затвора ли е? Бих искал да говоря с него.

Погледнах към Сампсън, после отново върнах погледа си върху Рийс.

— Неотдавна сержант Купър беше екзекутиран в Северна Каролина. Мъртъв е.

Тейт бавно склони глава.

— Боже мой, Господи боже мой! Аз просто си взех една седмица, дадох си малко почивка. Обичам да ходя и да лагерувам сред природата. Това ми е останало от службата ми в армията, но на мен ми бе приятно. Едно време в Грийнсбъроу бях и скаут. Смешно ми се струва малко, като се имат предвид обстоятелствата. — Оставих го да говори. Скаутът в него искаше — *изпитваше нужда* — да изкара това на бял свят. — От четири години съм разведен. Ходенето сред природата ми е единственият почтен начин да избягам, да се разтоваря. В годината си вземам две седмици, плюс някой и друг ден, когато успея.

— Някой знаеше ли за запланувания ви поход по Апалачкия маршрут?

— Всички от нашата църква. Някои приятели и съседи. Това не беше никаква тайна. И защо трябва да бъде?

— А бившата ви съпруга знаеше ли? — попита го Сампсън.

Тейт помисли малко, после поклати глава.

— Ние с нея много-много не общуваме. Мога, освен това да ви кажа, че веднъж — преди да се разведем — я набих. Може би тя ме е предизвикала, но факт е, че я ударих. Това си е моя грешка. Няма никакво извинение мъж да удари жена.

— А да ни кажете за вчера? — върнах го аз на темата. — Разкажете ни всичко, което можете да си спомните.

За десет минути Тейт успя да ни разходи по всички подробности от вчерашния ден. Каза ни, че се събудил около седем часа и видял, че има мъгла. Не бързал да поеме по маршрута, затова си направил закуска в бивака и хапнал. Някъде около осем и половина тръгнал и през този ден покрил доста голяма отсечка. По пътя задминал две семейства и някаква по-възрастна двойка. Предния ден видял една майка с две дъщери и се надявал да ги стигне, но не могъл. И накрая си направил бивак някъде около седем.

— Защо сте искали да настигнете трите жени? — попита го Сампсън.

Тейт сви рамене.

— Просто си мислех. Майката беше привлекателна жена, някъде около четиридесет. Явно и трите обичаха да излизат сред природата. Помислих си, че бихме могли да вървим заедно известно време. Това е нещо обичайно по време на походи.

— Да сте виждали някой друг този ден? — попита Сампсън.

— Не си спомням необичайни срещи. Но ще си помисля. Имам време. И мотивация.

— Добре. Значи имаме две семейства, възрастната двойка, майката и двете ѝ дъщери. Да сте виждали някои други хора на пътеката? Група мъже? Или сам мъж?

Той поклати глава.

— Не, не си спомням да съм виждал нищо подозрително. Не съм чувал никакви подозрителни шумове през нощта. Спах добре. И точно това е ползата от туризма. Сутринта станах рано и си хванах пътя към седем и половина. Беше прекрасен ден, ясен и слънчев, и можеше да се вижда с километри наоколо. Някъде към обяд полицията дойде и ме арестува.

Преподабният Тейт спря поглед върху мен. Малките му очи гледаха умолително, търсейки разбиране.

— Кълна се, че съм невинен. Не съм посягал на никого в тези гори. Нямам представа как е попаднала кръвта по дрехите ми. Дори не носех тези дрехи в деня, когато са били убити онези бедни деца. Никого не съм убил. Някой все пак трябва да ми повярва.

От думите му ме побиха тръпки и ме лъхна хлад. Сержант Елис Купър бе казал кажи-речи същото.

48.

Последният ми случай като детектив по убийствата. Доста заплетен. През последните няколко дни мислех непрекъснато за него и не ме остави и по обратния път от Харпърс Фери, Западна Вирджиния.

Още не бях предупредил в службата? Защо? Продължавах да поемам случаи, макар повечето от тях да не бяха сложни. Убили някакъв наркопласьор, но на никой не му пукаше. Двайсетгодишна съпруга бе убила тормозещия я съпруг, но това явно бе при самозащита. За мен поне бе явно. Елис Купър бе мъртъв. И сега един човек, наречен Рийс Тейт, бе обвинен в убийства, които не бе извършил.

Този уикенд го посветих на полет за Темпе, Аризона. Бях планирал среща със Сюзън Итра, чийто съпруг бе осъден за убийство на гей, служещ в армията. Госпожа Итра съдеше армията за съдебна грешка. Тя твърдо вярваше, че съпругът ѝ е невинен и има достатъчно улики да го докаже. Трябваше да разбере дали и на лейтенант Джеймс Итра не са лепнали неизвършено от него убийство. Колко такива жертви има още?

Госпожа Итра ми отвори и изглеждаше много напрегната и уплашена. Когато влязох в хола, с изненада установих присъствието на някакъв мъж с непроницаем израз на лицето. Тя обясни, че това е адвокатът ѝ, който дошъл тук по нейна молба. *Супер.*

Адвокатът бе добре загорял от слънцето мъж със сресана плътно назад побеляла коса, скъп костюм и черни каубойски ботуши. Той се представи с името Стюърт Фишър от Лос Анджелис.

— В интерес на евентуална възможност за установяване на истината за погрешното арестуване и осъждане на съпруга ѝ, госпожа Итра даде съгласието си да разговаря с вас, детектив. Тук съм, за да защитя интересите на госпожа Итра.

— Разбирам — кимнах аз. — Вие ли бяхте адвокат на лейтенант Итра на процеса?

Непроницаемото лице на Фишър не трепна.

— Не, не бях аз. Аз съм адвокат по граждански дела. Но имам опит и в убийства. Започнах при окръжния прокурор в Лагуна Бийч. Изкарах шест години там.

Фишър продължи да обяснява, че госпожа Итра наскоро продала историята с мъжа си на Холивуд. Сега аз бях този, който трябваше да внимава.

За около половин час Сюзън Итра ми разказа каквото знаеше. Мъжът ѝ, лейтенант Итра, никога не се бе забърквал в никакви истории. Доколкото знаела, никога не е проявявал нетърпимост към гейове, били те мъже или жени. И въпреки това го обвиняват, че отишъл в дома на двама хомосексуалисти, служещи в армията, и ги застрелял в леглото. На процеса казали, че той бил безнадеждно влюбен в по-младия мъж.

— Оръдието на убийството беше армейски револвер — казах аз. — У вас ли го намериха? На съпруга ви ли беше?

— Джим бе забелязал, че няколко дни преди убийството револверът бе изчезнал. Той бе много организирана личност, особено пък когато ставаше дума за оръжието му. И след това изведнъж револверът цъфва като по поръчка у дома, за да може да го намери полицията.

Явно Фишър реши, че съм достатъчно безобиден, и си тръгна преди мен. След като той си тръгна, попитах госпожа Итра дали мога да хвърля едно око на принадлежностите на мъжа ѝ.

— Имате късмет, че нещата на Джим са тук — отвърна тя. — Няма да ви казвам колко пъти съм си мислела да ги дам на местните благотворители. Обаче ги преместих в стаята за гости.

Последвах я до стаята. След това тя ме остави сам. Всичко бе подредено и аз останах с впечатлението, че именно по този начин са живели Сюзън и Джеймс Итра, преди убийствата и последвалият хаос да им разбият живота. Мебелировката бе странна смесица от светло дърво и много по-тъмни антики. Масата, сложена до едната стена, бе покрита с модели на оръдия, танкове и войници от различни войни. До моделите имаше заключена витрина с различни пистолети вътре. Всички имаха етикети.

1860 г. Армейски револвер „Колт“, 44-ти калибър, 8-инчова цев.

Пушка „Спрингфийлд“, използвана във войните срещу индианците. Има оригинален щик и кожен ремък.

Пушка „Марлин“, около 1893, само с черен барут.

Отворих гардероба. Дрехите на лейтенант Итра бяха подредени според употребата им — цивилни и военни. Продължих нататък, обследвайки различните отделения.

Ровех из едно от чекмеджетата, когато се натъкнах на сламената кукла.

Стомахът ми се преобърна. Онази злокобна кукла, която намерихме в дома на Елис Купър, беше същата. Абсолютно същата... ако и двете са били купени от едно и също място. От един и същи човек? *Убиеца?*

След малко, в друго отделение на гардероба, намерих и втрещеното око без клепач. Сякаш ме наблюдаваше внимателно. Будно, без да издава собствените си отвратителни тайни.

Поех дълбоко дъх, излязох навън и помолих госпожа Итра да дойде в стаята. Показах ѝ сламената кукла и всевиждащото око. Тя поклати глава и се закле, че никога не е виждала тези неща в къщата си. Очите ѝ издаваха недоумението и страха ѝ.

— Кой е влизал в къщата ми? Сигурна съм, че тази кукла не беше тук, когато местех нещата на Джим. Абсолютно съм сигурна. Кой е сложил тези ужасни неща в къщата ми, детектив Крос?

Тя ми позволи да взема куклата и окото. Не искаше да ги вижда повече и аз не можех да я виня.

49.

През това време следствието вървеше и на друг фронт. Джон Сампсън слезе с черния си мъркюри кугар от шосе 35 и се насочи към океана. Пойнт Плезънт, Бей Хед и Мантолокинг бяха свързани помежду си крайморски общини и тъй като в момента беше октомври, бяха относително пуссти.

Той спря на Ийст авеню и реши да се поразтъпче малко след пътуването от Вашингтон.

— Божичко, какъв плаж! — промърмори Сампсън под сурдинка, когато стигна по тротоара до дюните.

Морето беше само на тридесетина метра от него.

Денят бе идеален. Някъде малко над двайсет градуса, слънчево и безоблачно небе, невероятно свеж и чист въздух. Стори му се, че денят е по-хубав дори от тези през лятото, когато тук е претъпкано от летуващи, задръстващи и плажовете, и трите малки градчета с присъствието и колите си.

Гледката, разкрила се пред него, му хареса много. Тихото и спокойно крайморско градче му подежда отпускащо. Трудно бе да обясни защо, но последните няколко дни работа в полицейското управление му се бяха сторили по-трудни и отвратителни от всякога. Умът му бе почти непрекъснато зает с мисълта за смъртта на Елис Купър, с *убийството* му. Главата му се пръскаше от мисли. Тук това обаче престана, и то изведнъж. Усети, че може да види и чуе неща с необичайна яснота.

Въпреки това си каза, че е по-добре да се захваща за работа. Беше почти три и половина, а той бе обещал да се види с Били Хюстън в нейната къща. Съпругът на госпожа Хюстън бе обвинен в убийството на друг военен в близката база Форт Монмът. Лицето на жертвата било боядисано в бяло и синьо.

Хайде на работа, каза си той, отваряйки външната врата и тръгвайки по посипаната с мидени черупки пътечка към голямата дървена къща. Крайморската вила и околността бяха твърде прекрасни, за да бъдат истина. Той дори хареса и надписа: *Намерения рай*.

Госпожа Хюстън сигурно бе гледала отнякъде, защото, още щом кракът му стъпи на стълбите, вратата се отвори и тя излезе да го посрещне.

Тя бе дребна афроамериканка и много по-привлекателна, отколкото бе очаквал. Не съвсем като кинозвезда, но в нея имаше нещо, което моментално привличаше вниманието и го задържаше. Бе облечена в торбести къси панталонки и черна тениска. Бе боса.

— Е, ама и вие избрахте страхотен ден за гости — каза тя и се усмихна.

И чудесна усмивка. Беше съвсем дребна — вероятно не висока от метър и половина — и се съмняваше дали има и петдесет килограма.

— Е, че не е ли така всеки ден? — попита Сампсън и успя да се усмихне в отговор.

Изкачвайки се по скърцащите стъпала, той все още се съвземаше от изненадата в лицето на госпожа Хюстън.

— Всъщност — отвърна тя — много дни са такива като този. Аз съм Били Хюстън. Но вие, разбира се, знаете това.

Тя протегна ръка. Бе малка и топла и се изгуби в неговата.

Задържа ръката ѝ малко по-дълго, отколкото бе имал намерение. И защо? Той предположи, че част от причината е заради онова, което бе преживяла. Съпругът на госпожа Хюстън бе екзекутиран преди почти две години и тя до самия край не бе спирала да твърди, че е невинен. А известно време и след края. Историята звучеше познато. Или пък може би в усмивката ѝ имаше нещо, което го накара да се почувства комфортно. Тя му повлия по същия начин, по който му бяха повлияли и градчето, и прекрасното време. Хареса я веднага. Нямахше лошо в това. Поне не и на този етап.

— Искате ли да поговорим, докато се разхождаме по плажа? — предложи тя. — Може би е по-добре да си събуете обувките и чорапите. Вие сте градско момче, нали?

50.

Сампсън направи каквото му казаха. Нямахше причина да не придаде на следствието, или поне на този разговор, малко по приятен привкус. Топлият пясък приятно галеше босите му крака, докато вървеше подир госпожа Хюстън покрай къщата, след това по склона на една голяма дюна, покрита с бял пясък и рядка трева.

— Къщата ви е наистина нещо специално — каза той. — Да кажа, че е просто хубава, не е достатъчно.

— И аз мисля така — кимна тя и се извърна да го погледне с усмивка. — Но, разбира се, тази къща не е моя. Моята къща е на няколко пресечки по-навътре в сушата. Едно от малките плажни бунгала, край които сте минали по пътя си насам. Къщно дежурство за семейство О'Брайън, когато Робърт и Кати са във Форт Лодърдейл за през зимата.

— Никак не ми звучи да е лошо дежурство — забеляза той. Всъщност му прозвуча като адски добра сделка.

— Не, изобщо не е зле. — Тя бързо промени темата. — Вие искате да говорите с мен за покойния ми съпруг, детектив. Искате ли да ми кажете защо сте тук? Откакто позвънихте, съм на тръни. Защо искате да ме видите? Какво знаете за случая на мъжа ми?

— На тръни ли? — попита Сампсън. — Че кой го употребява този израз още?

Тя се засмя.

— Май само аз. Просто ми се изплъзна. Това ме идентифицира без грешка. Дата и място на раждане. Израснах в една изполичарска ферма в Алабама, близо до Монтгомъри. Няма да ви кажа кога... И така, *защо* сте тук, детектив?

Двамата се спуснаха по склона на дюната по посока на морето, опънало синьо-зелената си пелена право пред тях. Бе невероятна гледка — наоколо нямаше жива душа. Всички тези прекрасни къщи, кажи-речи палати, и никой не се мярка, освен чайките.

Докато двамата бавно вървяха на север, той разказа на госпожа Хюстън за своя приятел Елис Купър и какво бе станало във Форт Браг.

Реши да не ѝ казва за другите убийства на военни.

— Сигурно ви е бил много добър приятел — отбеляза тя, когато Сампсън спря да говори. — Явно не се отказвате лесно.

— Аз *не мога* да се откажа. Той бе един от най-добрите ми приятели. Прекарахме три години заедно във Виетнам. Той бе първият по-възрастен мъж в живота ми, който се държеше както трябва. Бащата, когото никога не съм имал. — Тя кимна, но не продължи темата. На Сампсън това му хареса. Все още не можеше да свикне колко дребна беше. Мина му през ума, че може да я носи под мишница, без изобщо да усети, че носи нещо. — Другото нещо, госпожо Хюстън, беше, че съм абсолютно убеден, че Елис Купър е невинен. Наречете го шесто чувство, наречете го както искате, но съм сигурен в това. И той ми го каза точно преди да го екзекутират. Това не мога да го понеса. Просто не мога.

Тя въздъхна и по лицето ѝ премина болка. На Сампсън му стана ясно, че тя още не бе преодоляла смъртта на мъжа си и начина, по който тя бе дошла, но не се бе задълбавала в подробностите. Това бе интересно. Тя явно бе доста целенасочена личност.

Той спря, тя — също.

— Какво има? — попита тя най-сетне.

— Не говорите за себе си с лекота, нали — каза той.

Тя се засмя.

— О, не е така. Когато се захвана, правя го. Понякога доста често, повярвайте ми. Но мен ме интересуваше какво имате да кажете вие, как ще го кажете. Искате ли сега да ви разкажа за мъжа ми? Какво му се случи? Защо и аз съм сигурна, че е невинен?

— Искам да чуя всичко за мъжа ви — отвърна Сампсън. — Моля ви.

— Уверена съм, че Лорънс беше убит — започна тя. — Бе убит от щата Ню Джърси. Но някой друг искаше смъртта му. Искам да знам кой уби мъжа ми точно толкова, колкото и вие искате да узнаете кой е убил вашия приятел Елис Купър.

51.

Сампсън и госпожа Били Хюстън спряха и седнаха на пясъка пред една голяма къща, която имаше най-малко десетина стаи. В момента бе празна, със затворени капаци на прозорците, което се стори на Сампсън огромно разхищение на пространство. Той познаваше хора във Вашингтон, които живееха в изоставени блокове без прозорци, без отопление и течаща вода.

Не можеше да откъсне очи от къщата. Беше на три етажа, с тераси от всички страни на горните два. На дюните бе забита голяма табела, на която пишеше: *Тези дюни са частна собственост. Минавайте само по пътеката. Глоба 300 долара.* Тия хора се отнасят сериозно към собствеността си или към нейната красота, а може би и към двете, помисли си той.

Загледана в синия простор на морето, Били Хюстън започна да говори:

— Нека ви разкажа за нощта, през която стана убийството — каза тя. — Работех като медицинска сестра в общинския медицински център в Томс Ривър. Смяната ми свърши към единайсет часа и се прибрах у дома към единайсет и половина. Лорънс почти винаги ме чакаше. Обикновено си разказвахме как е минал денят ни. Сядахме на дивана. Гледахме малко телевизия. Предимно комедии. Той беше едър мъж като вас и казваше, че може да ме носи в малкото си джобче. — Сампсън не я прекъсваше, просто слушаше разказа ѝ. — Онова, което си спомням за онази нощ, бе това, че тя бе толкова обикновена, детектив. Лорънс гледаше *Шоуто на Стив Харен*, а аз се наведох и го целунах. Той ме настани в скута си и двамата поговорихме малко. После се качих горе да се преоблека... Когато се върнах, си налях една чаша вино и го попитах иска ли да му направя пуканки. Не искаше. Внимаваше с теглото си, защото понякога през зимата напълняваше. Беше в игриво настроение, шегуваше се, беше спокоен. Не напрегнат или стресиран. Никога няма да забравя това. Докато си наливах виното, на вратата се звънна. Вече бях права, затова аз отидох да отворя. Военна полиция. Те ме избутаха настрана и арестуваха Лорънс

за някакво ужасно убийство, станало същата вечер, само няколко часа преди това. Спомням си как гледах мъжа си, а той гледаше мен. Поклати глава, изпаднал в абсолютно недоумение. Нямах начин да се преструва. После каза на полицаите: „Правите голяма грешка, момчета. Аз съм сержант от въоръжените сили на САЩ“. И именно тогава едно от ченгетата го свали на колене с удар на палката.

52.

Опитвах се да забравя, че работя по случай. Че разнасям със себе си гадна сламена кукла и всевиждащото око на злото. По следите на убийци. Но аз винаги съм бил неуморим.

Влязох във фоайето на „Уиндъм Бътс“ в Темпе и там намерих Джамила. Бе долетяла от Сан Франциско дотук, за да се видим. Така го бяхме планирали.

Носеше оранжева копринена блузка и около раменете си бе наметнала по-тъмен пуловер в същия цвят. На китките ѝ подрънкваше тънка гривна, а на ушите проблясваха миниатюрни обички. Изглеждаше точно като за Долината на слънцето, както наричаха района на Финикс, Скотсдейл, Меса, Чандлър и Темпе.

— Подозирам, че вече го знаеш — казах аз, приближавайки се и прегръщайки я силно, — но си страшно красива. Направо забравям да дишам.

— Така ли? — попита тя с престорена изненада. — Страхотен начин да започнем уикенда.

— И не съм единственият, който мисли така. Всички във фоайето те гледат.

Тя се засмя.

— Е, сега вече знам, че говориш истината.

Джамила ме хвана за ръка и двамата тръгнахме да излизаме от фоайето. Изведнъж се спрях, завъртях я така, че да попадне в прегръдките ми, взрях се в лицето ѝ за момент и после я целунах. Бе дълга и прекрасна целувка, защото я бях пазил специално за този момент.

— Ти също изглеждаш много добре — каза тя след целувката. — Ти винаги изглеждаш добре. Ще ти кажа една тайна. Когато за първи път те видях на летището в Сан Франциско, тогава *ти* ме накара да забравя да дишам.

Аз се засмях и обърнах очи към тавана.

— Я по-добре да се качваме горе в стаята, преди да сме загазили тук.

Джамила се наведе и ме целуна бързо.

— И здравата може да загазим. — И отново бърза целувка. — Аз такива неща не правя, Алекс. Какво става с мен? Какво ме е прихванало?

Прегърнахме се още веднъж, след което се отправихме към асансьорите.

Стаята ни беше на най-горния етаж, с изглед към начупения от небостъргачите хоризонт над Финикс, а също и към водопад, чиято вода се разбиваше на ситен прах в един плувен басейн. Далеч по-нататък можеха да се видят алеи за джогинг, туристически пътеки, тенис кортове и голф игрище. Казах на Джамила, че онзи футболен стадион, дето се вижда там, сигурно е „Сън Девил“.

— Сигурно там играят „Аризона Стейт“ — заключих аз.

— Искам да ми разкажеш всичко за Темпе и футбола в Аризона — каза Джамила, — но по-късно.

— О, нямаш проблем.

Прекарах леко пръсти по копринената блуза.

— Чувството е страхотно.

— Затова е направено така.

Бавно плъзнах ръце по блузата, по раменете ѝ, по връхчетата на гърдите ѝ, по корема. Разтрих леко раменете ѝ, тя се притисна към мен и изпусна едно дълго „ммммм, даааааа, моля и благодаря“. Получи се нещо като импровизиран танц и никой от нас не знаеше какво ще стане в следващия момент. Бе толкова хубаво, че отново сме заедно.

— Няма защо да бързаме — промърмори тя в рамото ми, — нали?

— Няма. Разполагаме с всичкото време на света. Знаеш ли, това в полицейските кръгове се нарича клопка.

— Да, вярно е. Напълно си давам сметка. Освен това е и засада. Може би трябва просто да се предадеш.

— Добре тогава, предавам се, инспекторе.

Нямаше нищо друго, освен нас двамата. Нямах представа накъде сме тръгнали, но бях се научил просто да вървя по-нататък, да изпитам насладата от всеки миг, без да се притеснявам за направлението. В последно време не се бях срещал с жена до момента, в който Джамила дойде във Вашингтон.

— Докосването ти е най-нежното от всички — прошепна тя. — Невероятно е. Не спирай.

— И твоето.

— Изглеждаш изненадан.

— Малко — признах си аз. — Може би защото, докато работехме, ми показваше само едната страна на монетата. Печено и неумолимо ченге.

— За теб това проблем ли е? Печеното и неумолимо ченге?

— Не е — отвърнах аз. — И печеното и неумолимо ченге харесвам. Поне докато не започнеш да ми демонстрираш груба игра.

Джам моментално ме блъсна на леглото, после падна върху мен. Целувах ѝ бузите, устните, очите, ушите. На вкус и на мирис беше прекрасна. Усещах пулса ѝ под кожата ѝ. *Няма да бързаме.*

— Когато бях малка, бях голяма мъжкарана — каза тя. — Играех бейзбол, футбол. Исках баща ми и братята ми да ме харесват.

— И те харесваха ли те?

— О, да. Ти какво си мислиш? Бях номер едно в женския бейзбол в щата.

— И още ли те харесват?

— Така си мисля. Да, харесват ме. Баща ми малко се разочарова, че не отидох да играя за „Гигантите“. — Тя се засмя. — Щях да му стъжня живота на Бари Бондс.

Джамила ми помогна да си сваля панталона, а аз през това време разкопчах полата ѝ. Потреперих, едва се сдържах. *Всичкото време на света.*

53.

Когато Сампсън приключи разговора си с госпожа Били Хюстън, бе станало много късно да се връща чак до Вашингтон, освен това му харесваше приморската атмосфера, затова се регистрира в хотел „Конъвър Бей Хед“, който Били му бе препоръчала.

Тъкмо влизаше в стаята си, когато телефонът иззвъня и той се запита кой ли може да му се обажда тук, в този хотел.

— Да? — вдигна той слушалката. — Джон Сампсън.

Кратко мълчание. После:

— Обажда се Били. Госпожа Хюстън.

Той седна на ръба на леглото изненадан, но по устните му заигра усмивка. Определено не бе очаквал да му се обади, пито изобщо да я чуе повече.

— Ами... здрасти. Не съм говорил с вас от... няколко минути. Да не сте забравили да ми кажете нещо?

— Не. Всъщност да, забравих. Дошли сте да помогнете, а аз не направих нищо, за да се почувствате по-добре. Бихте ли дошли на вечеря у дома тази вечер? Вече съм започнала да готвя нещо, така че моля ви, не отказвайте. Какво има да губите? А съм и добра готвачка.

Сампсън се поколеба. Не беше сигурен дали това е добра идея. Не че вечерята с Били Хюстън щеше да бъде за него неприятно служебно задължение. Беше... ами... потенциално неудобна ситуация, може би конфликт на интереси.

Въпреки това, както тя самата бе казала, какво имаше да губи? И какво толкова би му навредило?

— Чудесна идея. Много ще ми бъде приятно. В колко часа да дойда?

— Когато ви е удобно. Нищо официално, детектив. Веднага щом дойдете, ще включа фурната.

— Какво ще кажете за след час? Добре ли е? Между другото казвам се Джон, а не Детектив.

— Мисля, че вече ми го каза. Вече знаеш, че се казвам Били, и ако нямаш нищо против, го предпочитам пред госпожо Хюстън. Добре

тогава, ще те чакам след час.

Тя затвори, а Сампсън подържа слушалката още няколко секунди. Като си помисли сега, да вечеря с Били Хюстън, не му се стори никак лоша идея. Вече нямаше търпение да тръгне, докато се събличаше и се отправяше към банята.

Това *нищо официално* му звучеше като музика.

54.

От централния супермаркет в Бей Хед, Сампсън купи букет цветя и бутилка червено вино и докато вървеше към вилата, се запита дали не прекалява. *Цветя. Вино. Ама какво става тук?*

Дали не изпитваше чувство на вина относно факта, че мъжът на тази жена може да е бил убит? Или че бе станала вдовица преждевременно? Дали пък нямаше нещо общо с Елис Купър? Или пък тук ставаше дума само за Били Хюстън и самия него?

Той се спря пред вратата с мрежата, която водеше към кухнята на вилата, и почука леко.

— Били? — подвижна Сампсън.

Били? Така ли трябва да се обръща към нея?

Нямаше представа защо, но се бе притеснил за безопасността ѝ. Защо? Никой не би искал да направи каквото и да било на Били, нали? Въпреки това притеснението си бе притеснение. Истинските убийци се навъртаха някъде наоколо. А защо не и тук, в Ню Джърси?

— Отворено е — подвижна тя отвътре. — Влизай. Аз съм на верандата.

Той мина през кухнята и я намери да приготвя малка маса, сложена на верандата, обърната към морето. Страхотно място за вечеря. Плетени столове покрай перилата. Люлеещ се стол, боядисан в синьо, за да подхожда на щорите.

Над върховете на дюните се виждаше морето и непрестанно подухваната от вятъра трева, с която бяха обрасли тук-там.

Погледът му обаче се върна отново на нея. Бе облякла снежнобяла тениска и избелели дънки и пак бе боса. Косата ѝ бе събрана отзад на конска опашка. На устните си бе сложила съвсем леко червило.

— Здравсти. Помислих си защо да не хапнем тук. Нали няма да ти е хладно? — попита го тя, намигвайки.

Сампсън пристъпи към обширната веранда. Откъм океана подухваше лек бриз, който тук, на верандата, почти не се усещаше. Във вечерния въздух се носеше миризма на море.

— Идеално е — отговори той.

И наистина беше така. Температурата беше добра, а също така и масата, която тя бе приготвила, а и изгледът към океана беше нещо специално. Такива неща в Южен Вашингтон не се намираха.

— Нека ти помогна — предложи той.

— Добра идея. Можеш да нарежеш зеленчуците и да довършиш салатата. Или пък да наглеждаш фурната.

Сампсън се усмихна, без да се усети.

— Май няма кой знае какъв избор. Ще нарежа салатата. Неее, майтапя се. С удоволствие бих се заел с фурната. Само ако обаче не ме караш да си слагам шапка и престилка с някой умен лаф на нея.

Тя се засмя.

— Нямам такива неща. Видя ли къде е уредбата? Там има няколко диска. Избери си каквото искаш.

— Това тест ли е?

Били отново се разсмя.

— Не, ти вече мина всички тестове. И точно затова те поканих на вечеря. Спри да се притесняваш за мен и за теб. Няма да се счупим. Ще бъде забавно. Повече, отколкото предполагаш.

Бе права с твърдението си, че нощта е специална. Това го посмути малко, но за няколко часа той почти изцяло забрави за Елис Купър. Сампсън бе обикновено тих, докато не опознаеше някой достатъчно добре. Отчасти можеше да се нарече стеснителност, поради това, че е много висок и стърчи като телеграфен стълб кажи-речи, с каквато и компания да се събере. Но бе достатъчно честен със себе си, за да знае, че не би искал да си губи времето с хора, които не означават нищо за него и никога няма да означават.

Били бе различна и той го разбра още откакто разговаря за първи път с нея. Това, което го изненада, бе фактът, че обичаше да я слуша да говори за каквото и да било. Ежедневните ѝ грижи в Мантолокинг — двете ѝ деца, Андрю, първокурсник в Ратгърс, и Кари, последна година в гимназията в Монмът. Океанските приливи и как те подкопавали брега. Както и още куп неща. Освен че гледаше деца по къщите, тя още работеше на пълен работен ден като медицинска сестра в спешната клиника, специализираше травми при възрастните. Бе участвала в спасителни акции с хеликоптери към големите травматични центрове в Нюарк и Филадельфия. А много отдавна дори бе работила като сестра в армията.

Двамата отвориха дума за мъжа ѝ чак след края на вечерята. Почточно Сампсън започна. Бе станало по-хладно и те се преместиха в дневната. Били запали камината и огънят запука весело и започна да разпръсква приятна топлина из стаята.

— Имаш ли нещо против да поговорим за Лорънс още малко? — попита Сампсън, когато двамата седнаха на дивана до камината. — Не е необходимо да го правим сега, ако не искаш.

— Не, всичко е наред. Наистина. Нали затова дойде.

Изведнъж нещо привлече погледа на Сампсън. Той се надигна от дивана и се приближи към стъклената кутия до камината. Бръкна в нея и извади сламена кукла.

Е, това сега бе наистина странно. Той я огледа внимателно. Бе сигурен, че е точно копие на онази, която бе видял в дома на Елис

Купър. Сега се уплаши от нея, защото я бе намерил в дома на Били. *Какво правеше тази кукла тук?*

— Какво е това? — попита тя. — Каква е тая зловеща кукла? Не си спомням да съм я виждала преди. Какво има? Изведнъж стана сериозен.

— Видях такава кукла в къщата на Елис Купър — призна той. — От Виетнам е. Виждал съм много такива из селата там. Ставаше дума, доколкото си спомням, за зли духове и мъртъвци. Тези кукли са лошо предзнаменование.

Тя дойде и застана до него.

— Може ли да я видя?

Тя я огледа също така внимателно и поклати глава.

— Прилича на нещо, което Лорънс би донесъл у дома, предполагам. Сувенир. Да му напомня за смъртта. Честно казано, нямам спомен да съм я виждала. Не е ли странно? И това ме подсети, че завчера намерих едно огромно, отвратително око. Също в такава кутия. Бе толкова... *зло*, че го хвърлих.

Сампсън задържа погледа ѝ.

— Странно съвпадение — каза той, клатейки глава. Мислеше си как Алекс отказва да вярва в тях. — Значи мъжът ти никога не ти е споменавал за сержант Елис Купър, така ли?

Били поклати глава. Вече изглеждаше леко стресната.

— Не. Той рядко говореше за войната. Никак не я харесвал, докато бил там. Още по-малко я харесваше, когато се върна тук и имаше повече време да мисли за времето, прекарано там.

— Разбирам го напълно. Когато се върнах пак във Вашингтон, ме изпратиха да служа няколко месеца във Форт Майър в Арлингтън. И една събота се прибрах у дома — както бях с униформа. Слязох от автобуса в центъра на Вашингтон. Едно бяло момиче в торбести дънки се приближи и се изплю на униформата ми. Нарече ме убиец на бебета. Докато съм жив, няма да го забравя. Толкова се бях ядосал, че се обърнах и се магнах по най-бързия начин. Онова хипарче си нямаше представа какво става там, какво означава да стрелят по теб, да губиш приятели, да се биеш за страната си.

Били се обхвана с ръце и бавно се залюля напред-назад.

— Не знам какво да ти кажа за Лорънс. Според мен щеше да го харесаш. Всички го харесваха. Той беше много отзивчив, добър баща

на децата ни. Беше грижовен и любвеобилен съпруг. Преди да умре, ми позволиха да поговоря с него двайсет минути. Той ме погледна в очите и каза: „Не съм убил оня младеж. Моля те, направи така, че децата да знаят това. Моля те, Били“.

— Да — кимна Сампсън. — Елис Купър също каза нещо подобно.

В хола настъпи тишина. За първи път между тях настъпи нещо като неудобство. Най-накрая Сампсън се почувства задължен да проговори:

— Радвам се, че се обади, Били. Тази вечер бе прекрасна за мен. Благодаря ти. Трябва вече да тръгвам. Става късно.

Тя стоеше до него и не се помръдна. Сампсън се наведе и леко я целуна по бузата. Божичко, колко малка беше!

— Ти *наистина* мислиш, че ще се счупя — обади се тя и после се засмя. — Всичко е наред.

Тя го изпрати до колата. И двамата се почувстваха задължени да говорят и разговорът им се въртеше все около прекрасната нощ край океана.

Сампсън се вмъкна в колата, а Били се обърна и си тръгна към къщи. Той я гледаше замислено в гърба и си мислеше, че ето на, тази вечер свършва и той няма вече никога да я види. Освен това малко се притесняваше за нея. Как е попаднала сламената кукла в къщата ѝ?

Тя се спря на стълбите, сложила ръка на перилото. После, сякаш забравила нещо, Били бързо се върна при колата.

— Аз... ъъ... — започна тя и млъкна.

За първи път, откакто се бяха видели, тя изглеждаше нервна. Несигурна в себе си.

Сампсън пое ръцете ѝ в своите.

— Питам се дали не би могла да ми предложиш още едно кафе — каза той бавно.

Тя се засмя тихичко и поклати глава.

— Винаги ли си толкова галантен?

Сампсън сви рамене.

— Не. Никога през живота си не съм се чувствал така.

— Е, хайде да влизаме.

56.

Беше почти полунощ и двамата с Джамила се бяхме потопили до шията в посребрената от луната потрепваща вода в басейна, откъдето се виждаха и градът, и пустинята. Небето над главите ни сякаш бе безкрайно. От летището на Финикс се издигна огромен самолет и аз се сетих за трагедията в Световния търговски център. Питах се дали някой от нас би могъл да погледне самолет, без да си помисли за същото.

— Не ми се иска да излизам от тази вода — промърмори тя. — Искам завинаги да си остана така. Прекрасно е тук. Небето сякаш няма край.

Притиснах Джам към себе си и усетих сърцето ѝ, тупащо срещу гърдите ми. Нощният въздух в пустинята бе хладен и затова в басейна бе още по-приятно.

— И на мен не ми се излиза — прошепнах аз в бузата ѝ.

— Тогава защо работим тая работа? Живеем в големи градове. Ловим убийци. Работим много, а ни плащат малко. Да не би да сме пристрастени към убийствата?

Погледнах в дълбоките ѝ кафяви очи. Това бяха уместни въпроси, въпроси, които аз самият си бях задавал стотици пъти, и особено през последните няколко месеца.

— Едно време ми изглеждаше добра идея. Но не и точно сега.

— Мислиш ли, че може някога да напуснеш? Да минаваш без ежедневната доза адреналин? Нуждата да усещаш, че това, което правиш, е важно? Не съм сигурна, че бих могла да мина без това, Алекс. — Бях казал вече на Джамила, че вероятно скоро ще напусна полицията във Вашингтон. Тогава тя кимна и каза, че ме разбира, но аз се запитах дали наистина ме разбира. Колко пъти се е сблъсквала с убийци? Губила ли е някога партньор? — И така — продължи тя. — Все заобикаляме тази тема. Какво мислиш за нас двамата, Алекс? Има ли надежда за две ченгета, избягали от натиска на работата?

Усмихнах се.

— Мисля, че се справяме отлично. Разбира се, говоря само за себе си.

— Мисля, че ще се съглася. — Джамила също се усмихна. — Твърде рано е да се каже. Но ни е забавно, нали? Цял ден не съм се сещала, че съм детектив. Това все пак е начало.

Целунах я по устните.

— Нито пък аз. А и забавното не е за подценяване. Цял живот няма да ми омръзне. Много по-хубаво е от това да разследваш убийства.

— Така ли, Алекс? — Тя се усмихна широко и ме притисна още по-плътнo към себе си. — Това за теб добре ли е? Е, и за мен е добре. И за момента е достатъчно. Много ми е хубаво тук. Тази нощ. И ти имам доверие, Алекс.

И аз се чувствах по същия начин.

Малко преди полунощ.

В планинския басейн, с изглед към Финикс и голямата шир на пустинята.

— И аз ти вярвам — прошепнах аз, а във въздуха големият самолет на Американ Еърлайнс разцепваше нощния въздух над главите ни.

**ЧАСТ ТРЕТА
ПЕХОТИНЕЦА**

В неделя късно вечерта, в единайсет, се върнах във Вашингтон. Вървях с доста по-бодра стъпка и усмивката не слизаше от лицето ми. За два дни бях забравил какви главоболия ме очакват във връзка със следствието и причината за това беше Джамила.

Нана ме чакаше в кухнята. Какво беше това? Тя седеше на масата без обичайната си чаша чай и без книжка за четене. Когато ме видя да влизам, тя ми махна да отида при нея и ме прегърна.

— Здравей, Алекс. Добре ли пътува? Каза ли на Джамила много здраве от мен? Дано да си.

Вгледах се в кафявите ѝ очи. Сториха ми се малко печални. Не можеше да скрие от мен тя такива неща.

— Какво има?

Страхът вече бе стиснал сърцето ми. Болна ли беше? Сериозно ли?

Нана поклати глава.

— Не, нищо няма, момчето ми. Просто не можех да заспя. Как е Джамила? — попита тя и очите ѝ се разведриха.

Нана определено я харесваше. И това не можеше да скрие.

— О, тя е добре и също ви изпраща много поздрави. Липсвате ѝ. Надявам се да я склоня пак да дойде, но, разбираш ли, тя си е калифорнийка до мозъка на костите.

Нана кимна.

— Надявам се пак да ни посети. Джамила е наистина силна жена. Този път си намери еша с нея. Нямам нищо против, че се е родила на запад. Тъй или иначе, според мен Оукланд прилича повече на Вашингтон, отколкото Сан Франциско. Не мислиш ли?

— О, да, абсолютно.

Продължих да се вирам в очите на Нана. Не разбирах. Тя не се заяждаше с мен по начина, по който обикновено го правеше. Какво ставаше тук? Няколко минути мълчахме. Също необичайно и за двама ни. Обикновено се заяждахме един друг, докато единият от нас накрая не се предадеше.

— Аз съм на осемдесет и две години, знаеш. Никога не съм се чувствала на седемдесет, на седемдесет и пет, че дори и на осемдесет. Обаче, Алекс, сега изведнъж усетих възрастта си. Аз съм на *осемдесет и две*. Месец или два повече или по-малко няма значение.

Тя пое ръката ми в своята и леко я стисна. Тъгата в очите ѝ се бе върнала, а с нея ми се стори, че долових и малко страх. В гърлото ми се надигна буца. Нещо ставаше с нея. Какво? Защо не иска да ми каже?

— Напоследък в гърдите ми се появи лека болка. Не ми стига дъх. Ангина ли е, какво е, не го знам. Не е добре, изобщо не е добре.

— Ходи ли при доктор Ролман? — попитах я аз напрегнато. — Или при Бил Монтгомъри?

— Ходих при Кайла Коулс. Бе дошла в квартала да лекува някакъв мъж през няколко къщи.

Нищо не разбирах.

— Коя е тази Кайла Коулс?

— Доктор Кайла прави домашни визити в Саутийст. Събрала е десетина-петнайсет лекари и сестри, които идват в квартала и помагат на хората. Тя е страхотен лекар и добър човек, Алекс. Много добри неща прави. Много я харесвам.

Леко настръхнах.

— Нана, няма нужда да прибъгваш към благотворителност. Имаме достатъчно пари, за да ходиш при доктор по твой избор.

Нана затвори очи, стискайки ги здраво.

— Моля те. Чуй ме. И обърни внимание на това, което ще ти кажа. Аз съм на осемдесет и две години и няма да живея вечно. Колкото и да ми се иска. Но досега съм успявала да се погрижа за себе си и възнамерявам да продължа да го правя. Харесвам и вярвам на Кайла Коулс. Тя е моят избор.

Нана се надигна бавно от масата, целуна ме по бузата и отиде да си легне. Поне се бяхме сдърпали отново.

58.

По-късно тази нощ се качих в кабинета ми на тавана. Всички бяха заспали и къщата бе утихнала.

Обичах да работя, когато всичко бе мирно и тихо както сега. Отново се захванах със случая с военните — просто не можех да го извадя от главата си. Пък и не исках. Тела, боядисани в ярки цветове. Смразяващите кръвта сламени кукли. И още по-страшното всевиждащо око. Невинни военни, получили погрешно смъртна присъда и екзекутирани.

И един бог знаеше още колко военни са предвидени за екзекуция?

Трябваше да се прегледа много материал. Дори само няколко от тези екзекуции да бяха свързани, това щеше да е страхотен удар за армията. Продължих да правя проучванията си, разрових фактите и ситуацията със сламените кукли и злокобното око. Пуснах търсене в Лексис-Нексис, където имаше информация от повечето местни и национални вестници, както и от по-известните международни издания. Много детективи подценяват полезността на вестникарското проучване, но аз не съм от тях. Разрешавал съм престъпления, използвайки информация, подадена на пресата от полицейски служители.

Прочетох репортажа за един бивш военен от Хавай. Бе обвинен в убийството на петима мъже за периода от 1998 до 2000 година. С изтезания. Бе осъден на смърт и си чакаше изпълнението на присъдата.

Продължих нататък. Чувствах, че нямам никакъв друг избор, освен да продължавам напред.

Преди по-малко от три месеца един капитан бе убил двама младши офицери в Сан Диего. Бе осъден и очакваше изпълнение. Жена му обжалваше. Той бе осъден на базата на ДНК улики.

Отбелязах си наум, че може би няма да е зле да поговоря с този човек.

Работата ми изведнъж бе прекъсната от шума на стъпки по стълбите.

Някой се качваше насам.

И бързаше.

Адреналинът заля целия ми организъм като гореща вълна. Бръкнах в едно от чекмеджетата на бюрото и сложих ръка на пистолета там.

В стаята изведнъж се втурна Деймън. Бе плувнал в пот и изглеждаше адски разстроен. Нана ми бе казала, че той спи в стаята си. Явно случаят не бе точно такъв. Та той даже не си е бил у дома!

— Деймън? — надигнах се смаян аз. — Къде си бил?

— Тате, ела с мен, моля те! Приятелят ми. Рамон е зле! Тате, мисля, че той умира!

59.

Изтичахме долу до колата ми и по пътя Деймън ми разказа какво се е случило с приятеля му Рамон. Ръцете му трепереха неудържимо.

— Той взе *E*, тате. От два дни го взема.

Знаех какво е това *E*, което всъщност беше последният популярен наркотик в района на Вашингтон, особено сред учениците.

— Рамон не беше ли на училище? — попитах го аз.

— Не. И вкъщи не се е прибирал. Криеше се в една запусната къщичка край реката.

Познавах района около реката и подкарах натам с червена лампа на покрива и виеща сирена. Познавах Рамон Рамирес, както и родителите му — бяха музиканти и наркомани. Рамон играеше баскетбол с Деймън. Беше на дванайсет години. Питам се дали и Деймън е нагазил и колко, но сега не беше време за такива въпроси.

Спрях колата и двамата с Деймън влязохме в порутената къща, съвсем близо до Анакостия. Къщата беше триетажна и повечето от прозорците ѝ бяха заковани с дъски.

— Идвал си тук и преди? — попитах аз Деймън.

— Да, идвал съм. Дойдох да помогна на Рамон. Не можех да го оставя просто така, нали?

— Беше ли Рамон в съзнание, когато го остави?

— Да. Но зъбите му бяха здраво стиснати и след това започна да повръща. От носа му потече кръв.

— Добре, дай да видим как е. Не изоставай.

Притичахме по някакъв тъмен коридор и свърнахме зад ъгъла. Миришеше на изгнил боклук и неотдавна пален огън.

И тогава дойде изненадата. В малката стаичка пред нас имаше двама санитарии и една лекарка — и тримата се бяха надвесили над момчето. Виждах черните маратонки на Рамон и навитите крачоли на панталоните му. Не помръдваше.

Лекарката се надигна. Бе висока и едра жена, с приятно лице. Не я познавах. Приблжих се към нея и ѝ показах картата, която не я впечатли особено.

— Аз съм детектив Крос — представих се. — Как е момчето?
Жената впери тежък поглед в мен.

— Аз съм Кайла Коулс. Работим по случая. Все още не знам.
Някой се обади на 911. Ти ли се обади?

Последният въпрос бе отправен към Деймън. През това време
разбрах, че това е лекарката, за която ми говори Нана.

Деймън веднага отговори:

— Да, госпожо.

— А ти да си вземал някакъв наркотик? — попита го тя.

Деймън ме погледна, после отново върна погледа си към доктор
Коулс.

— Не вземам наркотици. Тъпо е.

— Обаче твоят приятел взема, нали? Ти с тъпаци ли дружиш?

— Аз се опитвах да му помогна. Това е всичко.

Погледът на доктор Коулс бе суров, но тя само кимна.

— Вероятно си му спасил живота.

Двамата с Деймън чакахме в мрачната и воняща стая, докато
накрая разбрахме, че Рамон ще прескочи трапа. Този път. Кайла Коулс
стоя там през цялото време. Въртеше го, опипваше го и се надвесваше
над него като ангел пазител. Преди да го отнесат към линейката,
Деймън каза няколко думи на Рамон. Видях го как му стисна ръцете.
Беше почти два часа, когато най-сетне излязохме от съборетината.

— Добре ли си? — попитах аз.

Той кимна, но изведнъж целият започна да трепери, заби глава в
ръката ми и заплака.

— Няма, няма. Всичко е наред — успокоявах го аз. — Всичко е
наред.

Обгърнах раменете на Деймън и двамата се отправихме към
къщи.

60.

Томас Старки, Браунли Харис и Уорън Грифин се качиха на различни самолети за Ню Йорк, като всички тръгнаха от летище „Рали-Дърам“. Така бе по-безопасно и далеч по-умно, а те винаги работеха с убеждението, че в края на краищата те са най-добрите. Не биваше да правят грешки. Особено пък сега.

Старки се качи на самолета, излитащ от Северна Каролина в пет часа. Бе запланувал да се срещне с останалите в мотел „Палисейд“ в Хайланд Фолс, Ню Йорк. Съвсем близо до Военната академия „Уест Пойнт“. Там трябваше да извършат убийство. Всъщност две убийства.

След което тази дълга задача можеше да се смята за приключена.

Какво беше казал командирът на Мартин Шийн в *Апокалипсис сега?* „Запомни следното, капитане. Никой не ти е възлагал никаква задача. Никаква задача няма“. Старки си помисли, че тази работа е била същата като тяхната — дълга мисия. Всяко убийство бе особено. През последните два месеца това бе четвъртото пътуване на Старки до Ню Йорк. Той все още не знаеше за кого работи, никога не се бе срещал с копелето.

Въпреки всичко изпита увереност, докато полетът на „Делта“ го отнасяше нататък във вечерния въздух. Той поговори малко със стюардесата, но без отенък на невинен флирт в гласа, както би постъпил в друг случай. Не искаше да го запомнят, затова заби нос в трилъра на Том Кланси, който си бе купил на летището. Старки обичаше да се оприличава на героите на Кланси, като Джек Кларк и Джон Патрик Райън.

Когато самолетът се изравни и започнаха да сервират питиета, Старки започна да прехвърля плана за убийствата в главата си. Този план не съществуваше черно на бяло — беше само в главата му. А също и в главите на Харис и Грифин. Надяваше се те да нямат произшествия, преди той да е стигнал тази вечер до Уест Пойнт. В близкото градче Ню Уиндзър имаше нощен клуб със стриптийз, наречен „Спалнята“, но те бяха обещали, не няма да мърдат от хотела.

Най-сетне Старки се облегна назад, затвори очи и започна отново да смята. Бе внушаваща спокойствие и комфорт процедура, особено пък сега, когато бяха близо до края.

100000 долара на човек за първите три удара.

150000 за четвъртия.

200000 за петия.

250000 за Уест Пойнт.

500000 премия, когато цялата работа бъде свършена.

А тя вече почти бе свършена.

И Старки все още не знаеше кой дава парите за убийствата и защо.

61.

Над Хъдсън, близо до Уест Пойнт, бяха надвиснали остри и стръмни скали. Старки познаваше района добре. По-късно тази нощ той мина по главната улица на Хайланд Фолс, минавайки покрай не особено внушително изглеждащи мотели, пицарии и сергии. Мина през Тайър Гейт с наблюдателната ѝ кула отгоре и войника с каменно лице на пост пред нея. *Убийство в Уест Пойнт*, мина му през ума. Боже господи!

Старки спря да мисли за работата, отлагайки я за малко по-късно, и се опита да се потопи в атмосферата на Уест Пойнт. Да долови впечатления и спомени. Старки бе кадет едно време тук, плебей, също като двете кадетчета, които в момента тичаха към казармата. Колко пъти бе ревал кадетския девиз: „Винаги по трудния път, сър!“.

Господи, обичаше това място — възгледите, дисциплината, цялата физическа подготовка.

Кадетската църква се издигаше високо на хълма, гледаш към долината. Кръстоска между средновековна катедрала и крепост, тя все още доминираше над целия околел пейзаж. Кадетското градче бе пълно с огромни сиви сгради, създаващи впечатление за крепост. Всепоглъщащо чувство за солидарност и постоянство. *Кое то скоро щеше яко да пострада.*

Харис и Грифин го чакаха наблизко. Цял час щяха да наблюдават поред къщата на Бенет на Бартлет Луп — района в Уест Пойнт, определен за офицерите и техните семейства. Къщата бе зидана, с бяла лента по средата и потънала в огромни ластуни бръшлян, плъзнал по всички стени. От комина лениво се издигаше струйка дим. Това бе жилище с четири спални и две бани. На картата бе отбелязано като Жилище 130.

Някъде около девет и половина тримата убийци разузнаха и около голф игрището. Не можаха да видят никого из хълмистото игрище, което всъщност бе една от границите на военната академия. От другата страна на запад минаваше Шосе 9W.

— Май ще се окаже по-лесно, отколкото мислехме — забеляза Уорън Грифин. — И двамата са си вкъщи. Отпуснати. Свалили гарда.

Старки му хвърли неодобрителен поглед.

— Аз пък не мисля така. Тук има една приказка. „Винаги по трудния път, сър!“ Не я забравяй. Не забравяй също така, че Робърт Бенет е бил в специалните войски. Това не ти е някакъв си градски свещеник, спрял малко да подремне на Апалачкия маршрут.

Грифин застана мирно.

— Виноват, сър. Няма да се повтори.

Малко преди десет часа тримата се промъкнаха през храсталака и малката горичка, завършваща до задния двор на жилище 130. Старки отместа един боров клон и пред погледа му се разкри къщата.

После в кухнята видя и самия полковник Робърт Бенет.

Герой от войната, баща на пет деца, съпруг от двайсет и шест години насам, бивш член на специалните войски във Виетнам.

Бенет държеше в ръка чаша червено вино и като че ли наглеждаше приготвянето на вечерята. Появи се и Барбара Бенет. Всъщност тя вършеше цялата работа. Тя протегна ръка, взе чашата му и отпи малко. Бенет се наведе и я целуна. *Много влюбени са за мъж и жена, женени от двайсет и шест години. Много жалко*, помисли си Старки, но не каза нищо.

— Хайде да действаме — каза той. — Последното парченце от пъзела.

И това наистина бе пъзел. Дори и за убийците.

62.

Робърт и Барбара Бенет тъкмо бяха седнали да вечерят, когато тримата въоръжени до зъби мъже нахлуха през задната врата в кухнята. Полковник Бенет видя оръжията и камуфлажите им, отбелязвайки си механично, че никой от тях не бе с маска. Видя лицата на всички и си каза, че положението едва ли би могло да бъде по-зле.

— Кой сте вие? — едва успя да проговори Барбара. — Робърт, кои са тия? Какво означава това?

За съжаление полковник Бенет се опасяваше, че знае точно кои са те и може би дори кой точно ги е изпратил. Не беше сигурен, но му се стори, че познава единия от тях от много отдавна. След малко му дойде и името — Старки. *Да, Томас Старки. Боже господи, защо сега? След толкова време?*

Единият от тях дръпна живописните пердета на двата кухненски прозореца. После с едно движение на ръката смете чиниите и чашите на пода. Бенет разбра, че го прави за драматичен ефект.

Другият мъж притискаше автомата си в челото на Барбара Бенет. В кухнята се възцари пълна тишина.

Полковник Бенет погледна жена си и сърцето му се сви. Сините ѝ очи бяха широко отворени и трепереше.

— Всичко ще е наред — каза ѝ той с най-спокойния глас, който успя да постигне.

— О, така ли, полковник? — обади се Старки за първи път.

Той направи знак на третия от хората си. Мъжът сграбчи бялата блуза на Барбара отпред и с рязко движение я разкъса. Барбара ахна и се опита да се прикрие с ръце. След това копелето дръпна и сутиена ѝ. Това, разбира се, бе също за ефект, но не попречи на мъжа да втренчи поглед в гърдите ѝ.

— Оставете я на мира! — ревна Бенет така, сякаш издаваше заповед. — Няма да я пипате!

Човекът, когото той разпозна като Старки, го удари с ръкохватката на пистолета си. Бенет се срина на пода и си помисли, че челюстта му е счупена. Замалко не припадна, но успя все пак да остане

в съзнание. Едната му буза бе прилепена към студените плочки на кухненския под. Трябваше бързо да състави план — дори и един отчаян план щеше да му свърши работа.

Старки бе застанал точно над него. И нещо бе превъртял сякаш. Говореше на виетнамски.

Някои от думите бяха познати на полковник Бенет. Бе провеждал достатъчно разпити по време на войната, когато бе командир на разузнавачите и ги бе водил във Виетнам и Лаос.

После Старки превключи на английски.

— Нека ви е страх, полковник. Тази нощ ще страдате много. Вашата жена също. Имате да изплащате грехове. Знаете какви са. Тази нощ жена ви също ще научи вашето минало.

Полковник Бенет се престори, че припада. И когато един от нападателите се наведе над него, той се оттласна от пода и посегна към пистолета му. Да стигне до пистолета му, бе единствената мисъл, изпълнила мозъка на Бенет. *Взе го.*

Но в този момент някой го удари жестоко по главата. И докато ударите продължаваха да се сипят, Старки отново закрепя на виетнамски. Полковник Бенет видя как един от тях удря жена му в лицето без никаква причина.

— Не! Не я пипайте, за бога!

— *Mày sẽ nhìn cô ấy chết* — ревна Старки на виетнамски.

Сега ще гледаш как тя умира.

— *Trong lúc tao hỏi mày.*

Докато аз те разпитвам, свиньо.

— *Mày thấy cảnh này có quen không, Робърт?*

Звучи ли ти познато, Робърт?

После Старки пъкна цевта на пистолета в устата на полковник Бенет.

— Спомняте ли си това, полковник? Спомняте ли си какво стана после?

63.

Двамата със Сампсън пристигнахме в Уест Пойнт малко след пет часа във вторник вечерта. Тук всичко се бе превърнало в пълна лудница.

От ФБР спешно ми се бе обадил Рои Бърнс. В Уест Пойнт станало убийство и самоубийство, новината за което — още щом стигнала до Вашингтон — породила известни подозрения. Многократно награждаван военен, полковник, убил жена си, а след това и себе си.

Двамата със Сампсън отлетяхме за летище Стюърт в Нюбъри, след това минах с кола двайсет и петте километра до Уест Пойнт. Паркирахме колата отпред и последните няколко пресечки до офицерския район ги изминахме пеша.

Улиците бяха преградени с жълта лента и затворени за движение. Журналистите също бяха тук, но военната полиция ги държеше далеч. Дори кадетите изглеждаха разтревожени и загрижени.

— Много гъсти сте станали с Бърнс от ФБР — забеляза Сампсън, докато вървахме към местопрестъплението на Бартлет Луп. — Доста помага човекът.

— Втълпил си е, че може да отида на работа при тях — казах аз.

— И? Може ли да отидеш?

Усмихнах му се, но нито потвърдих, нито отрекох.

— Мислех, че ще я зарежеш тая полицейска работа, готин. Нали такъв ти беше големият план?

— Още не знам нищо със сигурност. Ето ме тук, поел заедно с теб към поредното местопрестъпление на някакво заплетено убийство. Същите лайна, само дето денят е друг.

— Значи още си налапал въдицата, Алекс. Зле, както винаги, нали?

Поклатих глава.

— Не, аз не съм *лапнал* по случая, Джон. Аз само ти помагам. Забрави ли как започна тази работа? Разплата за Елис Купър.

— Да, ама и ти си лапнал. Не можеш да решиш тоя пъзел. Това те ядосва. А си и адски любопитен. Ето това си ти, Алекс. Ловец.

— Аз съм това, което съм... — Поклатих глава, усмигнах се и довърших: — ... казал Попай моряка.

64.

Къщата на семейство Бенет бе също оградена с лента и отцепена. Двамата със Сампсън се легитимирахме на нервния военен полицай, поставен пред района на местопрестъплението. Бях готов да се закълна, че не е виждал нищо такова през живота си. За съжаление обаче аз бях виждал.

След като си сложихме найлонови терлици, ни бе разрешено да изкачим трите каменни стъпала, водещи в къщата. Там ни посрещна офицер от КСО на име Пат Конт. Военните оказваха „сътрудничество“ заради другите случаи. И за да демонстрират добрата си воля, бяха извикали и екип от оперативния технически отдел на ФБР.

Убийствата явно бяха станали в кухнята. Оперативните ръсеха с прах за отпечатъци и снимаха сцената от всички ъгли.

Стиснахме си ръцете с Конт и той ни разказа каквото знаеше, или по-точно — каквото си мислеше, че знае на този етап.

— Засега мога да ви кажа само онова, което е очевидно. Както изглежда, полковник Бенет и жена му са се скарали и караницата е прераснала във физическо насилие. Известно време силите, изглежда, са били равни. После Бенет извадил служебния си револвер. След което я гръмнал в слепоочието. А след това и себе си. Приятелите им разправят, че двамата с жена му били близки, но често се карали, понякога даже си посягали. Както виждате, стрелбата е станала в кухнята. По някое време снощи.

— Това ли мислите, че е станало? — попитах аз Конт.

— На този етап това мога да заявя.

Поклатих глава и усетих как гневът ми надига глава.

— На мен ми бе казано, че поради вероятна връзка на този случай с другите мога да очаквам пълно сътрудничество тук.

Капитан Конт кимна.

— И точно това получихте, пълното ми сътрудничество. Моля да ме извините, имам работа.

И той се отдалечи.

Аз се загледах смаян в отдалечаващия се гръб, а Сампсън само сви рамене.

— Не го виня. Аз също не бих искал някой да се меси в работата ни.

— Добре тогава, хайде да се намесваме.

Отидох при момчетата от ФБР да видя дали няма да узная нещо повече. Хората работеха съвместно и с присъщата им съсредоточеност преглеждаха основно кухнята. Като се има предвид обичайната доза неприязън към ФБР, забележително е уважението, което се отдава на оперативните им работници. Причината е, че те са много, ама много добри.

Двама души от екипа им правеха снимки на кухнята. Трети, облечен в бели, стерилни дрехи, наречени „заешко костюмче“, търсеше влакна и косми с помощта на някаква необичайна светлина. На ръцете си всички имаха найлонови ръкавици, а на краката — терлици от същата прозрачна материя. Шефът им се казваше Майкъл Фескоу — вече се познавах с него, откакто дойде да изследва местопрестъплението на Апалачкия маршрут.

— КСО и на вас ли оказва пълно съдействие? — попитах го аз.

Той се почеса по главата.

— Мога да ти кажа моята версия, но тя е малко по-различна от тази на капитан Конт.

— Моля — кимнах аз.

Фескоу започна:

— Убийците, които и да са били, са положили големи усилия както с хореографията, така и с почистването. Правила са го и преди. Те са абсолютни професионалисти. Също като убийците в Западна Вирджиния.

— Колко са? — попитах го аз.

Фескоу вдигна три пръста.

— Трима. Изненадали са семейство Бенет точно като са седнали да вечерят. И са ги убили. Тези мъже — те не са изпитали и най-малко колебание. Можеш да ме цитираш.

65.

Време бе за празнуване! Войната бе свършила. В ресторант „Спаркс“, на Източна Четиридесет и шеста улица в Манхатън, Старки, Харис и Грифин си поръчаха неприлично големи, полусурови пържоли, поръсени с големи скариди. Най-доброто място, където човек можеше набързо да се почувства щастлив, бе Ню Йорк.

— Три години, но най-сетне всичко свърши — каза Харис, вдигайки чаша коняк, четвъртия му след тази обилна вечеря.

— Освен ако тайнственият ни благодетел не си промени намеренията — предупреди ги Старки. — Стават и такива неща. Още един удар. Или някакво усложнение, което не е било предвидено. Което обаче не означава, че тази вечер няма да си направим купона.

Браунли Харис довърши вечерята си и попи устните си със салфетката.

— Утре се връщаме в Роки Маунт. Хубав живот. Не изглежда лош. Най-накрая излизаме от играта, непобедени и ненадминати. Никой не може да ни пипне вече.

Уорън Грифин само се хилеше. Беше се накиснал вече. Харис също. Но не и Старки, който в момента каза:

— Тази вечер обаче ще си направим купона. Заслужаваме си го, и още как! Също като едно време в Сайгон, Банкок, Хонконг. Нощта е млада, а ние сме пълни с пакости, пикня и оцет. — Той се наведе към приятелите си. — Искам тази вечер да изнасилвам и да грабя. Това е наше право.

След като излязоха от ресторанта, тримата приятели се отправиха пеша към Източна Петдесет и втора улица, между Първо авеню и Йорк. Къщата, пред която се спряха, бе зидана и бе виждала и по-добри времена. Четири етажа. Без портиер. Старки я знаеше под името „Азия“.

Той натисна звънеца отвън и долепи ухо до домофона. Бе идвал тук и преди.

Обади се страстен женски глас.

— Здравейте. Може ли да чуя паролата, господа.

Старки я каза на виетнамски. *Сребро. Мерцедес 11.*

— *Sác em đang chờ. Em đờp hết хảу* — отвърна гласът.

Дамите ви чакат, а те са невероятни.

Ключалката избръмча и тримата влязоха.

— Ние също — отвърна Старки по посока на заглъхналия домофон и тримата се изсмяха.

Старки, Харис и Грифин изкачиха стълбите, постлани с червен килим. Точно когато стигнаха до първата площадка, пред тях се отвори обикновена сива врата.

Една млада азиатка, стройна и мургава, на не повече от осемнайсет години и невероятно красива, застана пред тях, разкрачила крака. Носеше черен сутиен и тъмни гащички, дълги до бедрата чорапи и обувки с високи токове.

— Здравейте — каза тя на английски. — Аз съм Ким. Добре дошли. Много добре изглеждате. За нас явно също ще бъде забавно.

— Ти също си много красива. Ким — отвърна Старки на виетнамски. — И английският ти е безупречен.

След тези любезни слова той извади револвера си и го насочи между очите на момичето. — Не казвай нито дума повече, иначе ще умреш. В същата секунда, Ким. Кръвта и мозъкът ти ще боядисат пода и стените.

Той избута момичето в голям хол, където на диваните седяха още три момичета. И те бяха млади, азиатки и също много красиви.

Бяха облечени в копринени пенъоари в бледолилаво, червено и розово, обувки с високи токове в същия цвят и чорапи. Все от луксозни марки.

— Запазете мълчание, дами — заповяда Старки, насочвайки оръжието ту към едната, ту към другата. — Не искам да чувам нито дума.

— Шшт — прошепна Браунли Харис и допря показалец до устните си. — Никой няма да пострада. И ние не го искаме. Повярвайте ми, мои малки азиатски куклички.

В дъното на хола имаше врата и Старки я отвори. Там изненада една по-възрастна жена, вероятно онази, която им се бе обадила по домофона, както и един мъж в черна тениска и къси гащета. Двамата енергично ядяха китайска храна от картонени кутии.

— Никой няма да пострада — каза Старки на виетнамски, затваряйки вратата след себе си. — Горе ръцете!

Мъжът и жената бавно вдигнаха ръце и Старки ги застреля със заглушения си револвер. После влезе малко по-навътре, посегна към някаква техника и спокойно извади касета. Охранителната камера на входа бе заснела идването им, разбира се.

Старки остави отпуснатите окървавени трупове и се върна в хола. Купонът бе започнал без него. Браунли Харис целуваше и галеше красивото момиче, което им бе отворило вратата. Бе придърпал Ким и притискаше мъничката ѝ устица в своята. А тя бе твърде изплашена, за да окаже съпротива.

— *Mẫu cái này mới đem lại nhiều kỷ niệm* — каза на виетнамски Старки и се усмихна не само на приятелите си, но и на момичетата.

От такива неща остават спомени.

66.

Те бяха правили това много пъти преди това и не само в Ню Йорк. Бяха „празнували“ победи в Хонконг, Сайгон, Франкфурт, Лос Анджелис и дори в Лондон. Всичко бе започнало в Южен Виетнам, когато бяха още млади момчета на около двайсетина години, войната бушуваше и лудостта се вихреше навсякъде около тях. Старки наричаше това „жажда за кръв“.

Четири азиатки бяха ужасени и именно това пришпорваше Старки. Направо пламваше като кибрит, като гледаше страха в очите им. Според него всички мъже пламваха по този начин, макар че малко от тях биха си признали.

— Искаме купон — ревна той отново на виетнамски. — Днес е празник.

Старки разбра имената на момичетата — Ким, Лан, Сузи и Хоа. Всички бяха хубави, но Ким бе истинска красавица. Стройно и гъвкаво тяло с малки гърди, деликатни черти — най-доброто от заплетеното генетично наследство, в което бе намесена китайска, френска и индийска кръв.

В малката кухня Харис намери бутилки с уиски и шампанско. Пусна ги в обръщение и накара и момичетата да пият.

Алкохолът ги поуспокои, но Ким продължаваше да пита за собственичката. От време на време звънецът отдолу звънеше. Английският на Ким беше най-добър, затова тя бе инструктирана да казва, че за тази нощ момичетата са наети за частен купон.

— Елате друг път, моля. Благодаря ви.

Грифин отведе две от момичетата на по-горния етаж. Старки и Харис се спогледаха и обърнаха очи към тавана. Още щом Грифин се качи горе, Старки наостри уши към ставащото там. Добре че поне им бе оставил по едно хубаво момиче за тях двамата с Браунли. Ким и Лан.

Старки покани Ким на танц. Очите ѝ представляваха проблясващи в тъмновиолетово процепи. С изключение на осем сантиметровите си токове Ким вече бе съвсем гола. По радиото

започна една стара песен на „Ярдбърдс“. Докато танцуваше, Старки си спомни, че вьетнамките се притесняваха от ръста си, поне в компанията на американци. Или пък дали не беше обратното — американците да се притесняват от ръста си? Или дължината?

Харис говореше на Лан на английски, подавайки ѝ бутилка шампанско.

— Пий. Ама не с устата, мойто момиче.

Момичето го разбра, седна на дивана и бутна гърлото на бутилката между краката си. Изля малко шампанско вътре, после комично избърса устни.

— Бях жадна — обясни тя на английски.

Шегата разсмя останалите и разчупи малко леда.

— *Vạn cững phải uống nữa* — каза момичето.

И ти пий.

Харис се засмя и подаде бутилката на Ким. Тя само повдигна единия си крак и бутна бутилката вътре — без изобщо да сяда. И продължи да танцува със Старки, без да сваля бутилката, разливайки шампанско по пода и обувките си. Всички се смееха.

— Мехурчетата ме гъделичкат — каза Ким и седна на дивана. — И сега ме сърби. Не искаш ли да ме почешеш малко? — попита тя Старки.

Автоматичният нож се появи в ръката ѝ сякаш като по магия. Ким замахна към Старки, но без да се опитва да го мушне. И после писна:

— Махай се оттука! Махай се веднага! Или режа!

Старки си извади револвера. Беше съвсем спокоен и хладнокръвен. Посегна към радиото и изключи музиката. Тишина. И страх. Напрежението в стаята рязко се повиши. За всички, с изключение на Томас Старки.

— *Dững, dững!* — извика Ким. — *Hãy dẹp súng ông sang một bên đi bõ.*

Не, не! Махни пистолета.

Старки тръгна към малката Ким. Не го беше страх от ножа, сякаш бе уверен, че не му е писано да умре по такъв начин. Изби ножа от ръката ѝ и притисна цевта на револвера към черепа ѝ.

По гладките бузи на момичето се затъркаляха сълзи. Старки ги избърса. Тя му се усмихна и прошепна:

— *Hãy yêu tôi đi, anh bạn.*

Искам да правиш любов с мен, войнико.

Тялом Старки беше в апартамента, но духом бе във Виетнам. Ким трепереше и на него това му харесваше. Тоталният контрол, който изпитваше, злото, което бе способен да направи — всичко това наелектризираше целия му организъм.

Той погледна към Харис, който също си бе извадил оръжието, и приятелят му разбра. Той просто *знаеше*.

Двамата дръпнаха спусъците едновременно.

Момичетата отхвъркнаха към стената, блъснаха се в нея и се свлякоха бавно на пода. Ким се тресеше в предсмъртни гърчове, но успя да прошепне:

— *Защо?*

Застанал разкрячен срещу нея, Старки само сви рамене.

От горния етаж долетя звукът от още две падащи на пода тела — Сузи и Хоа. Уорън Грифин ги бе изчакал. Той също *знаеше*.

Бе също като в долината Ан Лао, Виетнам.

Където бе започнала цялата тази лудница.

67.

Като приключихме с къщата на полковник Бенет, двамата със Сампсън отседнахме в хотел „Тайър“, който се намираше точно в комплекса на „Уест Пойнт“. Продължавах да си мисля за тримата убийци и как правеха така, че все им се разминаваше. Този път нямаше никакви бои и нито една от жертвите не бе нагласена така, че да изглежда като самоубийство. Въпреки това *усещах*, че почеркът е един и същ. *Не изпитали и най-малкото колебание*. Така го бе нарекъл агент Фескоу.

На сутринта двамата със Сампсън се срещнахме на закуска в ресторанта на хотела, с изглед към величествената Хъдсън, чиито води се влачеха стоманеносиви в далечината. Заговорихме за ужасното убийство на двамата Бенет и се питахме дали имат нещо общо с другите, дали убийците не са се опитали да променят почерка си.

— А може и да има още убийства, за които ние просто не знаем — предположи Сампсън. — Кой знае колко души са убити до този момент? Или пък откога започват? — Сампсън си наля още една чаша димящо кафе. — Всичко се свежда до тримата убийци. Тук са били, Алекс. Трябва да са същите трима мъже.

Не можех да не се съглася с него.

— Трябва да се обадя тук-там по телефона, а след това се махаме. Искам да се уверя, че местната полиция проверява дали някой е видял трима души, които не са оттук.

Качих се обратно в стаята си и се обадох на директора Бърнс. Нямаше го, затова оставих съобщение. Искях да се обадя на Джамила, но в Калифорния беше още рано, затова си включих компютъра и й пуснах един дълъг имейл.

И чак след това видях, че имам ново съобщение.

Оказа се, че е от Джени и Деймън. Отново ми триеха сол на главата, че пак ме няма вкъщи, макар че бях отсъствал само една нощ. Кога съм щял да се върна? Ще им донеса ли някакъв сувенир от Уест Пойнт? Какво ще кажа за по един дълъг и блестящ меч, например? А също и един за малкия Алекс.

Имаше и още едно съобщение.
Не беше от децата.
Нито от Джамила.

Детектив Крос. Тъй като и без това сте в Уест Пойнт, трябва да се срещнете с полковник Оуен Хандлър. Той преподава политически науки. И може да има някои отговори за вас. Приятел е на семейство Бенет. Може дори да знае кой ги е убил.

Просто се опитвам да ви бъда полезен. Трябва ви всяка помощ, която успеете да намерите.

Пехотинеца

68.

Тримата убийци са били тук. Не можех да се отърва от тази мисъл, усещах го с кръвта си, с цялото си тяло.

Двамата със Сампсън минахме по главната алея, водеща към Тайър Хол. На плаца встрани маршируваха няколко кадети, излезли на единично обучение. Когато се приближихме по-близо, видях, че в земята, на местата, където кадетите трябва рязко и безупречно да променят посоката, са набити малки колчета. Усмихнах се. През ума ми мина мисълта колко неща в живота ни са просто илюзия. Може би дори и „фактите“, които събирах по този случай.

— Какво мислиш за помощта, която получаваме? — попита Сампсън. — От оня Пехотинец. Не ми харесва, Алекс. Много е удобно, много лесно. Във всички тези случаи с убийства става дума за *накисване* на други хора.

— Прав си, нямаме никаква причина да вярваме на информацията, която получаваме. Така че не ѝ вярвам. От друга страна обаче, наистина така и така сме тук, защо да не поговорим с Хандлър. Нищо няма да ни стане.

Сампсън поклати глава и промърмори със съмнение:

— Дано.

Веднага като прочетох имейла от Пехотинеца, се бях обадил в катедрата по история. Бяха ме уведомили, че професор Хандлър в момента е на лекция, която ще продължи от единайсет до обяд. Имахме да „убием“ двадесет минути, затова пообиколихме малко из академията. Огледахме Уошингтън Хол — огромна триетажна сграда, където могат да седнат да обядват всички кадети едновременно. Казармите „Айзенхауер“ и „Макартър“, кадетската църква, както и някои неповторими изгледи към реката.

Покрай нас непрекъснато течеше поток от забързани кадети. Бяха облечени в сиви ризи с дълги ръкави, с черни връзки, сиви панталони с черни галони и колани с месингови катарамии, които светеха като слънца от непрекъснатото лъскане.

И всички бързаха. Беше заразително.

Тайър Хол беше огромна сива постройка, по която нямаше прозорци. Вътре класните стаи изглеждаха едни и същи — подредени във формата на подкова банки, така че всеки да е на първия ред.

Двамата със Сампсън изчакахме в коридора Хандлър да си свърши лекцията.

След малко кадетите започнаха да излизат, но не по начина, по който го правеха студентите. Излизаха организирано, без бързане, което всъщност не би трябвало да ме изненадва, обаче бе интересно да се гледа. Защо студентите от всички университети не постъпват така? Защото никой не ги кара? Е, по дяволите, кой го е грижа? Все пак гледката ми направи голямо впечатление. Толкова деца с ясно подчертана целенасоченост и решимост. Е, на повърхността поне.

Професор Хандлър излезе от стаята последен. Бе едър, стегнат мъж малко над метър и осемдесет, с късо подстригана, по военному, посребрена коса. Вече знаех, че е служил два пъти във Виетнам, имаше степен магистър по изкуствата от университета във Вирджиния и докторат от Пен Стейт. Поне това пишеше в сайта на Уест Пойнт.

— Ние сме детективи Крос и Сампсън — казах аз, като се приближих към него. — Може ли да поговорим?

Хандлър направи физиономия.

— Какво има, детективи? Да не би някой кадет да е сгазил лука?

— Не, не — поклатих глава. — Кадетите ви са направо за образец.

По устните на Хандлър заигра усмивка.

— О, ще останете изненадан. Те само изглеждат така, детектив. Така че щом не става въпрос за някой от питомците ни, за какво тогава искате да говорим? Робърт и Барбара Бенет? Вече говорих за тях с капитан Конт. Мислех, че със случая се занимава КСО.

— Точно така — побързах да го уверя аз. — Обаче убийствата понякога изглеждат малко по-сложни, отколкото ви се струва на пръв поглед. Също като кадетите в Уест Пойнт.

Сбито, доколкото успях, разказах на Хандлър за другите случаи, по които работехме двамата със Сампсън. Не му казах за имейла от Пехотинеца, който всъщност ни бе довел при него. Докато му обяснявах, забелязах един друг преподавател от съседната класна стая. Той бе понесъл кофа вода и гъба и бършеше дъската, подготвяйки я за

следващия час. Всички класни стаи имаха едни и същи кофи, едни и същи гъби. Ега ти системата.

— Според нас има връзка с нещо ужасно, което е станало във Виетнам — продължих аз с обясненията си. — Може би убийствата са започнали още оттам.

— Служил съм в Югоизточна Азия. Две мисии — осведоми ни Хандлър. — Във Виетнам и Камбоджа.

— Аз също — обади се Сампсън. — Две мисии.

Изведнъж, без никаква особена причина, Хандлър се притесни. Очите му се свиха и започнаха нервно да оглеждат коридора. Кадетите вече ги нямаше, явно хукнали към Уошингтън Хол да обядват.

— Да поговорим — най-накрая каза той, — но не в комплекса на академията. Минете да ме вземете довечера от къщи. Жилище деветдесет и осем. Ще отидем някъде другаде. Елате точно в осем.

Той погледна Сампсън, после мен, след което се обърна и си тръгна.

Забързан.

69.

Имах чувството, че сме близо до нещо много важно в Уест Пойнт и може би свързано с полковник Хандлър. Когато темата се прехвърли на Виетнам, в очите му бе пробягало нещо неуловимо, не бих могъл да кажа точно какво. *Може би убийствата са започнали оттам.*

Полковникът бе направил резервации в един, както той се изрази, „изключително забутан“ италиански ресторант в Нюбърг, наречен „Ил Ченаколо“^[1]. Тъкмо натам се бяхме запътили по магистралата „Сторм Кинг“ — крайбрежен, виещ се покрай Хъдсън, път с прекрасни гледки към реката, проблясваща с водите си на трийсетина метра под нас.

Известно време пътувахме в мълчание.

— Защо не искахте да говорите с нас по-близо до дома си? — попитах аз полковника най-сетне.

— Двама от най-добрите ми приятели току-що бяха убити там — отвърна той.

Запали цигара и издуха дима. Бе станало съвсем тъмно и по планинския път не се виждаха никакви светлини за ориентир.

— Мислите, че семейство Бенет са били убити? — попитах го.

— Не мисля, а *знам*.

— А знаете ли *защо*?

— Може би. Чували сте за синята стена на мълчание у полицията? При военните е същото, само дето стената е сива. Обаче е по-висока, по-дебела и е изградена от време оно.

Трябваше да му задам един въпрос. Просто не можах да се сдържа.

— Вие ли сте Пехотинеца, полковник? Защото ако сте, трябва да ни помогнете.

Хандлър сякаш не разбра.

— Какъв Пехотинец? Не разбирам за какво говорите.

Разказах му, че един човек периодично ми подава информация, включително и името му.

— Може да сте сметнали, че е време вече да се видим очи в очи — завърших аз.

— Не, аз *може* сега да ви кажа едно друго. Но то е само заради Боб и Барбара Бенет. Не съм Пехотинеца. Никога не съм влизал във връзка с вас. Вие дойдохте при мен. Не помните ли?

Колкото и убедително да звучеше, не знаех дали да му вярвам или не, но все пак трябваше да установя самоличността на Пехотинеца. Питам Хандлър за имена на други хора, които евентуално биха помогнали на следствието. И той ми даде няколко американски, а също и южноvietнамски, които може би биха проявили готовност да помогнат.

Гласът му звучеше глухо откъм задната седалка на колата:

— Не знам кой влиза във връзка с вас, но ако бях на ваше място, не съм сигурен, че щях да му повярвам. А точно пък сега никак не съм сигурен дали изобщо бих повярвал на когото и да било.

— Дори и на вас ли да не вярваме, полковник?

— *Особено* пък на мен — отвърна той и се засмя.

— По дяволите, аз съм преподавател.

В огледалото за задно виждане се появиа чифт фарове. До този момент нямаше кой знае какво движение, а и повечето коли пътуваха в противоположната посока, на юг.

Изведнъж Сампсън се обърна към Хандлър с повишен тон:

— Защо не ни кажете какво всъщност става, полковник? Колко хора още искате да умрат? Какво знаете за тия убийства?

Точно в този момент чух изстрел и звук от счупено стъкло. Колата отзад ни беше настигнала. Напрегнах поглед и видях шофьора, а зад него, на задната седалка, мъж, наведен през прозореца с пистолет в ръка.

— Залегнете! — викнах аз на Хандлър и Сампсън.

— Прикрийте се!

Зад нас се разнесоха още изстрели. Рязко завъртях волана наляво. Колата поднесе жестоко и пресече двойната разделителна линия. Хандлър изрева отзад:

— Внимавай! Внимавай, по дяволите!

Слава богу, бяхме уцелили прав участък от пътя. Сkochих на педала за газта, за да набера малко скорост, но не можах да се измъкна от преследващата ни кола.

Тя все още бе в дясната лента, обаче аз се бях прехвърлил в лентата за насрещното движение.

Сампсън вече бе извадил револвера си и отвърщаше на огъня. Още няколко куршума удариха колата ни. Другата кола караше плътно зад нас. Не можех да се отърва от нея. Карах с над сто и четиридесет километра в час по този виещ се път, предназначен най-много за сто. От лявата ми страна имаше банкет, а след това идваше склонът на планината, отдясно, оттатък съседната лента, започваше стръмен склон надолу, стигащ чак до Хъдсън, и там смъртта бе сигурна.

Карах твърде бързо, за да мога да различа лица в другата кола. Кой, по дяволите, бяха тия?

Внезапно стъпих здраво на спирачките и колата занесе жестоко, завъртайки се на сто и осемдесет градуса. Сега вече и ние бяхме насочени на юг, пак към Уест Пойнт. Настъпих педала на газта до пода и с ужасяваща бързина стигнах пак сто и четиридесет.

Разминах се с две коли, поели на север — и двете писнаха негодуващо с клаксоните си. Прави бяха хората да се сърдят. Карах по средата, и то с петдесет километра в час над разрешената скорост. Сигурно са си помислили, че съм луд или пиян, или най-вероятно и двете.

Когато разбрах, че вече никой не ни гони, намалих.

— Хандлър? Полковник? — подвикнах аз.

Никакъв отговор. Сампсън се надвеси над задната седалка да провери.

— Уцелили са го, Алекс.

Отбих на банкета, спрях и светнах плафона.

— Лошо ли? Жив ли е?

Видях, че са го уцелили два пъти. Един път в рамото и един път отстрани в главата.

— Мъртъв е — каза Сампсън. — Заминал си е.

— А ти добре ли си? — попитах го.

— Да — отвърна той. — Не аз съм бил мишената, а това хлапе в другата кола умееше да стреля. Целта му е била Хандлър. Току-що загубихме първата си истинска нишка.

Запитах се дали не сме загубили и Пехотинеца.

---

[1] Трапезария. — Б.пр. ↑

70.

Нищо друго не може така да те накара да се съсредоточиш, но и да кипне кръвта ти, както опит да ти бъде отнет животът.

Безполезно беше да бързаме така, но въпреки това двамата със Сампсън откарахме Оуен Хандлър в спешното отделение на болницата в Уест Пойнт. Бе обявен за мъртъв около девет часа. Сигурен бях, че го докарахме вече мъртъв. Стрелецът в другата кола бе ужасяващо точен, професионален убиец. *Трима мъже ли бяха в преследващата ни кола?*

Местната полиция и КСО на Уест Пойнт ни разпитаха. Капитан Конт дори дойде лично да ни види, изразявайки загриженост за безопасността ни, но също така ни зададе поне двадесет въпроса, сякаш ние бяхме заподозрените. Конт ме уведоми, че следствието вече било поето лично от коменданта на Уест Пойнт, генерал Марк Хътчинсън. Каквото и да означаваше това.

След това генерал Хътчинсън лично се появи в болницата. Видях го да говори с капитан Конт, след това в коридора на болницата се събраха още няколко офицери с мрачни лица. Но Хътчинсън не дойде да говори с нас. Нито дума съчувствие или най-обикновена проява на загриженост.

Какво странно и грубо поведение. Това направо можеше да влуди човек. *Сивата стена на мълчанието*, казах си аз, припомняйки си думите на Оуен Хандлър. Генерал Хътчинсън си тръгна, без дори да се опита да говори с нас. Това никога нямаше да го забравя.

През цялото време, докато се намирах в Уест Пойнт, не можах да се отърва от една мисъл: *Нищо друго не може така да те накара да се съсредоточиш, но и да кипне кръвта ти, както опит да ти бъде отнет животът.* Бях разтърсен от нападението над полковник Хандлър, но бях и адски бесен.

Част от мотива за това не беше ли касапницата при Ми Лай и на други подобни места? Гняв? Страх? Нуждата от отмъщение? По време на бой стават немислими неща. Трагедиите са неизбежни. Винаги е било така. Какво се опитваха да прикрият военните сега? Кой бе

изпратил убийците след нас тази вечер? Кой бе убил полковник Хандлър и защо?

Двамата със Сампсън отново прекарахме нощта в хотел „Гайър“. Генерал Хътчинсън бе решил да постави двама военни полицаи на етаж, за да ни пазят. Не мисля, че това бе необходимо. Ако убийците искаха да ни очистят, нямаше да ни позволят да се измъкнем.

Продължавах да размишлявам — в колата имаше *двама* мъже.

А в убийствата във Форт Браг и Уест Пойнт бяха участвали *трима*.

Не можех да спра да мисля за този факт.

Трима, не двама.

Най-накрая се обадох на Джамила и споделих с нея всичко, което се бе случило. Детектив на детектива, приятел на приятеля. На нея също не ѝ харесаха действията на военните, и по-специално на генерал Хътчинсън. Само един обикновен разговор с нея — и вече се чувствах божествено.

Помислих си дали да не ѝ се обаждам по-често, например всяка вечер.

И постепенно заспах с тази мисъл в главата.

71.

На другата сутрин нюйоркските вестници тръбяха за убийството на четири момичета на повикване, тяхната мадам и охраната. Жените бяха виетнамки и тайландки и само поради този факт аз се свързах с детектива, заел се с разследването в Манхатън. До този момент нюйоркската полиция не бе стигнала доникъде със случая. Помислих си дали да не отида дотам, но други, по-належащи, неща не ми даваха мира.

Имаше една важна нишка, която дори не бях се захващал сериозно да проверя — Пехотинеца. Кой, по дяволите, беше той? Или тя. И защо се свързваше с мен по имейла? Какво се опитваше да ми каже тази тайнствена личност?

Оуен Хандлър ми беше дал няколко имена и аз помолих Рон Бърнс да провери няколко от тях. Най-интересният за мен беше Тран Ван Лу, бивш разузнавач от южновietнамската армия, който понастоящем живееше в Съединените щати.

Обаче имаше една уловка, и то голяма. Тран Ван Лу чакаше изпълнение на смъртна присъда във Флорънс, Колорадо. Бе признат за виновен в убийството на девет души в Ню Арк и Ню Йорк. Знаех някои неща за федералния затвор във Флорънс и дори веднъж ходих дотам. *Това бе втората уловка.* Там лежеше Кайл Крейг, моят зъл дух. Той също чакаше изпълнение на смъртна присъда.

Затворът във Флорънс бе едно от онези, така наречени места за задържане със супермаксимална сигурност. Такива вече бяха въведени в трийсет и девет щата. Отделението на смъртниците се намираше в блок с усилена сигурност — нещо като затвор в затвора. Оказа се небиеща на очи пясъчножълта сграда с изключително засилена охрана както отвън, така и отвътре. Това бе утеха за мен, тъй като вътре се намираше Кайл Крейг, а той винаги се бе отнасял с презрение към сигурността на затворите.

Двама души тежковъоръжена охрана ме съпроводиха до отделението на смъртниците. Докато вървахме по иначе празния и ярко осветен коридор, слухът ми не долови нищо от обичайния хаотичен

шум, присъстващ във всеки затвор, но мислите ми и без това блуждаеха из други места.

Бях пристигнал в Колорадо около обед. На домашния фронт нямаше нищо ново и се надявах тази вечер да си бъда у дома във Вашингтон. Обаче Нана не пропускаше нито една възможност. Преди да тръгна за насам, тя ме накара да седна и ми разказа една от нейните истории. Наричаше я Историята на хилядата топчета.

— Чух я по радиото, Алекс. Това е истински случай и ти я казвам така, както съм я чула аз. Имало един човек, който живеел в Южна Калифорния, някъде около Сан Диего май беше. Имал си семейство. Хубаво семейство, и работел упорито, много упорито, даже и през почивните дни. Да ти звучи познато?

— Това важи за много хора — отвърнах аз. — И за мъже, и за жени. Карай нататък, Нана. Разкажи ми за този трудолюбив човек, с изключително семейство, който живеел близо до Сан Диего. Какво станало с него?

— Ами какво. Този човек имал дядо, който боготворял както него, така и семейството му. Той забелязал, че внукът му работи твърде много, и именно той му разказал за топчетата. Казал му, че човек живее средно по седемдесет и пет години. Това означавало три хиляди и деветстотин съботи — да си играе, когато е малък, и да ги прекарва със семейството си, като порасне и помъдрее.

— Разбирам — обадох се аз. — Или да си играе, като порасне. Или пък да изнася лекции на всеки, който е готов да го слуша.

— Шшт, Алекс. Слушай сега. И така дядото пресметнал, че на внука му, който бил на четиридесет и три години, му остават още хиляда шестстотин и шейсет съботи. Статистически, така да се каже. Той донесъл два големи буркана и ги напълнил с прекрасни стъклени топчета, тип котешко око. Дал ги на внука си. И му казал, че всяка събота трябва да изважда по едно топче от буркана. Само по едно и само като знак, че му остават още толкова много съботи, които са безценни. Помисли за това, Алекс. Ако имаш време.

И ето че сега бях в затвор с пределно усилена охрана. И то в събота. Но не мислех, че пропилявам деня, напротив, ни най-малко. Но тъй или иначе, си спомних за приказката на Нана.

Това бе моят последен случай. Трябваше да бъде. Това бе краят на пътя за детектив Алекс Крос.

Докато крачех към килията на Тран Ван Лу, съсредоточих мислите си върху случая. Той би могъл да направи така, че идването ми дотук да си струва едното топче.

Или поне така се надявах.

Тран Ван Лу беше на петдесет и четири години и ми каза, че говори отлично виетнамски, френски и английски. Английският му наистина бе отличен и на мен ми се стори, че той прилича повече на преподавател в колеж, отколкото на осъден на смърт затворник, убил девет души. Лу носеше очила със златни рамки и имаше дълга посивяла брадичка. Беше философски настроен, и то явно към всичко. Но дали той беше Пехотинец?

— По принцип аз съм будист — каза ми той, седнал в килията си два на два. По-голямата част от пространството бе запълнена от легло, табуретка и завинтена за стената масичка за писане. Мебелите бяха вбити в бетона така, че да не могат да бъдат разглобявани или местени от затворниците. — Ще ви разкажа малко история. По-точно казано, предистория.

— Това е добро начало — кимнах аз.

— Родното ми място е село Сон Трак, в провинция Куанг Бин, малко по на север от демилитаризираната зона. Това е една от най-бедните провинции в страната, но те всички са относително бедни. На пет години започнах да работя на нашето оризище. Всички винаги бяхме гладни, макар че отглеждахме храна. На ден ядяхме истински само веднъж, обикновено тропически плодове. Оризът се предаваше на нашия земевладелец. Под лоялност разбирахме вяност към семейството, включително и към предците, към парчето земя и към селото. Национализмът бе несъществуващо понятие, западно понятие, внесено от Хо Ши Мин... През 1963 година семейството ми се премести на юг и аз постъпих в армията. Другата алтернатива бе глад, а освен това бях възпитан в омраза към комунистите. Оказах се отличен разузнавач и бях препоръчан за училището на виетнамските спомагателни военни сили, управлявано от американските специални сили. Това бе моята първа среща с американците. Отначало ги харесах.

— И какво промени това ваше становище към тях? — попитах аз.

— Много неща. Най-напред забелязах, че повечето американци гледат на мен и на сънародниците ми отвисоко. Въпреки непрекъснатите обещания бях оставен в Сайгон. Станах лодкар... През седемдесет и девета най-сетне успях да стигна до Америка. И по-точно до Ориндж Каунти в Калифорния, където има голяма виетнамска общност. Единственият начин да оцелеем бе да съживим структурата семейство — село, както правехме у дома. Направих това с една банда — „Призрачните сенки“. Най-напред започнахме в Калифорния, и то доста успешно, но после се преместихме в района на Ню Йорк. Казват, че съм убил членове на конкурентна банда.

— Вярно ли е? — прекъснах го аз.

— О, разбира се. Но това беше оправдано. *Намирахме се в състояние на война.*

Той спря да говори и втренчи поглед в мен.

— И ето че попаднахте в затвора. Получихте ли дата за екзекуцията?

— Не. Което ми изглежда твърде комично. Вашата страна се страхува да екзекутира осъдени убийци.

— Комично? Поради нещата, които сте виждали във Виетнам?

— Разбира се. Аз нямам друга база за сравнение.

— Злодейства, извършени в името на имитация на военни действия.

— Намирахме се в състояние на война, детектив.

— Познавахте ли някои от следните хора във Виетнам: Елис Купър, Рийс Тейт, Джеймс Итра, Робърт Бенет, Лорънс Хюстън.

Лу сви рамене.

— Беше много отдавна. Повече от трийсет години. А толкова много американски презимена трябваше да запомня.

— Полковник Оуен Хандлър?

— Не го познавам. — Лу се усмихна за първи път. — Ако искате вярвайте, детектив Крос, но разузнавачите обикновено не се виждаха с командващия офицер.

— Но с полковник Хандлър сте се срещали. Той ви помнеше до деня, в който го убиха. Можете ли да ми помогнете да спра убийствата? Знаете какво е станало там, нали? Защо се съгласихте да ме видите?

Той отново вдигна рамене с безразличие.

— Съгласих се да ви видя, защото... мой добър приятел ме помоли да го направя. Приятелят ми се казва Кайл Крейг.

73.

На мястото в гърдите, където трябваше да се намира сърцето ми, усетих студен камък. Не можеше всичко това да води към Кайл Крейг. Бях го набутал тук, във Флорънс, за всички убийства, които бе извършил, и ето че по някакъв начин той се бе добрал до мен и ме бе принудил да му дойда на свиждане.

— Здравсти, Алекс — каза Кайл, като ме видя. — Мислех, че си ме забравил.

Намирахме се в малка стаичка за свиждане близо до килията му. Главата ми се пръскаше от мисли относно „съвпадението“. Той не можеше да е нагласил всичко това. Дори и той не може да го направи.

Кайл се бе променил физически дотолкова, че приличаше на един от по-големите си братя или може би пък на баща си. Когато го преследвах, бях се запознал с всички негови роднини. Винаги си беше слаб и изпит, но в затвора бе отслабнал поне с десет килограма. Главата му бе бръсната и от едната ѝ страна бе татуиран полудракон, полузмия. Сега наистина приличаше на убиец.

— Сядай, Алекс. Липсваше ми повече, отколкото си мислех. Седни, моля те. Да поговорим малко. Да вляза в час с нещата.

— Ще постоя прав, благодаря. Не съм дошъл тук да разтягаме клюките, Кайл. Какво знаеш за тези убийства?

— Те всички са *разкрити* от полицията или от военните, Алекс. Виновните са осъдени и някои от тях вече са екзекутирани. Точно както и мен ще екзекутират след известно време. Защо си губиш времето с тях? Аз съм сто пъти по-интересен. Трябва мен да изучаваш.

Това изявление бе изречено без предвзет патос и с тих глас, но мина през мен като ток. Да не би Кайл да е липсващата връзка? Не можеше да бъде зад тези убийства. Те са започнали далеч, преди да го арестуват. *Но това имаше ли значение?*

— Значи нямаш нищо, с което да ми помогнеш, така ли? Тогава си тръгвам. Приятен живот ти желая.

Кайл вдигна ръка.

— Бих искал да помогна, Алекс. Честно. Като едно време. Липсва ми. Преследването. А какво, ако мога да помогна? — попита той.

— Ако можеш, тогава го направи, Кайл. Сега. По-нататък ние ще се оправяме.

Кайл се облегна на стола си и се усмихна. Или може би ми се надсмиваше.

— Е, понеже не попита... Тук в затвора е по-добре, отколкото съм се надявал. Ако щеш вярвай, но тук аз съм една малка знаменитост. И не само сред съкилийниците ми. Дори охраната изпълнява желанията ми. Идват ми много гости. Пиша книга, Алекс. И, разбира се, търся някакъв начин да се измъкна оттук. И вярвай ми, някой ден ще го направя. Въпрос само на време. Това замалко не стана преди месец. Представяш ли си? Щях да се отбия да ви видя, разбира се. Теб, Нана и онези сладки дечица.

— Лу знае ли нещо? — попитах го.

— О, разбира се. Той е доста образован. Говори отлично три езика. Много го харесвам. Близки приятели сме. Харесвам също така Тед Качински, Иу Кикимура — японския терорист, а също и Рамон Мата, работил в картела Меделин. Интересни затворници, водили интересен живот, макар и малко по-консервативни, отколкото може да се очаква. Тед не, но другите...

Писна ми. От Кайл Крейг. От Лу. От Флорънс.

— Тръгвам си — казах, обърнах се и закрачих.

— Пак ще се върнеш — прошепна Кайл. — Или може би следващия път аз ще дойда при теб. Но тъй или иначе, късмет с този очарователен случай.

Аз се извърнах.

— Ти ще бъдеш тук през остатъка от твоя живот. Значи няма да е задълго, надявам се.

Кайл Крейг се разсмя от сърце в килията си. От този смях ме побиха тръпки. По-силни от всякога.

74.

На влизане в Бей Хед, Ню Джърси, Джон Сампсън усети как духът му се вдига чак до облаците и приятното усещане вътре в него го накара да се усмихне. Напоследък доста често му се случваха такива неща. По дяволите, ако това продължеше още малко, той бе на път да съсипе имиджа си на печен и хладен тип.

Той караше по шосе 35 покрай вилите, после мина покрай централния пазар, покрай две живописни, белосани църкви. Тази част от брега на Джърси беше тиха, спокойна и неповторимо красива. Не можеше да не оцени тържествеността и добре запазената красота. През прозорците на колата му минаваше лек бриз, подухващ от океана. Отстрани по пътя цъфтяха лехи със здравец и рози, очевидно посадени от жителите на селцето.

Какво може да не ти хареса? Той се радваше, че се връща отново.

Доста далечко от Вашингтон, улови се той, че мисли. Да, но никак не е зле. Като начин за промяна на обстановката. Да се откачи за малко човек от тия кървища.

През цялото време по пътя от Вашингтон Сампсън се бе опитал да убеди себе си, че това пътуване до Джърси бе свързано само с Елис Купър и останалите убийства, но това беше само част от истината. Куп, разбира се, беше по-голямата част от причината, но тук имаше пръст и Били Хюстън.

Той непрекъснато мислеше за нея. Какво толкова му бе влязла под кожата тази дребна жена?

Всъщност отчасти той знаеше отговора. Още като я видя за първи път, той се почувства абсолютно комфортно в нейно присъствие. Тя беше жената приятел, която се бе надявал да срещне от много време. Трудно бе да се опише чувството, но знаеше, че до този момент никога не го бе изпитвал. Усещаше, че може да каже на Били такива неща за себе си, които не бе казвал от години на никого. Той вече й имаше доверие. Когато беше с нея, можеше да излезе от кожата си, да се измъкне от тази бронирана черупка, която бе направил, за да

затвори в нея човека, който в действителност беше, да не би да го наранят.

От друга страна, Джон Сампсън никога не бе имал дълготрайна връзка с жена. Никога не се бе женил, нито веднъж дори не му се прииска да го направи. Затова нямаше да се заблуждава, нито пък да се влюбва до уши — никакви такива сантименталности с Били. Имаше добра причина да се намира в Джърси. Трябваше да зададе някой и друг въпрос за прекараното от мъжа й време във Виетнам. От Оуен Хандлър двамата с Алекс бяха научили някои неща, които имаха нужда от потвърждение. Той щеше да разнищи тоя случай. По един или друг начин.

О-о, тази цинична малка ретроспекция наистина бе свалила духа му на земята и бе плиснала студена вода върху зачатъка на малкия романс, потрепнал в душата му.

Точно тогава я видя далече пред себе си на Ийст авеню.

Да, това бе тя!

Били тъкмо се измъкваше от светлозелената си открита кола, понесла кесии с покупки. Той й се бе обадил и бе казал, че може би ще намине.

Е, за кого бе напазарувала тя? Да не би да очакваше, че той ще остане за вечеря? О, господи, трябваше му малко време да се успокои. *Спокойно, намали темпото. Ти си тук по работа, това е всичко. Това си е най-обикновена полицейска работа.*

Били обаче видя колата му и му махна със свободната си ръка и той изведнъж усети как се е навел през прозореца и вика през цялата улица:

— Здравсти, малката.

Здравсти, малката?

Какво, по дяволите, беше станало с хладния, сериозен и студен Джон Сампсън? Какво ставаше с него?

И защо му стана изведнъж толкова хубаво?

75.

Били разбираше, че двамата с Джон Сампсън трябва да говорят за съпруга ѝ и убийството му. Той бе дошъл тук точно заради това и вероятно това беше единствената причина. Тя направи кана студен чай и двамата излязоха на верандата. Като ще се върши работа, поне да е удобно. *Опитай се да не се правиш на тъпачка.*

— Още един чудесен ден в рая — каза той и се усмихна лъчезарно.

Били не можа да се сдържи да не го гледа крадешком. Той бе силен, добре изглеждащ и усмивката му бе ослепителна, когато, разбира се, решише да я пусне. Тя остана с впечатлението, че той не се усмихва много, и се запита защо ли е така. Какво е станало с него, докато е раснал във Вашингтон? А след това, докато е работел и живял там? Искаше да знае всичко за него и това естествено любопитство бе нещо, което ѝ бе липсвало, откакто почина Лорънс.

Не превръщай това в нещо, което не е, напомни си тя. Той е полицай, работещ по случай на убийство. Това е всичко. Ти просто си си паднала малко по него.

— Средностатистически ден в рая — засмя се тя. После стана сериозна. — Ти искаше да поговорим още малко за Лорънс. Нещо друго е станало, нали? Затова си се върнал.

— Не, дойдох да видя теб.

Отново тази смайваща усмивка.

Били махна с ръка в пресилено пренебрежителен жест.

— Разбира се. Тъй или иначе... та какво за убийството?

Той ѝ разказа за смъртта на Робърт и Барбара Бенет в Уест Пойнт и след това за стрелбата по Оуен Хандлър. Разказа ѝ и за теорията — неговата и на Алекс — за това, че тези убийства, а също и някои други, са извършени от трима мъже.

— Всичко като че ли сочи обратно към Виетнам. Случило се е нещо невероятно, нещо толкова лошо, което вероятно е в основата на всички тези убийства. Твоят съпруг може би също е бил замесен в това по един или друг начин. Без може би дори да го знае, Били.

— Той не обичаше да говори за преживяното там — каза тя, повтаряйки онова, което му бе казала при първото му посещение. — И аз винаги съм уважавала това негово желание. Но веднъж се случи нещо странно. Преди около две години той донесе вкъщи книги за войната. Една от тях, спомням си, се казваше *Слухове за война*. После изведнъж взе под наем филма *Взвод*, който твърдо бе заявил, че никога няма да гледа. Обаче пак не искаше да говори за войната. Поне не с мен.

Били се облегна назад в люлеещия се стол, на който бе седнала. Извърна поглед към океана. Над дюните се носеха няколко чайки. Красива гледка. На хоризонта, далеч навътре в океана, се виждаха размазаните очертания на голям лайнер.

— Винаги бе обичал да си пийва, но през последните няколко години бе започнал да пие много повече. Твърд алкохол, вино. Изобщо не беше агресивен, но го усещах, че колкото повече пие, толкова по-далеч се отнася... Една вечер около мръкване той си взе въдицата и една кофа и тръгна към морето. Беше в началото на септември и леферът бе излязъл... Чаках го, чаках го да се върне, но той не идваше. Накрая излязох да го търся. Повечето от къщите наоколо по това време на годината се опразваха. Тук е така. Повървах километър, километър и нещо на юг и усетих как почват да ме побиват тръпки. Бях си взела фенерче и докато се връщах, го светнах и реших да огледам покрай дюните и празните къщи. И така го намерих... Лорънс се бе проснал на пясъка, а край него се търкаляха въдицата и кофата. Бе изпил половинка уиски. Приличаше на уличен пияница, който е забравил пътя за вкъщи и се е проснал да спи на плажа... Коленичих до него и го прегърнах. Започнах да го моля да ми каже защо е толкова тъжен. Но той не можеше. Сърцето ми се късаше заради него. Само повтаряше „не можеш да избягаш от миналото си“. И, изглежда, се оказа прав.

Двамата говориха за Виетнам и за преживяванията на мъжа ѝ след войната, докато накрая Сампсън получи главоболие. Били изобщо не се оплакваше. Някъде към четири часа обявиха почивка и се загледаха в прилива. Сампсън се чудеше как може плажовете да са толкова пусти в такъв хубав слънчев ден.

— Носиш ли си бански? — попита го тя и се усмихна.

— Всъщност хвърлих един чифт в колата — кимна Сампсън, отвръщайки на усмивката.

— Искаш ли да поплуваме малко?

— Да. Готово.

Двамата се преоблякоха и се срещнаха на предната площадка. Тя беше в цял черен бански. Сампсън си каза, че тази жена вероятно доста плува или пък тренира. Бе дребна, но не приличаше на младо момиче. Беше може би малко над четиридесет години.

— Знам, че изглеждам добре — каза Били и се завъртя около себе си. — Ти също. А сега да влизаме във водата, преди да си избягал с подвита опашка.

— С подвита опашка? Че аз съм супердетектив, не знаеше ли?

— Охо! Водата днес е деветнайсет градуса, супермен.

— Какво? Това студено ли е?

— Ще видиш.

Двамата стигнаха до върха на дюната пред къщата. И оттам се спуснаха бегом към водата. Сампсън се смееше, но най-вече на себе си, защото преди това никога не бе правил такива неща.

Двамата прецапаха плитчините, вдигайки високо крака като деца на море, без да обръщат внимание, че водата няма и дваайсет градуса и бе направо ледена.

— *Можеш* ли да плуваш? — попита го Били, когато двамата зачакаха надигащата се срещу тях голяма вълна. Стори ѝ се, че долавя леко кимване. — Джон? — подкани го тя.

— Мога. А *ти* можеш ли?

Двамата едновременно се гмурнаха под вълната, тя мина над главите им с грохот и не след дълго те подадоха глави на повърхността. Тя заплува към някаква точка отвъд прибойя. Сампсън я последва, а той беше добър и силен плувец. Стана ѝ приятно, неизвестно защо.

— Понякога гражданчетата — каза тя, докато двамата плуваха напред, доближили глави — не се учат да плуват.

— Така е. Имам един такъв добър приятел. Когато бяхме малки, баба му ни научи. Водеше ни на градския плаж, заставаше до басейна и казваше: „Или плувате, или се давите“.

След това Сампсън не се усети как пое Били в ръцете си. Тя бръсна с пръста си водата от челото му. Докосването ѝ бе нежно. Очите ѝ също. Ставаше нещо и каквото и да беше то, той не бе сигурен дали е готов за него.

— Какво? — попита Били.

— Тъкмо се канех да кажа — отвърна той, — че ме изненадваш по много начини.

Тя затвори очи за секунда, кимна. После ги отвори.

— Още си тук. Това е добре. Радвам се, че дойде. Макар че го направи, за да ме разпиташ.

— Дойдох да те видя. Вече ти казах.

— Както кажеш, Джон.

Никой, освен Нана и Алекс, не му викаше Джон.

Двамата заплуваха обратно и си поиграха малко в кипналия в бяла пяна прибой. Макар да беше късен следобед, те тръгнаха да се поразходят, минавайки към още вили, затворени и приготвени за идващата зима. Следваха чудесен ритъм — пред всяка къща спираха и се целуваха.

— Ставаш като че ли малко сантиментален — каза най-сетне Били. — Отива ти. Имаш нежна струна в теб, Джон Сампсън.

— Да. Може би си права.

Вечеряха отново на верандата. Сампсън включи радиото. След това двамата се гушнаха на люлеещия стол и той отново се учуди колко дребничка беше тя. Въпреки това пасваше на неговия ръст.

По радиото Лутър Вандрос пееше „Една нощ с теб“. Сампсън я покани да танцуват. Не можеше да познае себе си — *ама аз току-що я поканих да танцуваме на верандата.*

Той я прегърна, притискайки я плътно до себе си. Дори права пак му пасваше точно. Двамата се поклащаха заедно в пълен синхрон. Той долавяше лекия ѝ дъх и биенето на сърцето ѝ.

По радиото пуснаха и една стара песен на Марвин Гей и те изтанцуваха и нея. Всичко му се струпахе като сън. Съвсем неочаквано.

Особено пък като поеха нагоре по стълбите около десет и половина. Никой не каза и дума. Били просто го хвана за ръката и го поведе към спалнята. Луната, в три четвърти фаза, заливаше със сребърна светлина морето. Малко отвъд приборя лениво се промъкна платноходка.

— Добре ли си? — прошепна тя.

— Далеч по-добре от добре. А ти, Били?

— Да, добре съм. Мисля, че исках това да стане, още като се видяхме за пръв път. Правил ли си го и друг път?

Отново се усмихваше с леко лукавата си усмивка. Тя си играеше с него, но на Сампсън това му харесваше.

— За първи път ми е. Чаках да срещна подходящата жена.

— Е, дай тогава да видим дали съм си струвала чакането.

Понякога той бързаше и това се възприемаше за нормално в света на Вашингтон, но не и тази вечер. Той искаше да изследва всеки сантиметър от тялото на Били, да разбере какво ѝ харесва и как. Галеше я навсякъде, целуваше я навсякъде. Всичко в нея му се струваше точно както трябва. *Какво става тук? Дойдох да разпитам тази жена за едно-две убийства. Убийства! А не да правя с нея любов на лунна светлина.*

Усещаше как малките ѝ гърди се надигат и спадат, надигат и спадат. Бе върху нея, подпрял се на ръце.

— Няма да ме нараниш — прошепна тя.

— Няма.

Няма. Не бих могъл да те нараня. И на никого няма да позволя да те нарани.

Тя се усмихна, претърколи се и след това се настани върху него.

— Как е? Така по-добре ли ти е?

Той плъзна силните си ръце нагоре и надолу по гърба и дупето ѝ. Тя започна тихо да си тананика „Една нощ с теб“. Двамата започнаха да се люлеят заедно, отначало бавно. А след това по-бързо. И още по-

бързо. Били се надигаше и тръшваше върху него с всичка сила. Така й харесваше.

Когато най-сетне замряха изтощени в прегръдките си, тя го погледна в очите:

— Не е зле за първи път. Ама и по-добър ще станеш.

По-късно Сампсън лежеше в леглото, прегърнал сгушената в него Били. И отново се усмихваше в полумрака на мисълта си колко мъничка е. Мъничко лице, малки ръце, малки крачета, малки гърди. А след това му дойде друга мисъл, която го накара да затаи дъх смаяно — за първи път от години насам се чувстваше умиротворен. А може би и така щеше да си остане завинаги.

Нямах търпение да се видя с Нана и децата, когато се прибрах онази вечер от Флорънс. Беше едва седем часът и си мислех дали няма да имаме време да излезем малко някъде навън, което щеше да бъде за децата цял празник.

Докато се качвах по стълбите отпред, забелязах потрепващата на вятъра бележка, защипана на вратата.

Ооох.

Оставяните по такъв начин бележки вкъщи винаги малко ме стряскаха. През изминалите няколко години бележки като тази носеха само лоши новини.

Разпознах почерка на Нана: *Алекс, ние сме при леля ти Тиа. Ще се върнем към девет. Липсваш на всички. А ние липсваме ли ти? Разбира се, че ти липсваме, ти си знаеш как. Нана и хлапетата.*

Бях вече забелязал, че Нана напоследък е станала нещо много сантиментална. Бе ме уверила, че се чувства по-добре и отново се връща в старата си кожа, но се питах дали това е така. Може би трябваше да говоря с лекаря ѝ, но не исках да ѝ се бъркам. До този момент се бе грижила прекрасно за себе си, а това все пак бяха осемдесет и две години.

Вмъкнах се в кухнята и веднага извадих една студена бира от хладилника. После видях странната рисунка на един бременен щъркел, която Джени бе залепила на вратата. И изведнъж се почувствах адски самотен. За някои хора децата — поне за мен, искам да кажа — са нещо, което изпълва живота им, придава му смисъл, въпреки че понякога същите тези деца могат да те изкарат от нерви. Трудностите обаче си струват. Поне в нашия дом.

Телефонът иззвъня и си помислих, че това е Нана.

— Урааа, ти си вкъщи! — гръмна до болка познат и много желан глас в ухото ми. Беше Джамила и чувството за самота изчезна като издухано. Представях си лицето ѝ, усмивката и яркия блясък в очите ѝ.

— Урааа, това си *ти!* — включих се веднага аз в радостния ѝ възглас. — Току-що се прибрах, но къщата е празна. Нана и децата са

ме изоставили.

— Може да бъде и по-лошо, Алекс. Защото аз съм на работа например. В петък ми се падна трудна работа. Един турист от Ирландия бил убит в района Тендърлойн. Така че искам да ми кажеш какво прави един петдесет и една годишен *свещеник* от Дъблин в един от най-опърпаните квартали на Сан Франциско в два часа през нощта? И как така е станало, че е бил удушен с чифт чорапогащник с най-големия номер? Моята работа е да разбере това.

— Ама звучиш така, сякаш ти е приятно да се занимаваш — казах аз с усмивка, но не заради убийството, а заради ясно доловимия ентузиазъм в гласа на Джамила.

Тя продължи да се смее.

— Да, на мен наистина ми е приятно да разгадавам заплетени мистерии. А твоят случай как върви? Ето, този наистина е пълен гадняр. Мислех за него по малко, като съм свободна. Някой да вземе да избива военни, като им приписва престъпления, които те не са извършили.

Въведох я набързо в ситуацията, като полицаи полицаи, след което прехвърлихме разговора на по-приятна тема, като например колко хубаво си прекарахме в Аризона. Накрая тя каза, че трябва да бяга и да продължава да работи по случая си. Затворих телефона, но продължих да си мисля за нея. Тя обичаше полицейската работа и си го казваше. Аз също, но вече почвах да ме хващат дяволите.

Измъкнах още една студена бира от хладилника и тръгнах към горния стаж. Продължавах да си мисля за Джамила. Все приятни мисли. Нищо друго, освен сини, безоблачни небеса...

Отворих вратата на стаята си и заставах като закован на прага. Постоях малко така, без да помръдна, после поклатих глава нагоре-надолу.

На леглото ми стърчаха два стъквени буркана. Много хубави. Дори може би антики.

И двата бяха пълни с нещо, което адски приличаше на около хиляда и двеста стъквени топчета от типа „Котешко око“.

Приближих се до леглото. После извадих едно.

Претърколих го между пръстите си и трябва да призная, усетих го като нещо безценно.

Съботите, които ми оставаха.

Как имах намерение да ги прекарам?
Ето това вероятно беше най-голямата мистерия.

78.

През следващите няколко дни имах чувството, че ме следяха из цял Вашингтон. Че ме *наблюдават*. Но не можах да посоча нищо конкретно. Или бяха много добри, или аз вече почвах да откачам.

В понеделник бях отново на работа. Цялата седмица работех в участъка. Освен това гледах да прекарвам повече време с децата през свободните часове, преди да се кача на тавана и да поработя и у дома. Един полковник от Пентагона на име Даниъл Бодроу също ми помогна малко. Той ми изпрати няколко военни доклада от войната във Виетнам. Цели купища документи, които май оттогава не бяха изобщо пипвани. Освен това ми предложи да се обадя и във виетнамското посолство. Те също имали доклади.

Седнах една вечер вкъщи и започнах да се ровя из старите документи, докато накрая започнах да заспивам над тях, а и главата започна да ме боли. Търсих нещо, което да свърже Елис Купър, Рийс Тейт, Лорънс Хюстън, Джеймс Итра, Робърт Бенет и дори Тран Ван Лу със серията убийства.

Не намерих никаква връзка, абсолютно нищо, което да ме обнадееди.

Те изобщо не бяха служили по едно и също време в Азия.

Късно същата нощ получих още един имейл от Пехотинеца. Господи боже! Явно той не беше Оуен Хандлър. Тогава кой изпраща тия имейли? Кайл Крейг? Да не е почнал пак да си играе с мен? Как би могъл да получи достъп до интернет в толкова строго охраняван затвор?

Но така или иначе някой ги изпращаше, а на мен това никак не ми харесваше. Освен това не вярвах и на информацията, която ми даваше. Този да не иска и мен да натопи?

Детектив Крос,

Малко съм разочарован от напредъка ви. Поехте в правилната посока, а след това изведнъж се отклонихте.

Обърнете поглед назад, там, където вече сте били. Всички отговори са в миналото. Накрая нали винаги така излиза?

Съобщението бе подписано *Пехотинеца*.

Но в долния край на съобщението имаше още нещо. Една много обезпокоителна иконка — сламена кукла. Точно като ония, които бяхме намерили.

В сряда след работа се отбих във виетнамското посолство на Двадесета улица в Нортуест. От ФБР се бяха обадили, че ще ги посетя. Пристигнах малко преди шест часа и се качих на четвъртия етаж. Там ме посрещна една преводачка на име Ти Нгуен. На бюрото ѝ бяха струпани четири големи кашона със стари доклади, запазени от правителството на родината ѝ.

Седнах в малкия ѝ кабинет и Ти Нгуен започна да ми чете пасажите от документите. Никак не ѝ се вършеше тази работа, личеше си. Предполагам, че ѝ бяха заповядали да работи до късно. Зад нея над главата ѝ се мъдреше надписът „Посолство на Социалистическа Република Виетнам“ и един портрет на Хо Ши Мин.

— Тук няма нищо, детектив. Нищо ново — мърмореше тя, докато се ровеше в прашните папки, които бяха на повече от трийсет години.

Учтиво я молах да продължи. Тя въздишаше тежко, наместваше очилата на носа си и неохотно се залавяше за следващата папка. Нацупената ѝ физиономия не слезе от лицето ѝ с часове. Намирах я за невероятно неприятна личност.

Някъде около девет часа тя вдигна изненадан поглед.

— Тук има нещо — каза тя. — Може би търсите точно това.

— Я ми прочетете. Но без редакция. Точно каквото е написано.

— Точно това правя през цялото време, детектив. Според този документ тук е имало несанкционирани нападения над малки села в долината Ан Лао. Изглежда, са били убити цивилни граждани. И това е ставало *пет-шест пъти*. Някой би трябвало да знае за това. Може би дори вашето командване е знаело.

— Прочетете ми всичко, което пише там — повторих аз. — Моля ви, не прескачайте нищо. Четете направо от текста.

Скуката и отегчената физиономия, с която бе започнала работата си с мен, изчезна яко дим. Преводачката изведнъж се превърна цялата във внимание, но и като че ли малко се поуплаши. Това, което четеше, явно я бе разтърсило.

— По време на война винаги стават нещастни инциденти — поучаваше ме тя. — Но това тук, в долината Ан Лао, е по съвсем различен модел. Убийствата сякаш са организирани и методични. Почти като вашите серийни убийци тук, в Америка.

— В Азия също има серийни убийци — забелязах аз.

Госпожица Нгуен като че ли настръхна след забележката ми.

— Да видим сега какво имаме. Официално оплакване, подадено от армията на Република Виетнам срещу вашето правителство и американската армия. Знаехте ли за него? Освен това е имало много оплаквания и от онзи град, който тогава се е наричал Сайгон^[1]. Според армията на Република Виетнам това са убийства. Не война, а *убийства*. Убийства на невинни граждани, включително и на деца. — Тя смръщи вежди и поклати глава. — В самите убийства се наблюдава точен почерк. Убиват се мъже, жени и деца, все невинни селяни. Трупите често били боядисвани с боя.

— Червена, бяла и синя — казах аз. — Това е визитната картичка на убийците.

Госпожица Нгуен разтревожено вдига глава.

— Откъде знаете? Знаели сте за тези ужасни убийства? А каква е вашата роля във всичко това?

— Ще ви кажа, като свършим. Засега не спирайте. Моля ви. Това може би ще се окаже именно онова, което търся.

След около двадесетина минути госпожица Нгуен стигна до един пасаж, който я накарах да прочете втори път. Тя се подчини:

— В долината Ан Лао бил изпратен отряд рейнджъри. Не става много ясно за какво, но, изглежда, са били изпратени, за да обследват убийствата. Съжалявам, детектив. Не е ясно дали са успели да направят нещо или не.

— Пишат ли някакви имена? — попитах я аз. — Кои са били в този отряд.

Усетих как адреналинът започва да залива мозъка ми като с маркуч.

Госпожица Нгуен въздъхна, поклати глава и накрая се надигна.

— На петия етаж има още кашони. Елате с мен, детектив. Казвате, че убийствата продължават, така ли?

Кимнах и я последвах горе. Там имаше цяла стена от кашони и аз ѝ помогнах да свали няколко от тях в кабинета си.

Двамата с нея работихме до късно в сряда, след това продължихме в четвъртък вечерта, като в петък отново отидох при нея дори през обедната ѝ почивка. Тя също бе започнала да проявява интерес. Научихме, че някои от изпратените в Ан Лао рейнджъри са били военни, използвани за политически убийства. За съжаление нито един от документите не бе подреден хронологически. Просто бе хвърлен в кашона да събира прах и повече никой не го е погледнал.

Някъде около два и петнайсет в петък двамата с нея отворихме още няколко кашона, натъпкани с документи, отнасящи се до разследването в долината Ан Лао.

Ти Нгуен вдигна поглед към мен.

— Ето *имената* на убийците — каза тя. — И мисля, че намерих и кодовото название на операцията. Казвали са ѝ „Три слепи мишки“.

---

[1] Сега Хошимин. — Б.пр. ↑

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

ИЗХОДНИ РАНИ

79.

Вече разполагах с три имена — трима души, които са били изпратени в долината Ан Лао, за да спрат убийствата на цивилни граждани там. Трябваше да внимавам много с тази информация и затова на двамата със Сампсън ни отне цяла седмица, за да издирим тримата мъже и да научим за тях колкото е възможно повече.

Последното потвърждение дойде от Рон Бърнс от ФБР. Той ми каза, че Бюрото имало подозрения, че същите тези трима са извършили други два професионални удара — един срещу някакъв политик от Синсинати, а втория срещу съпругата на профсъюзен водач в Санта Барбара, Калифорния.

Ето и трите имена:

Томас Старки

Браунли Харис

Уорън Грифин

Трите слепи мишки.

В петък след работа двамата със Сампсън отидохме до Роки Маунт, Северна Каролина. Преследвахме мъже, които бяха играли ключова роля в мистериозните убийства в долината Ан Лао преди тридесет години. Какво, по дяволите, е станало там? И защо хората още продължаваха да умират?

На по-малко от седем-осем километра извън границите на Роки Маунт, из околния пейзаж все още преобладаваха предимно ферми и крайпътни малки заведения. Двамата със Сампсън минахме през града с колата, излязохме извън него на няколко километра, после се върнахме обратно, минавайки покрай летището на Роки Маунт и административните сгради на „Хеклер енд Кох“, където Старки, Харис и Грифин работеха като екип по продажбите, обслужващ няколко военни бази, в това число и Форт Браг.

Влязохме в „Хийлс“, местен спортен бар, към шест часа. Мястото бе често посещавано както от пилоти на състезателни автомобили, така и от играчи на баскетболния отбор „Шарлот Хорнетс“, така че расови предразсъдъци нямаше. Сляхме се с тълпата,

която бе доста шумна и дейна. От Стойките по стените бълваха децибели поне десетина телевизора.

Барът бе само на около километър от „Хеклер енд Кох, САЩ“, където работеха доста от посетителите. Освен процъфтяващия почти навсякъде бизнес с високи технологии „Хеклер енд Кох“ (произнасяха го „Коук“) бяха един от най-големите работодатели в града, само на стъпка след „Абът Лабораторис“ и „Консолидейтид Дизел“. Запитах се дали самата компания няма някакъв пръст в убийствата. Вероятно не, но все пак...

Завързах разговор с един от поддръжката на сградите в „Хеклер енд Кох“. Поговорихме малко за тежкото положение на „Каролинските пантери“ и после неусетно минахме на темата за оръжейната фирма. Той беше много положителен в отзивите си за нея, определяйки я „като семейство“ и „със сигурност едно от най-добрите работни места в Северна Каролина, който по принцип си е добър щат за работа“. Оттам разговорът ни плавно премина на тема оръжия, и по-специално на автомата MP5. Той ме осведоми, че MP5 бил използван от „Тюлените“ и елитните SWAT отряди, но намерил път също така и към най-различни улични банди. С достойнствата и разпространението на MP5 аз вече бях запознат.

След известно време споменах бегло Старки, Харис и Грифин.

— Изненадан съм, че Том и Браунли още ги няма. Обикновено в петък винаги наминават. Откъде познавате тези момчета? — попита той, но не изглеждаше никак изненадан, че ги познавам.

— Служехме заедно преди много години — отвърна Сампсън. — През шейсет и девета, седемдесета.

Мъжът кимна.

— И вие ли сте рейнджъри? — попита той.

— Не, от редовната армия — отвърна Сампсън. — Обикновени пехотинци.

Поговорихме с още няколко души, работещи в „Хеклер енд Кох“, и всички се изказаха положително за фирмата. Всички познаваха Старки, Харис и Грифин и всички знаеха, че са били рейнджъри. Останах с впечатлението, че тримата са много популярни и едва ли не местни герои.

Някъде около седем и петнайсет Сампсън се наведе и ми прошепна в ухото:

— Я виж кой току-що нахълта. В тия костюми изобщо не ми приличат на убийци.

Разсеяно се обърнах и погледнах. *Не, не приличаха на убийци.*

— Но са точно това — казах аз на Сампсън. — Военни поръчкови убийци, които изглеждат като най-добрите момчета не само в бара, ами и в цяла Северна Каролина.

През цялата останала част от вечерта не ги изпуснахме от поглед — просто седяхме и гледахме как се забавляват трима поръчкови убийци.

80.

Двамата със Сампсън отседнахме в Холидей Ин, близо до междуцатската магистрала.

На другата сутрин закусихме по един омлет в близката закусвалия и направихме план за деня. Предната вечер бяхме научили, че „Хеклер енд Кох“ организирали голям семеен пикник. Решихме да им го развалим малко. Да предизвикаме бъркотия, ако можем.

След закуска минахме покрай къщите на тримата заподозрени. В колата бяхме пуснали един диск на група, наречена „Мейз“. В пълен контраст със селския пейзаж на Роки Маунт. Среца на селото с града.

Къщите на убийците се намираха в добри квартали, наречени Ноб Хил, Фолинг Ривър Уок и Грейстоун. Там, изглежда, живееха много млади професионалисти със семействата си. Новият Юг. Тихо, с вкус, адски цивилизовано.

— Знаят как да се сливат с околната среда — забеляза Сампсън, като минавахме покрай къщата на Уорън Грифин с двата си етаж и половина в колониален стил.

— Добри са — кимнах. — Не са ги хващали никога. Наистина ми се ще да си поговоря с тях.

Около осем часа се върнахме в Холидей Ин, за да се подготвим за пикника и за всичко онова, което би могло да се случи през този ден. Трудно беше да се повярва колко добре бяха паснали тримата убийци в Роки Маунт. Това ме накара да се намисля за тихите и спокойни градчета и за онова, което би могло да се крие зад привидно невинната им фасада. Може би нищо, а може би и от всичко по малко.

Двамата със Сампсън бяхме родени в Северна Каролина, но не бяхме прекарвали кой знае колко време там като възрастни, главно по работа, в разследване на няколко известни убийства.

Пикникът бе определен за единадесет часа, а ние смятахме да се появим към един, когато хората щяха да бъдат много повече. От предната вечер бяхме научили, че всички от „Хеклер енд Кох“, като се почне от чистачката и се свърши с директора, щели да присъстват на голямото събитие.

Това означаваше и Старки, Харис и Грифин, както и техните семейства.

И, разбира се, Сампсън и аз.

Беше време за малко разплата.

81.

Беше горещ и влажен ден и дори готвачите избягваха да проверяват скарата по-често, отколкото бе абсолютно необходимо. Предпочитаха да стоят на сянка и да пийват студено безалкохолно, увити в престилките си с яркочервени надписи *Райско барбекю*. Всички изглеждаха спокойни и отпуснати и като че ли си прекарваха много приятно в този съботен ден. *Хайде, още едно Котешко око отиде по дяволите.*

Двамата със Сампсън бяхме седнали под един стар дъб и слушахме птичия хор на местните пернати. Пиехме студен чай от пластмасови чаши, които приличаха на стъклени. Бяхме си облекли тениски с надпис *H & K* и изглеждаше, сякаш винаги сме си били тук.

Във въздуха се носеше силна миризма на ребра. Всъщност тази миризма май пречеше на местните комари и други буболечки да се превърнат в непосредствен проблем.

— Знаят как да ги правят тия ребра — промърмори по едно време Сампсън.

Вярно беше, но аз също знаех как. За да станат както трябва, ребрата имат нужда от непряка жега и тези момчета бяха разгорили огъня на две купчини дървени въглища — едната отпред, другата отзад, а по средата, където се слагаха ребрата, не бяха сложили нищо. Тези неща за ребрата, както и всичко друго, свързано с готвенето, ги бях научил от Нана. Тя искаше да ме направи добър готвач, каквато бе самата тя. Това едва ли щеше да стане скоро, но поне бях се понаучил нещо. Когато нямаше кой, можех спокойно да изпълнявам длъжността.

Знанията ми се разпростираха дотам, че дори знаех за неразрешения все още спор между привържениците на „сухото“ и „мокромто“ печене. „Сухото“ печене означаваше суха натривка със смес от сол, черен пипер, паприка и кафява захар и тези съставки — твърдяха привържениците им — събирали както лютивината, така и сладостта на месото. „Мокромто“ печене използваше за база ябълков сайдер с добавени към него ситно нарязан лук, люти пиперки, кетчуп, кафява захар и доматиен сос. Лично мен ме устройваха прекрасно и

двата метода. Разбира се, ако месото е добре изпечено, така че като го тръснеш, да пада от кокала.

— Всички се забавляват добре, по съвсем типичен американски начин — промърмори отново Сампсън, загледан в шарения свят около нас. — Напомни ми да ти разкажа за Били от Джърси.

— Били? — попитах го аз. — Кой Били?

— Ще ти кажа после, партньоре. Сега сме на работа. По следите на трима хладнокръвни убийци.

Което си беше вярно. Гледахме да не изпускате от поглед семействата на Старки, Харис и Грифин. Забелязах, че Томас Старки погледна към нас един-два пъти. Дали ни е забелязал? Ако да, не изглеждаше особено притеснен.

— Смяташ ли, че те са убили полковник Хандлър? — попита Сампсън. — И смяташ ли, че знае кои сме?

— Ако не знаят, вероятно скоро ще научат.

Сампсън като че ли не обърна внимание на последното.

— Това ли ти е големият план? Да ни избият точно тук, в Роки Маунт?

— Няма да посмеят да направят нищо, докато са заедно със семействата си — отвърнах аз.

— Сигурен ли си?

— Не — поклатих глава аз. — Не съм сигурен. Но така ми подсказва интуицията.

— Та те са убийци, Алекс.

— Професионални убийци. Не се притеснявай, ще си намерят мястото.

— О, аз не се притеснявам — каза Сампсън. — Питам се само как да ги подхванем.

Докато времето напредваше, двамата с него поговорихме малко с някои от гостите и семействата им. С тези хора се общуваше лесно — бяха много приятелски настроени. Двамата със Сампсън минавахме като нови в компанията и никой не ни задаваше въпроси. По-точно, кажи-речи всички бяха сърдечни и добронамерени почти до наивност. Трудно беше да не харесаш хората от Роки Маунт. Е, поне повечето от тях.

Обядът бе последван от спортни изяви — състезание по плуване, волейбол, футбол, софтбоул и организирани игри за децата.

По едно време Старки, Харис и Грифин станаха и се запътиха към игрището за софтбол.

Сампсън и аз ги последвахме от разстояние.

Играта можеше да започне.

82.

— Трябват ни още двама души да си допълним отбора. Каквито сте едри момчета, не ви ли се играе? — попита ни един възрастен мъж с тениска на „Атлантските храбреци“ и бейзболна шапка. — Каним ви най-любезно да се присъедините към нас. Това е просто една приятелска игра.

Хвърлих поглед към Сампсън. Той се усмихна и отвърна:

— Ама, разбира се, защо не?

Двамата с него бяхме разпределени в един отбор, който бе събран кажи-речи от кол и въже и му трябваше нещо повече от само още двама играчи. Старки, Харис и Грифин бяха от противниковия отбор. Противници в един приятелски мач.

— Май ние сме аутсайдерите — забеляза Сампсън.

— Не сме дошли тук, за да бием в някакъв си бейзболен мач — казах аз.

Той се ухили.

— Ама не сме дошли и да паднем.

На пръв поглед играта изглеждаше добродушна, но всичко бе против нашия отбор. Старки и Харис бяха добри спортисти и всички от техния отбор изглеждаха в час и знаеха как да играят. Нашият отбор бе разнороден и те използваша слабостите ни. Доста изостанахме в резултата.

Докато тичахме извън полето, за да поемем нашия ред за бухалката, Сампсън ме потупа по задника.

— Твърдо не съм дошъл тук да падна — каза той.

Сампсън трябваше да бъде трети. Аз щях да бъда четвърти, ако някой попаднеше на базата. Един мургав и по-възрастен мексиканец поведе хорото с несполучлив удар и нашите супермени от противниковия отбор го подиграха, че нямал сојонес^[1]. Следващият батер, някакъв счетоводител с огромно шкембе, успя да прекара топката едва над главите на следващата база и откъм противниковия отбор отново долетяха полухапливи забележки.

— По-добре късметлия, отколкото добър — викна нашето момче в отговор на подигравките и потупа огромния си корем.

Към площадката пристъпи Сампсън. Без да направи няколко сухи удара за разгривка, той само докосна гумената повърхност на базата с връхчето на най-голямата и тежка бухалка, която бе успял да намери.

— Я каква грамада излиза — подвикна Старки. — Да вземем да преместим оградата, що ли?

Изглеждаше точно като истински играч, движеше се плавно по полето и въртеше бухалката с лекота.

Сампсън стоеше на базата, без да помръдва. Никой не знаеше какво да очаква от този едър мъж, та дори и аз невинаги можех да позная. Двамата с него едно време играехме по цели дни. Като малък Сампсън играеше в градския отбор на юношите, обаче след това заряза съвсем бейзбола. Беше много добър играч, но след юношеската лига никога не бе играл организиран бейзбол.

Само стоях, гледах и се мъчех да разбера как ще изиграе това. Всъщност огради наоколо нямаше, така че нямаше опасност да прати топката отвъд оградата, дори и да искаше. Тогава какво щеше да направи?

Първият пич изсвистя към него в прекрасна траектория, но бухалката не помръдна от рамото на Сампсън. Трудно можеше човек да си представи по-удобна топка.

Питчър от противниковия отбор бе Уорън Грифин. Той също бе добър спортист, разбираше и умееше играта.

— Тая не ти ли хареса? — подвикна той на Сампсън. — Какво й беше?

— Нямаше предизвикателство в нея.

Грифин се усмихна и махна на Харис да бъде готов. Браунли Харис беше кечър.

При следващото хвърляне Грифин замахна в стил „вятърна мелница“ и топката изсвистя със светкавична скорост към хоум базата.

Но Сампсън също реагира светкавично.

Захвърли бухалката и хукна към линията на трета база. Останалите бяха толкова изненадани, че до първа база той можеше да стигне ходом и пак да успее. Базите бяха покрити.

— Ти си наред, готин — ухили се широко към мен Сампсън от първа база, намигна и се прицели с пръсти в мен.

По устните ми заигра усмивка, докато крачех към площадката.

— И ти ли обичаш предизвикателствата? — попита Грифин от мястото на питчъра.

— Ти като какъв играеш? — подразни ме Старки.

Кечърът, Браунли Харис, се приготви зад мен.

— Как я искаш, майсторе? Каква да бъде?

— Изненадай ме — хвърлих му аз поглед през рамо.

Грифин пак зае поза за „вятърна мелница“, затова си помислих, че ще я изстреля като от оръдие. *Е, и какво толкова?*, помислих си аз. *Та това е просто една приятелска игра.*

Топката ми дойде малко високо, но бе достатъчно близо, за да устоя на изкушението да замахна с все сила и да я посрещна малко подолу от върха на бухалката. Бухалката изплющя от удара и топката изсвистя над главата на питчъра, продължавайки да набира и скорост, и височина. Нашият отбор от неудачници полудя от възторг по пейките. Изведнъж и на тяхната улица грейна слънце.

Препусках по полето, обикаляйки базите. Като профучах покрай Старки, след като минах през втора, той ме погледна особено. Сякаш знаеше нещо. *Знаеше ли?*

Стигнах до трета и видях пред себе си Сампсън — махаше ми да се връщам. Дори не хвърлих поглед към външното поле — връщах се, каквото и да ставаше там.

Обиколих трета база и след това ускорих. Толкова бързо не бях тичал от години насам. Хвърчах като реактив.

Браунли Харис ме чакаше на хоум базата, обаче къде беше топката? Търчах със скоростта на експрес, когато забелязах хвърлянето отдалеч. По дяволите, щеше да ме изпревари, мамка му!

Харис бе здраво стъпил на земята, поемайки съвършено точното хвърляне от играча в центъра.

Аз продължавах да летя срещу него. Харис бе блокирал пътя за площадката с якото си тяло. Ако се блъснеш в него силно, можеше да избия топката. Тъмните му очи под надвисналите вежди не се отделяха от моите. Бе готов за удара, каквото и да му костваше това. Изглежда, като по-млад бе играл футбол и все още беше във форма. Рейнджър. Убиец.

Носейки се към Харис, аз сниших леко рамо. Нека види какво го очаква.

И тогава, в последния момент, аз се метнах ниско и встрани, заобикаляйки светкавично кечъра. С лявата си ръка докоснах гумената повърхност на площадката точно между дебелиите му крака и калните крачоли на клина.

— Сейф! — викна съдията и разпери широко ръце.

Докато се изправях, зърнах Харис с крайчеца на окото си. Крачеше бързо и решително към мен. Май този път загази. Нямаше вече приятелска игра.

Дясната му ръка изведнъж се вдигна и ме плесна по инстинктивно вдигнатата ръка в приятелски поздрав.

— Страхотна игра — каза той. — Този път ни пипна, партньоре. Следващия път обаче ще бъда готов. Е, в края на краищата, нали сме от един отбор? Да живее „Хеклер енд Кох“!

Господи, тоя наистина излезе готин тип.

За убиец.

---

[1] Топки (исп.). — Б.пр. ↑

83.

— Доста добре бягаш за амортизирано ченге, току-що минало четиридесетака — каза Сампсън, докато вървахме през прашния паркинг, претъпкан главно от микробуси и пикапи.

Колкото бяхме видели от пикника, стигаше ни. След нашето шоу, в края на краищата загубихме мача.

— Поне не трябва да лазя, за да си стигна до базата — троснах се аз.

— Не са и очаквали такова нещо, мой човек. Обаче работата стана, нали? Пък и бая им вдигнахме кръвното.

— Ама загубихме мача.

— Но не и войната — наблегна Сампсън.

— Това е вярно. Не и войната. Поне все още не.

Подкарах колата към Фолинг Ривър Уок и паркирах малко по-нататък от къщата на Томас Старки. Къщата бе тухлена зидария с бяла ивица по прозорците, черни капаци. Мястото изглеждаше около един акър и бе обрасло с рододендрон и бучиниш. Всичко бе добре поддържано.

Двамата със Сампсън минахме покрай цъфналите свободно жълти хризантеми и се спряхме пред задната врата.

— Отсега нататък все така ли ще е? — попита Сампсън. — Ще разбиваме вратите на хората посред бял ден?

— Те вероятно знаят кои сме — казах аз — и знаят, че сме дошли за тях.

— Може би. Рейнджърите са номер едно в армията. Повечето от тях са и добри момчета. „Рейнджърите водят“. Това им е девиз от Омаха Бийч, десанта в Нормандия. Върха на копието.

— А във Виетнам? — попитах го.

— Много рейнджъри имаше там. Те именно изпълняваха трудни разузнавателни задачи. Седемдесет и пети пехотен полк. Войници за пример. Най-добрите! Поне повечето от тях. Освен това някои са били сигурно и най-добрите военни убийци.

За по-малко от минута влязох през задната врата в дома на Старки, от която се влизаше в малко перално помещение, миришещо на белина и прах за пране. Не чухме никаква алармена инсталация, но това не означаваше, че не сме задействали някоя безмълвна такава.

— Дали не би могло и тримата все още да служат в армията? — попитах аз. — Специални поръчки?

— Тази мисъл ми мина през главата. И дано да не става дума за нещо, което армията се опитва да скрие.

— Но мислиш, че може да е, а?

— Както вече казах, дано да не е. Аз си харесвам армията, готин.

Къщата бе само на няколко години. Вътре всичко бе чисто и забележително подредено. Две каменни камини на първия стаж, извити тавани, игрална зала с мокър бар и маса за бiliarд. Пресметнах наум, че къщата сигурно заема около 450 квадратни метра и струва може би четиристотин хиляди. Томас Старки живееше твърде добре за специалист по продажбите. Ако съдим по новите им къщи, същото се отнасяше и за Грифин, и за Харис.

Всичко бе чисто и подредено. Дори играчките на децата бяха събрани и подредени по местата им. Старки и жена му явно управляваха къщата със здрава ръка.

Кухнята разполагаше с модерни домакински уреди — огромен хладилник, блеснали с неръждаемата си стомана тенджери и тигани, закачени над работния плот. На задния десен котлон на печката бе сложен огромен чугунен тиган.

До главната спалня имаше малка стая, която се оказа, че е кабинетът на Старки. Много военни сувенири и снимки. Огледах снимките по стената и на някои от тях видях Харис и Грифин. Но нито една на мъжете, които бяха натопили. Всъщност не очаквах да видя сложена в рамка снимка на Елис Купър на стената, но това не означаваше, че не трябва да проверя. Сампсън отваряше чекмеджета и изследваше съдържанието на няколко шкафчета, вградени в стената. Дойде ред и на голям шкаф, заключен с катинар. Той вдигна поглед към мен.

Аз свих рамене.

— Давай, какво се чудиш. Нали затова сме дошли.

— Вече няма връщане назад.

Той си извади глока и стовари ръкохватката му върху катинара. На катинара не му стана нищо, обаче планката, за която бе хванат, веднага се откъсна от мястото си. Явно катинарът бе сложен тук, за да не бъркат децата вътре. А може би и жена му.

— Мръсни снимки — промърмори Сампсън, ровейки из вътрешността. — Голи списания, садо-мазо. Някои от тях с много млади момичета. А тук жените са бръснати. Много азиатки. Помисли си малко. Може би те са очистили ония момичета в Ню Йорк.

Сампсън провери шкафа за фалшиво дъно.

— Нищо. Само евтината му порно колекция. Не е съпруг и татко на годината, но ние това май вече го знаехме.

Продължих да търся, но разбрах, че няма да намеря нищо уличаващо.

— Той сигурно си държи нещата на някое друго място. Май трябва да си тръгваме вече. Остави всичко така, както си е. Искам Старки да разбере, че сме влизали.

— Том май ще си има проблеми с госпожата, а? — намигна ми Сампсън.

— Голяма работа. Тъй или иначе му предстоят проблеми.

Двамата със Сампсън излязохме от къщата от същата врата. В дърветата пееха птички. Колко мило. Слънцето блестеше високо сред лазурносиньото небе. Хубаво градче беше този Роки Маунт.

Отпред беше спрял голям син събърбън. Старки, Харис и Грифин ни чакаха.

Три слепи мишки.

Освен това трима срещу двама.

84.

Нямаше какво да се правим на ни лук яли, ни лук мирисали. Работата беше ясна. Двамата със Сампсън си извадихме оръжията. Държахме ги с цевите надолу и все още не се целехме към никой от тях. Тримата мъже май не бяха въоръжени. *Просто приятелска игра, нали така?*

— Тук няма да правим нищо — подвикна Старки към нас. — Тук живеят жена ми и децата ми. Това е добър квартал. И нагоре, и надолу по улицата живеят само почтени хора.

— Освен това тази къща е мястото, където си криеш порно колекцията — добавих аз. — Малко садо-мазо. Спомени от любимите ти от войната.

Той се усмихна слабо и кимна.

— Да, така е. Вие сте детективи, нали? От Вашингтон? Приятели на сержант Елис Купър. Струва ми се, че сте доста далеч от къщи. Защо не вземете да се върнете във Вашингтон, а? Там е по-безопасно, отколкото в Роки Маунт. Ако щете ми вярвайте.

— Знаем какво сте направили — казах му аз. — Поне повечето. Само дето не знаем защо. Но и на това ще му дойде редът. Съвсем близо сме. Долината Ан Лао във Виетнам? Какво е станало там, полковник Старки? Доста лоши неща, а? Положението е излязло от контрол. Защо Трите слепи мишки все още са на служба?

Старки не отрече убийствата и нищо от това, което казах.

— Нищо не можете да ни направите. Както вече казах, смятам, че трябва да си вървите у дома. Смятайте това за приятелско предупреждение. Не сме лоши хора. Просто си вършим работата.

— А какво ще стане, ако не си отидем? — попита Сампсън. — Какво ще стане, ако продължим със следствието тук, в Роки Маунт? Вие убихте мой приятел.

— Повече да не сме ви видели край къщите на нито един от нас — каза Старки.

Очите му бяха твърди и студени. Убиецът надничаше през тях. *Не сме лоши хора. Ние сме много по-страшни.*

Браунли Харис се оттласна от капака на двигателя, на който се бе облегал.

— Чухте какво ви каза човекът? Влезе ли нещо в черните ви уши? Дано да сте чули нещо. А сега се омитайте и повече кракът ви да не е стъпил тук. Няма да притеснявате хората с дрисни от този вид. Чухте ли ме добре?

Аз се усмигнах.

— Ти си лудата глава. Това е хубаво да се знае. Старки ви е командир. А за теб какво остана, Грифин? Да не си само мускулите?

Уорън Грифин гръмко се изсмя.

— Точно така. Аз съм мускулите. И артилерия. Аз съм оня, дето яде такива типове като вас на закуска.

Не помръднах и мускул. А също и Сампсън. Просто стояхме и не сваляхме погледи от тримата.

— Любопитен съм само за едно нещо, Старки. Как разбра за нас? Кой ти каза?

Отговорът му ме разтърси из основи.

— Пехотинеца — отвърна той.

После полковник Томас Старки се усмигна и почука главата си с пръст.

85.

Късно следобед двамата със Сампсън поехме към дома по магистралата. Започвах вече да я мразя тази I-95 с нейните гърмящи и бълващи изгорели газове огромни камиони.

— Обстоятелствата можеше да бъдат и по-добри, но времето, прекарано с теб тук, общо взето беше приятно — казах аз, докато се включвахме в магистралата. — Обаче ти нещо си много мълчалив. Какво има? Нещо те притеснява.

Той извърна глава към мен.

— Спомняш ли си едно време, когато бяхме на около десет-единайсет години, аз веднъж дойдох у вас. И останах няколко седмици с теб и Нана.

— Ти си го правил много пъти — отвърнах аз. — Нана казваше, че сме братя, само дето не от една плът и кръв.

— Онзи път, за който говоря, бе по-различно, готин. Аз знам дори защо не си спомняш. Ще ти кажа.

— Казвай да чуем.

— Разбираш ли, аз обикновено не си отивах у дома след училище. Защото през повечето време там нямаше никой. Та тази същата вечер се прибрах у дома около девет, девет и половина. Отворих една консерва и хапнах за вечеря. После седнах да погледам малко телевизия. Тогава много ми харесваше *Мисията невъзможна*, чаках я цяла седмица. И тогава някой почука на вратата. Отидох да видя кой е. Гледам, Нана. Тя ме прегърна, както правеше винаги, когато ме види. И ме попита дали и за нея не е останала някоя консерва. Каза, че обичала да я хапва с яйца отгоре. После се изкиска с нейния си смях, знаещ.

— Не си спомням нищо такова. Защо е дошла по това време у вас?

— През онази година баща ми е бил в затвора — продължи разказа си Сампсън. — Както винаги. А същия този ден майка ми беше осъдена за притежание на хероин с намерение за продажба. Дали й там някаква присъда. От Социалното идвали, но мен ме нямало. И някой се

обадил на Нана Мама. И тя дойде, и даже хапна от манджата, дето ѝ я бях забъркал. Дори я похвали. И каза, че някой ден можело да стана изтъкнат готвач. После ми каза, че трябвало да дойда у вас за известно време. Каза ми и защо. Това беше първият път, когато Нана ме спаси. Първият от много пъти след това.

Кимах. Слушах. Сампсън още не беше свършил разказа си.

— Тя именно беше тази, която ми помогна да вляза в армията, след като завърших училище. И след това в полицейската академия, като се уволних. На теб тя ти е баба, но за мен тя е нещо повече от собствената ми майка. А баща никога не съм имал. Нито пък ти. И си мисля, че именно това ни сближи в началото.

Не му беше в стила на Сампсън да откровеничи по такъв начин. Мълчах. Нямах представа какво иска да ми каже с това, но го оставих да разказва толкова, колкото му се иска.

— Винаги съм знаел, че няма да мога да бъда кой знае какъв баща или съпруг. Някъде вътре в мен аз просто си го чувствах, че е така. А ти?

— И аз имах някои страхове, преди да се запозная с Мария — отвърнах. — После те просто изчезнаха. Поне повечето от тях. Запознах се с Мария и разбрах, че ще ни е добре заедно. И когато за първи път поех Деймън в ръце, всички останали страхове изчезнаха завинаги.

Отначало Сампсън само се усмихна, после се затресе от смях.

— И аз се запознах с една жена, Алекс. Странно е, но тя ме прави щастлив и аз ѝ доверявам тайните си. Я ме виж как съм се ухилил като тиква за Хелюин.

И двамата се закискахме като ученички. И защо не? За първи път виждах Сампсън влюбен, а ние с него сме приятели от много отдавна.

— Няма начин да не объркам нещо — каза той, но продължаваше да се смее.

Останалата част от пътя мина в шеги и насмешки. Господи, Джон Сампсън си имаше приятелка! Били.

Нана винаги обичаше да казва: „Смей се преди закуска, плачи преди вечеря“. Ако човек си има семейство, знае, че в това има известна истина, колкото и тъпо да звучи.

Когато се върнах на Пета улица същата тази вечер, видях спряната пред нашата къща червено-бяла линейка.

Изгасих поршето и изхвъркнах от колата.

Валеше и вятърът, примесен с дъждовни капки, ме плесна през лицето. Полузаслепен от дъжда и вятъра, изтичах по стъпалата отпред и влетях в къщата. Сърцето ми биеше като чук и едно гласче вътре в мен шепнеше: *не, не, не*.

Дочух гласове от хола и се хвърлих натам, очаквайки найлошото.

Нана и децата бяха седнали на стария диван и се държаха за ръце.

Срещу тях бе седнала жена в бяла престилка. Беше д-р Кайла Коулс, с която се бях запознал през онази нощ, когато ходихме да спасяваме приятеля на Деймън, Рамон.

— Изпусна цялото шоу — каза Нана, като ме видя да влизам.

— Представяш ли си, тате? — каза Джени. — *Ти* изпусна шоуто.

Погледнах към лекарката, седнала в креслото.

— Здравейте, докторе.

Тя имаше много хубава усмивка.

— Радвам се да ви видя отново.

Аз се обърнах към Нана.

— Я ми кажи какво точно шоу съм изпуснал? И като за начало ми кажи какво прави тази линейка отвън?

Тя сви рамене.

— Помислих си, че получавам сърдечен удар, Алекс. А се оказа най-обикновен припадък.

— Нана не си спомня как е припаднала — обади се доктор Коулс. — По това време аз бях на вашата улица. Работа с група, която

се грижи за здравеопазването в Саутийст. Така за някои хора е по-лесно да се лекуват. И определено по-евтино.

— Нана е припаднала? — прекъснах я аз. — Как е станало?

— Деймън видял линейката, дойде и ме извика. Като дойдох, Нана вече беше на крака. Сърцето ѝ биеше неравномерно. Бързо и на пресекулки. Обаче пулсът на китката ѝ не отразяваше точното състояние на сърцебиенето, затова предположих, че има малко нарушено кръвообращение. И затова я взехме в „Сейнт Антъни“ за изследвания.

Нана сви рамене с безразличие, сякаш станалото изобщо не я засягаше.

— Паднах в кухнята. Винаги съм си мислела, че именно там ще се случи. Деймън и Джени бяха просто супер, Алекс. Време им е и те да почнат да се грижат за мен.

Тя се засмя и д-р Коулс се присъедини към смеха ѝ. Радвах се, че и двете виждаха смешната страна на ситуацията.

— Но вие сте още тук — забелязах аз, обръщайки се към лекарката. — А минава девет.

— Ами беше ми толкова забавно, че рекох да остана малко. Трябва да направя още едно посещение, обаче господин Брайънт не се връща от работа преди десет.

— И вие решихте да ме изчакате да се върна.

— Да, казах си, че така ще бъде най-добре. Нана казва, че често работите до късно през нощта. Може ли да поговорим малко?

Двамата излязохме на външната площадка. По козирката тропаше дъжд и въздухът бе влажен и студен. Добрата докторка придърпа пуловера под престилката.

— Аз вече говорих с баба ви — каза тя. — Нана ме помоли да поговоря с вас и да отговоря на всичките ви въпроси. Никога няма да говоря зад гърба ѝ, нито пък да се отнеса със снизхождение към нея.

— Това е добре — кимнах. — Смятам, вече сте разбрали, че към нея е адски трудно да се отнесе човек със снизхождение.

Кайла изведнъж се разсмя.

— О, да, *знам*. В осми клас *имах* една учителка на име госпожа Реджина Хоуп Крос. Тя беше може би най-вдъхновяващата учителка, която съм имала. Това се отнася и за гимназията, и за медицинския колеж.

Добре, впечатлихте ме. Та какво става с Нана?

Кайла въздъхна.

— Тя *остарява*, Алекс. Казва, че е на осемдесет и две години. Резултатите от изследванията, които ѝ направихме в „Сейнт Антъни“, няма да излязат до утре или даже вдругиден. Лаборантите ще ми се обадят, а аз след това ще се обадя на Нана. От какво се притеснявам ли? От няколко седмици насам има сърцебиене. Световъртеж, замаяност, недостиг на въздух. Казвала ли ти е?

Поклатих глава. Изведнъж се почувствах доста смутен.

— Нямах представа. Каза ми, че се чувства добре. Преди около две седмици имаше една по-тежка сутрин, но оттогава не се е оплаквала.

— Тя не иска да се притесняваш заради нея. Като я заведох в „Сейнт Антъни“, ѝ направихме едно ЕКГ, ехокардиограма, изобщо рутинните неща. Както вече ти казах, пулсът ѝ не е равномерен. Добрите новини са, че няма признаци на оток. Дробовете ѝ са чисти. Никакви признаци да е изкарала удар, дори и слаб. Като цяло мускулатурата ѝ е в добро състояние за нейната възраст, че дори и за по-млади от нея.

— Тогава какво ѝ е станало? Имаш ли някаква представа?

— Да видим резултатите утре или вдругиден. Нана е преподавала и на доктор Ред от лабораторията. Ако трябва да гадая, бих казала, че е било артериална фибриляция. Става дума за двете малки горни камерки на сърцето, предсърдията. Та те, изглежда, по-скоро вибрират, вместо да бият както трябва. Има опасност от запушване.

— Доколкото разбирам, тази нощ е безопасно да си остане у дома, а? — попитах. — Не искам инакъв ѝ да попречи на постъпването ѝ в болница. А за пари не става въпрос.

Кайла Коулс кимна.

— Алекс, моето мнение е, че в момента няма никаква опасност, ако си остане у дома. Казва, че утре щяла да дойде сестра ѝ от Мериленд. Мисля, че това е добра предпазна мярка. Някой да ѝ помага с къщата и децата.

— Аз ще ѝ помагам с децата — заявих. — И с къщата.

Тя вдигна вежди.

— Стори ми се, вече установихме факта, че работиш твърде до късно.

Въздъгнах, стиснах очи и постоях така със затворени очи. Новината най-сетне започна да си пробива път до съзнанието ми. И сега трябваше да се напругна, за да я обработя. Нана бе минала осемдесетте и беше болна.

Кайла протегна ръка и ме потупа по лакътя.

— Уморила се е, Алекс, но тя е силна и иска още дълго време да е така. Това е много важно, Алекс. Нана вярва, че ти и децата имате нужда от нея.

Успях да пусна слаба усмивка.

— Е, тук е права.

— Засега не ѝ позволявай да работи много.

— Трудна работа.

— Е, *вържи* я, ако се наложи — каза Кайла и се засмя.

Аз не можах да отвърна на смеха ѝ, не и в този момент. От времето, прекарано в „Джонс Хопкинс“, бях научил доста неща за сърдечните заболявания. Определено щях да наблюдавам Нана по-изкъсо.

— А вие, доктор Коулс? Какво ще кажете за вашия график? Почти десет часът е, а вие имате да правите още посещения.

Тя сви рамене и въпросът ми като че ли я смути.

— Аз съм млада, силна и съм убедена, че хората от квартала имат нужда от добро и евтино здравеопазване. И точно това им давам или поне се опитвам да го направя. Лека нощ, Алекс. Грижи се за баба си.

— О, разбира се. Обещавам.

— Пътят към ада... — започна тя.

— ... е постлан с добри намерения — довърших аз. Тя кимна и излезе изпод козирката.

— Пожелай на всички лека нощ от мен.

И доктор Коулс се отправи към последното си за деня посещение.

На другия ден поработих малко върху предисторията на Трите слепи мишки, залепих още няколко бележки на стената горе на тавана, но някак си не можех да вникна в нещата, не можех да се съсредоточа. Резултатите на Нана излязоха следобед и както беше обещала, Кайла Коулс ми се обади веднага. Каза ми, че преди това се е обадила на Нана.

— Искам да ти благодаря за помощта — казах ѝ аз. — Съжалявам, че снощи бях малко груб.

— Какво те кара да си мислиш, че си бил груб? Ти просто беше малко изплашен, това е всичко. Не смятам, че грубостта е твоя характерна черта... Както и да е, нека ти кажа за баба ти. Тя наистина страда от артериална фибриляция, но като се имат предвид обстоятелствата, това не е толкова лоша новина.

— Хайде сега ми обясни защо би трябвало да се радвам от това — помолих я аз.

— Не да се радваш. Обаче лечението не включва хирургическа интервенция и има висока степен на успеваемост. Мисля, че можем да я излекуваме с катетрална аблация. Ще започнем тук. На другия ден ще може да се върне у дома и се надяваме, че другата седмица ще си бъде пак същата.

— А кога трябва да отиде на тази процедура? — попитах.

— Това ще реши тя. Не бих желала обаче да чакам повече от две седмици. Прозвуча ми доста упорита, като ѝ споменах за оставане в болницата. Каза, че имала много работа.

— Ще говоря с нея. Да видя дали ще помогне. А дотогава какво да правим?

— Ако щеш вярвай, но да взема само бебешки аспирин. По една таблетка от осемдесет и един милиграма на ден. Трябва да намали също така кофеина — чая и кафето. Освен това да избягва стресови ситуации. Желая ти късмет с последното.

— И това ли е всичко? — попитах.

— Засега да. Моля те, внимавай със стреса. Ще продължавам да я наблюдавам, ако тя иска, разбира се.

— Знам, че иска.

Кайла Коулс се разсмя.

— Добре. Умна жена е тя, нали? Ще гледаме да я докараме до стотака.

Засмях се.

— Дано аз да доживея до стотния й рожден ден. И така, никакви специални мерки преди процедурата, така ли?

— Никакви. Просто гледай да не се вълнува много.

— Ще се постарая — отвърнах.

— Постарай се и гледай да не те *застрелят* — каза Кайла Коулс и затвори.

89.

Нямаше начин някой да ме застреля, като си стоях вкъщи — или поне така си мислех. Два дни след разговора ми с доктор Кайла Коулс слязох долу да направя закуска за децата. Нана си седеше на обичайното място на масата с димяща чаша пред себе си.

— Аха-аха — поклатих аз пръст към нея.

— Безкофеиново е — отвърна тя. — Не се заяждай с мен, Алекс.

— Няма. Дори няма да кажа, че нещо много си докачлива тази сутрин. Добре ли спа?

— Никой на моята възраст не спи добре. Определихме дата за катетралната аблация. След една седмица. Щастлив ли си сега?

— Много — отвърнах и я прегърнах.

Нана отвърна на прегръдката ми по подобаващ начин. Доктор Кайла беше права — бе доста силна за нейната възраст.

По-късно същата сутрин проведох един доста дълъг разговор с директора на ФБР Бърнс. Той ме информира, че неговите хора се опитвали да проследят имейлите от Пехотинеца, но до този момент нямали късмет. Попита ме дали съм обмислил сериозно предложението му да започна работа в Бюрото. Очаквах този въпрос.

— Да, помислих малко по въпроса. Животът ми изведнъж стана малко по-сложен. Една от тези сложности е да завърша този случай с армията.

— Помагат ли, или пречат? Военните, искам да кажа — попита Бърнс.

— По малко и от двете. Видях се с някои добри хора. В армията е като навсякъде обаче. Искат сами да си разрешават проблемите. В този случай има замесено нещо адски гадно. Те го знаят, но и аз го знам. Усецам го с тялото си. Ще има още убийства. Ето от това се страхувам.

— Ако мога да помогна — каза Бърнс. — Не се чувствай обвързан, Алекс. Това е голям случай. И много важен, мисля.

— Благодаря.

Затворих и отидох да потърся Нана. Тя се мотаеше из кухнята, както обикновено. *Нейната* кухня. *Нейната* къща.

— Имам нужда от почивка. Ти също — казах ѝ аз. — Къде искаш да отидеш след процедурата?

— В Париж — отвърна Нана веднага, без да ѝ мигне окото. — А след това може би Рим. Венеция, разбира се. Флоренция ще е върхът. После ще се приберем у дома през Лондон. Ще спрем там за малко да видим какво прави кралицата. Какво ще кажеш? Множко ли ти се вижда? А ти какво? Да не беше планирал пътуване с влака до Балтимор?

Тя се засмя на собствената си шега. Забавна жена, винаги си е била такава.

— Имам някой и друг спестен долар — отвърнах аз.

— Аз също — сподели тя. — Бели нари за черни дни. Ами Джамила? Ами работата ти?

— Ако Джамила може да си вземе малко отпуск, това ще бъде супер. Обаче тя си обича работата.

— Колко познато ми прозвуча, а? Как ти е колекцията топчета? Може би трябва да купиш още два буркана и за нея.

Засмях се. После се приближих към нея и отново я прегърнах. Напоследък нещо не можех да се сдържам да не го правя.

— Обичам те, старо — казах. — Не ти го казвам достатъчно, а и когато го казвам, не влагам любовта, която чувствам.

— Радвам се да го чуя — отвърна тя. — Понякога си толкова сладък. Аз също те обичам и винаги го казвам с любовта, която чувствам.

— Добре ли се чувстваш? — попитах я.

— Днес добре. Утре? Кой знае. — Тя сви рамене. — Ще приготвя обяд. Не ме питай дали можеш да помогнеш. Добре съм. Мърдам още.

Следобед се качих в кабинета на тавана да обмисля какви да бъдат следващите ми стъпки. Горестно ме очакваше факс. Размахвах пръст срещу него. *Аха-аха*.

Беше копие от статия, излязла в *Маями Херълд*. В нея пишеше за екзекуцията на човек на име Тихтър в Щатския затвор на Флорида в Старк. Ейбрахам Тихтър е бил във Виетнам. Специалните сили.

На бялото поле на факса бе написано:

Невинен за тези убийства във Флорида. Неправилно обвинен, осъден и екзекутиран. С Ейбрахам Тихтър стават шест. В случай че не ги броиш.

Пехотинеца

Броях ги.

90.

Откакто бяха поставили Нана под наблюдение, аз пазарувах и аз извършвах повечето домакинска работа. Обикновено водех малкия Алекс с мен в градината на Пета улица. Точно натам се запътихме и този ранен следобед.

Качих го на раменете си и го носих така до алеята, където бе паркирана колата. Алекс се кискаше и издаваше възторжени звуци както обикновено. Това момче не заставаше нито за миг мирно и не млъкваше. Малка топчица неуморима енергия — не можех да му се нарадвам.

Мислех си разсеяно за последното съобщение от Пехотинеца, така че дори не мога да се сетя защо забелязах черния джип, спускащ се бавно по Пета улица.

Движеше се някъде с около петдесет километра в час — точно на границата на ограничението.

Не знам защо му обърнах внимание, но, тъй или иначе, го направих. Очите ми се заковаха на джипа и повече не го изпуснах от поглед, докато приближаваше към мен и Алекс.

Изведнъж от страничния му прозорец се подаде дълга черна цев. Бутнах детето долу и след това и аз се проснах на земята, внимавайки да не падна върху него.

Стрелбата започна.

Та-та-та-та-та-та.

Пропълзях по корем по тревата и загребах Алекс под лявата си мишница да го прикрия, след което двамата изпълзяхме зад едно от дърветата. Трябваше да се скрием.

Не можах да видя добре вътрешността на джипа, но видях, че и стрелящият, и шофьорът са бели. Двама, а не трима.

Не можах да позная дали са хора от Роки Маунт. Е, кой друг можеше да бъде? Убийците от Уест Пойнт? Дали не бяха същите? Какво ставаше в този момент на Пета улица? Кой го беше поръчал?

Та-та-та-та-та-та.

Та-та-та-та-та-та.

По стената на къщата зачаткаха куршуми и предният прозорец се пръсна. Трябваше някак да спра атаката. *Обаче как?* Изпълзях до предната площадка и успях да го направя точно преди следващия откос.

Та-та-та-та-та-та.

Невероятна работа, дори за Саутийст.

Бутнах Алекс под площадката. Той вече нищеше като луд. Бедното уплашено хлапе! Държах го там и не му давах да мръдне. После вдигнах глава и бързо погледнах към джипа, спрял пред къщата ми.

Та-та-та-та-та-та.

Този път отвърнах на огъня. Три внимателно прицелени изстрела, за да не ударя някой друг от квартала. След това още два. *Ха така!* Знаех, че съм уцелил стрелящия. Вероятно в гърдите, но може би в гърлото. Видях го как рязко отскочи назад и след това се свлече встрани на седалката. Повече изстрели нямаше.

Изведнъж джипът рязко потегли, гумите изпищяха и той излетя напред, изчезвайки със занасяща задница зад първия ъгъл.

Внесох Алекс вътре и заедно с Нана ги заведох в нейната стая. Там ги накарах да седнат на пода. После се обадох на Сампсън и той се появи на минутата. Страхът и шокът вече бяха минали и сега изпитвах гняв, какъвто не бях изпитвал цял живот. Тялото ми се тресеше от ярост и нужда от отплата.

— Счупени прозорци, надупчени от куршуми стени, пострадали няма — резюмира кратко Сампсън след бърз оглед на къщата.

— Мисля, че това беше предупреждение. В противен случай да са ме убили досега. Те дойдоха тук да предадат съобщение. Точно както и ние влязохме в къщата на Старки в Роки Маунт.

91.

Минаваше четири сутринта, когато Томас Старки излезе от дома си. Прекоси росната трева пред къщата, после се вмъкна в синия си събърбън. Колата веднага запали. Старки винаги я поддържаше в прекрасно състояние и дори сам я обслужваше.

— Искам още сега да извъртя две-три снимчици на тоя задник — каза Сампсън до мен. Бяхме спрели колата в дълбоките сенки в края на улицата. — Или пък да му пръсна прозорците на къщата. Малко терор в негов стил.

— Задръж тая мисъл за по-късно — отвърнах.

Няколко минути по-късно събърбънът спря в Грейстоун, за да вземе Уорън Грифин. След това спря за малко и на Ноб Хил и към тях се присъедини и Браунли Харис. Най-накрая събърбънът излезе от Роки Маунт и пое по щатско шосе 64 в посока Рали.

— Никой от тях не изглежда ранен — забеляза Сампсън. — Лошо. В такъв случай кого си ранил на Пета улица?

— Нямам представа. Обаче нещата се усложняват, нали? Тези тримата знаят нещо. И те са в тоя заговор, дето постоянно чуваме за него.

— Мълчаливата сива стена?

— Точно той. И, изглежда, работи прекрасно.

Нямаше нужда да ги следя отблизо, нямаше даже нужда да държа събърбъна в полезрението ни. По-рано тази сутрин, някъде около три, се промъкнах до събърбъна и му лепнах радио проследяващо устройство. Рон Бърнс ми помагаше всячески. Бях му разказал за престрелката пред къщи.

Поддържах добра дистанция. Събърбънът продължи да пътува по 64, мина Зебулон, после пое по I-40 и се отклони по щатско шосе 85. Минахме покрай Бърлингтън, Грийнсбъроу, Шарлот, Гастония и накрая навлязохме в Южна Каролина.

Сампсън седеше до мен на предната седалка, но бе заспал, преди да стигнем до Южна Каролина. Предния ден бе изкарал пълна смяна и сега беше изтощен. Най-накрая се събуди в Джорджия, прозя се

широко и опита да се протегне с огромното си тяло, доколкото можа, на предната седалка.

— Къде сме?

— Лавония.

— Брей, страхотна новина... А къде се намира Лавония?

— Близо до Санди Крос. Намираме се в Джорджия. И още сме по петите им.

— Мислиш, че предстои поредният удар?

— Ще видим.

В Доравил спряхме в едно ресторантче да закусим. Модерното апаратче, лепнато на събърбъна, продължаваше да работи. Беше малко вероятно да го намерят.

Закуската — омлет със сирене, домашна шунка и бисквити — малко ни разочарова. Ресторантчето изглеждаше спретнато и когато влязохме в него, миришеше чудесно, обаче щедрите порции бяха безвкусни, с изключение на домашната шунка, която се оказа твърде солена за мен.

— Ти какво, ще ходиш ли при Бърнс? Да ставаш агент от ФБР?
— попита Сампсън, след като изпи второто си кафе. Вече можеше да се каже, че е буден.

— Още не знам със сигурност. Питай ме пак след седмица, седмица и нещо. В момента съм малко прегорял. Също като тая закуска.

Сампсън кимна.

— Добре. Съжалявам, че те намесих в това, Алекс. Дори не знам дали ще успеем да ги спипаме тия. Перчат се, но когато е необходимо, пипат много внимателно.

Съгласих се.

— Според мен те правят тия удари само за пари. Но това не обяснява всичко. Какво е станало, за да започнат тези убийства? Кой е зад тях? Кой плаща сметките?

Очите на Сампсън се стесниха.

— През войната тия тримата са привикнали към убийства. Стават понякога такива неща. Виждам съм. — Оставих ножа и вилицата и избутах чинията си. Не можех да го изям тоя омлет и тая шунка. Едва се допрях до бисквитите, на които също нещо липсваше.

Може би сирене. — Задължен съм ти. Това е голям дълг, Алекс — добави Сампсън.

Поклатих глава.

— Нищо не ми дължиш. Но въпреки това си събирам дълговете, да знаеш.

Двамата се върнахме в колата и карахме подир сигнала още два часа. Пътуването бе започнало рано сутринта и продължи през ранния следобед.

Карахме по I-75, което ни заведе до щатско шосе 41, а след това до *старото* 41. После поехме по някакъв тесен, селски път, лъкатушещ през националния парк „Кенесоу Маунтин“. Карахме подир тримата убийци из северна Джорджия вече около осем часа, или иначе казано — около осемстотин километра.

Първия път пропуснах отклонението и се наложи да се връщам. На близкото дърво бе кацнал лешояд и замислено ни гледаше. Горите наоколо бяха гъсти, в листака сякаш се криеше нещо зловещо.

Според радио проследяващото устройство събърбънът беше спрял.

— Трябва да спрем някъде около главния път — предложих аз. — И да скрием колата колкото може по-добре. А след това да се промъкнем през горите.

— Звучи ми като добър план. Ама тия гори никак не ми харесват.

Успях да намеря една отбивка, където колата можеше да се скрие лесно. После отворихме багажника, извадихме чантите, а от тях — оръжието, боеприпасите, очилата за нощно виждане. След това минахме около километър през гората, стигайки до малка къщичка. От комина ѝ се виеше пушек.

Уютно местенце, наистина. Но за какво? За провеждане на някакви срещи? Кой беше вътре?

Къщичката бе построена до малко езерце, което се пълнеше от водите на река Джакс или поне така бе отбелязано. Обширната поляна около къщичката бе оброчена от гъста зелена завеса широколистни дървета. Стволовете на някои от тях достигаха дебелина два метра.

Синият събърбън бе спрял пред къщичката, но до него имаше още една кола — сребрист мерцедес комби. Номерата му бяха от Северна Каролина.

— Имат си компания — прошепна Сампсън. — Кой, по дяволите, е с тях... Май налучкахме малък пробив.

Вратата на къщичката се отвори и полковник Томас Старки излезе навън. Бе облечен в зелена тениска и торбести камуфлажи. Веднага зад него се показа Марк Шърман, окръжният прокурор на окръг Къмбърланд. *Божичко!*

Това беше прокурорът, който бе съдил и осъдил Елис Купър за три убийства, които той не бе извършил.

92.

— Какво, по дяволите, става? *Знаеш* ли кой е този? — попита Сампсън.

Бързо загреваше.

— Помня го. Както казваш, май налучкахме някакъв пробив. Но защо Марк Шърман е тук?

Двамата със Сампсън бяхме клекнали зад два вековни бряста на около стотина метра от хижата. Гората наоколо бе потънала в призрачна тишина и навяваше чувството, че сме се върнали назад във вековете. Корените около големите дървета бяха обрасли с папрат. Докато идвахме насам, краката ни бяха порядъчно издрани от тръни и ластуните на къпините.

— Затъгнахме яко някъде из Кенесоу, Джорджия, и на това отгоре бихме сума ти път, за да се насадим така. И сега какво? — попита Джон.

— Сега ще чакаме. И ще *слушаме* — отвърнах аз.

Бръкнах в платнената чанта и извадих черна кутия, прикрепена към нещо, прилично на сребърен жезъл. Апаратът представляваше микрофон за далечно действие, за който трябваше да благодаря на новите ми приятелчета от Бюрото.

Сампсън кимна, като разбра какво е.

— Май *адски* им трябваш на тия от ФБР, а?

— Така е. Това е последна дума на техниката. Но трябва да се приближим още малко.

Двамата се запромъквахме към хижата, пълзейки между огромните дървета. Освен микрофона за далечно действие Сампсън и аз носехме пушки и 9 милиметрови глокове.

— Вземи това нещо — казах аз. — В случай че очилата за нощно виждане не ти харесат.

Подадох му джобния далекоглед, който работеше еднакво добре и през деня, и през нощта. Изтеглен докрай, той не бе по-дълъг от петнайсет сантиметра. Поредната безценна заемка от ФБР.

— Хрумна ми — забеляза Сампсън, — че тия момчета сигурно са си скрили някоя и друга военна играчка вътре.

— Това си мислех и аз. И с този аргумент излязох и на Бърнс. Както и с факта, че ме нападнаха у дома. Бърнс има три деца. Така че прояви съчувствие.

Сампсън ми хвърли кос поглед.

— Нали преди малко каза, че не знаеш дали са били те — прошепна той.

— И наистина не знам. Не съм сигурен. Но нали все нещо трябваше да кажа на Бърнс. Не знам също така дали *не* са били те.

Сампсън се ухили и поклати глава.

— Ще вземат да те уволнят, още преди да са те взели на работа.

Прилепен плътно към земята, аз насочих единия край на микрофона към къщичката. Бяхме вече някъде на около петдесет метра. Завъртях микрофона насам-натам, докато хванах гласовете така, сякаш бях на два метра от тях.

Разпознах гласа на Старки.

— Мислех си малко да погуляем, прокуроре. Утре ще излезем малко на лов за елени. Искаш ли и ти да дойдеш?

— Трябва довечера да се върна — отговори Марк Шърман. — Опасявам се, че за мен лов няма да има.

Кратка тишина, после изведнъж всички избухнаха в смях.

Браунли Харис пръв се обади:

— Всичко с наред, Шърман. Взимай си кървавите пари и бягай. Знаеш ли го този? Дяволът се среща със своя адвокат.

— Знам го — отвърна Шърман.

— Смешно е, Марк. Слушай. Дяволът е хлъзгав като лайно, знаеш. Искам да кажа, *знаеш много добре*, нали, прокуроре? Дяволът казва: „Правя те старши съдружник веднага. Днес“. А младото адвокатче пита: „Какво трябва да направя?“ А дяволът отвръща: „Дай ми безсмъртната си душа“. Пауза. „А също така безсмъртните души на всеки човек от семейството ти“. Младият адвокат седи, мисли и гледа дявола някак си подозрително. После пита: „Къде е уловката?“.

Отново гръмна смях и този път дори и Шърман се присъедини.

— Четвърти път да го чуеш, е още по-смешно. Получихте останалото от парите ми, нали? — попита той, когато смехът утихна.

— Разбира се, че ги получихме. Беше ни платено и на теб също ще бъде заплатено изцяло. Ние си държим на думата, господин Шърман. Можете да ни имате доверие. Ние сме мъже на честта.

Изведнъж отляво на нас се разнесе силен рев. Двамата със Сампсън се обърнахме натам като ужилени. Какво, по дяволите, пък беше това сега? По черния път се носеше бързо червена спортна кола. Твърде бързо.

— Сега пък тоя кой е? — попита шепнешком Сампсън. — Още ли идват? Може да са ония, дето те нападнаха във Вашингтон.

— Който и да е, много бърза.

Гледахме как червената кола подскача по осеяния с коренища черен път. Спря зад събърбъна, вдигайки облак прах.

Вратата на къщичката се отвори още по-широко и навън излезе и Харис.

Двете врати на спортната кола се отвориха в абсолютен, сякаш предварително отрепетиран синхрон.

От колата се измъкнаха две тъмнокоси жени. Азиатки, много красиви. Бяха облечени в оскъдни блузки и минижупи. И двете носеха обувки с изключително високи токове. Едната от тях вдигна някаква бутилка, опакована в сребриста хартия, усмихна се и помахна на Старки.

— Chào mừng đã đến với tổ ấm của chúng tôi — подвикна Старки от площадката пред къщичката.

— Виетнамски — прошепна Сампсън. — Старки каза нещо като: „Добре дошли в нашата бърлога“.

93.

Наблюдавахме хижата вече повече от два часа и сега гледахме как слънцето бавно потъва зад планините. Бе станало много по-студено и цялото ми тяло бе изтръпнало от дългото каране. Вятърът шумолеше между дърветата и понякога шепотът му се превръщаше във вой. Струваше ми се, че духа право през мен.

— Ще ги пипнем — прошепна пресипнало по едно време Сампсън. Май се опитваше да ме ободри. — Може и тази вечер, може би утре. Те правят грешки, Алекс.

Съгласих се:

— Да, така е. Не са неуязвими. Дори не съм сигурен дали самите те са в час с цялата работа. Сигурно са просто част от нея.

Чувахме ги как си говорят вътре, чуваше се всяка дума. Явно Марк Шърман бе решил да остане за гуляя. Отвътре гърмеше рок. По едно време се чу провлеченият вой на Дженис Джоупин и едно от момичетата запя с нея. Адски фалшиво караоке се получаваше, но никой не се оплака. После започнаха „Доорс“. Спомени от Виетнам, предположих.

— „Това е краят...“^[1]

Понякога някой от тях минаваше пред прозореца. И двете азиатки си бяха свалили блузките. По едно време едната от тях, по височката, излезе въвн на площадката за малко. Бе лапнала фас марихуана и жадно дърпаше от нея.

След малко при нея дойде Харис. Двамата заговориха на английски.

— Знаеш ли, че май познавах майка ти едно време — каза той, кискайки се.

— Майтапиш ли се? — Момичето се засмя, бълвайки гъсти облаци дим. — Разбира се, че се шегуваш. Разбирам. Ясно.

Изглеждаше на около двайсет. Гърдите ѝ бяха големи и твърде точно закръглени, явно силикон. Тя леко се клатушкаше на високите си токове.

— Не, не, аз наистина я познавах. Тя ми идваше на гости в бърлогата. Праил съм го с нея, а сега ще го прая и с теб. Долавяш ли иронията?

Момичето отново се разсмя.

— Долавям, че си друсан.

— Да. Вярно е, сладуранката ми. Ама работата е там, че може да си моя дъщеря.

Изключих разговора и заразглеждах А-образната конструкция на къщичката. Приличаше на малка семейна вила. Вече чухме, че тримата използвали тази хижа някъде от средата на осемдесетте. Говореха за убийства, извършени в тези гори, но не стана ясно кого са убили и защо. Нито пък къде са заровили трупове.

Джим Морисън продължаваше да пее „Краят“. Телевизорът също беше включен и предаваше мач от студентската лига. Уорън Грифин говореше някакви мръсотии на висок глас. Марк Шърман явно витаеше някъде из облаците.

Двамата със Сампсън бяхме седнали в една малка падинка на безопасно разстояние. Ставаше още по-студено и вятърът продължаваше да вие в клоните на дърветата.

— Старки май не участва в гуляя — каза най-накрая Сампсън. — Забеляза ли? Какво ли прави?

— Старки обича да гледа. Той внимава много, нали е командир. Ще взема да се приближа още малко. Другото момиче от доста време ни се чува, ни се вижда. Взеха да ме хващат нервите.

Точно в този момент чухме Марк Шърман да повишава глас.

— Господи, недей, ще я порежеш. Внимавай! Стига, мой човек. Скрый го тоя нож!

— Защо пък да не я порежа? — ревна Харис с все сила. — Каква ти е тя на теб? Я вземи ти я порежи тогава. Опитай, ще ти хареса. Порежи я, прокуроре. Вземи малко да си оцапаш ръцете и ти!

— Предупреждавам те, Харис! Махни тоя проклет нож!

— Ти предупреждаваш *мен*? Е, и това не бях чувал. На, ето ти ножа. На, *вземи го!* Ето ти го!

Прокурорът високо изпъшка. Бях почти сигурен, че го намушкаха.

Момичето започна да пици. Шърман стенеше от болка. Вътре в хижата бе настанал хаос.

— Cocksadau! — викна изведнъж Харис на виетнамски. Сякаш бе полудял.

— Означава убивай — прошепна ми Сампсън.

---

[1] Рефрен от песента „Краят“ на „Доорс“. — Б.р. ↑

Двамата със Сампсън скочихме като ужилени и без да се крием, притичахме до хижата. Стигнахме до вратата заедно. Той влезе първи, насочил пистолета пред себе си.

— Полиция! — ревна той, надвиквайки гърмящата музика и телевизора. — Полиция! Горе ръцете! Веднага!

Намирах се плътно зад Сампсън, когато Старки откри огън със своя МР5. В същото време и Грифин стреля от другата страна на стаята. Двете азиатки, пищейки истерично, се стрелнаха приведени към задната врата на къщата. Видях, че бузата на по-ниската е разсечена от дълга червена резка. От лицето ѝ капеше кръв.

Марк Шърман лежеше на пода, без да помръдне. Зад тялото му по стената се виждаха тъмни петна кръв. Беше мъртъв.

Голямата пушка отново ревна и стаята се изпълни с дим. Ушите ми пищяха.

— Отстъпвай! — викна Старки на хората си.

— Di di mau! — изрева Браунли Харис и, изглежда, се изсмя. Тоя човек да не беше полудял? Всички ли бяха откачили?

Тримата убийци изхвъркнаха през задната врат. Уорън Грифин прикриваше отстъплението с интензивен огън. Не искаха да приемат боя в хижата. Старки имаше друг план за екипа си.

Двамата със Сампсън стреляхме по отстъпващите, но те успяха да се измъкнат невредими. Бавно се приближихме до задната врата. Никой не беше останал да ни чака и засега никой не стреля по нас.

Изведнъж някъде навън прозвучаха няколко изстрела. Половин дузина сухи изпуквания. Писъкът на момичета за момент проникна през поривите на вятъра.

Предпазливо надникнах навън. Това, което видях, никак не ми хареса. Двете момичета не бяха успели да стигнат до колата си. И двете се бяха проснали на черния път. Бяха застреляни в гръб. Нито една от тях не помръдваше.

Обърнах се към Сампсън.

— Ще се върнат за нас. Ще искат да ни очистят тук, сред горите.

Той поклати глава.

— Няма да се върнат. Ще трябва ние да очистим *тях*. Видим ли ги, веднага откриваме огън. Никакви предупреждения, Алекс. Никакви пленници. Разбираш ли какво ти казвам?

Разбирах. Това щеше да бъде битка на живот и смърт. Това бе чиста война, а не полицейска работа. И щяхме да играем по същите правила, по които играеха и те.

95.

Изведнъж наоколо бе настанала ужасяваща тишина. Сякаш нищо не бе станало, сякаш двамата бяхме останали съвсем сами в целия свят. До нас долиташе далечният рев на река Джакс, в клоните чуруликаха птички. По ствола на един дъб пробяга катеричка.

С изключение на това, нищо наоколо не помръдваше. Поне аз нищо не виждах.

Тръпки да те побият.

Бях започнал да изпитвам лошо чувство — че бяхме попаднали в капан. Те са знаели, че ще ги проследим. Сигурно е било така. Това, в края на краищата, беше техен терен, не наш. И Сампсън беше прав — това си беше война. Намирахме се в зоната на бойните действия, и то на територията на врага. Томас Старки бе командир на противниковите сили, а той бе добър в тази работа. И тримата бяха професионалисти.

— Мисля, че едното момиче там мърда — прошепна Сампсън.
— Отивам да проверя, Алекс.

— И двамата ще отидем — възразих аз, но Сампсън вече се бе измъкнал от прикритието на дърветата.

— Джон — подвикнах аз след него, но той не се обърна.

Гледах го как тича към момичето, ниско снишен. Движеше се бързо, почти до земята. Биваше го Сампсън в тези неща, в боя. Той също е бил на бойното поле.

Бе преполовил разстоянието до момичето, когато от гората вдясно от него откриха огън.

Все още не можех да видя никого — виждах само виещия се над листака дим.

Сампсън бе ударен и падна тежко на земята до едно дърво и от него останаха да се виждат краката и част от гърба му. Единият крак потрепна. След това нищо.

Сампсън повече не помръдна.

Трябваше да се добера по някакъв начин до него. Но как? Пропълзях по корем до следващото дърво. Чувствах се безтегловен и всичко наоколо като че ли бе станало нереално. Абсолютно *нереално*.

Стрелбата отново прозвуча. Куршумите пицяха, рикоширайки от камъните, или се забиваха с тъпо тупкане в близките дървета. Май не ме удариха, но попаденията бяха адски близко. Огънят беше интензивен.

Струйките дим от оръжията се издигаха някъде вдясно от мен. Усецах и мириса на барут.

Дойде ми наум, че няма да можем да се измъкнем от тази каша. Виждах Сампсън много добре. Той не помръдваше. Дори не потрепваше. Не можех да стигна до него. Бяха ме заковали здраво. *Последният ми случай.* Бях казал това още от самото начало.

— Джон — подвикнах аз. — Джон! Чуваш ли ме?

Изчаках няколко секунди, после пак извиках:

— Джон! Мръдни малко, Джон!

Моля те, кажи нещо. Моля те, мръдни.

Нищо.

Освен още един залп разпокъсана стрелба откъм гората.

Никога не ми се беше случвало да изпитам такава вълна на експлозивна ярост, но и страх. Това се случва само в бой, казах си аз и обмислих иронията на тази мисъл. Войници губеха приятели в боя и полудяваха малко от гняв, а може би и много.

Дали именно така се е получило и в долината Ан Лао? Главата ми шумно бръмчеше, пред очите ми се търкаляха разноцветни кръгове. Всичко наоколо изглеждаше абсолютно сюрреалистично.

— Джон — подвикнах аз отново. — Ако ме чуваш, мръдни нещо. Мръдни си крака, Джон!

Не ми умирай сега. Не по този начин. Не сега.

Той не помръдна, не отговори. Не даде никакъв признак, че е жив. Нито мръдна, нито трепна.

Съвсем нищичко.

От гората отново се разнесе автоматична стрелба и аз се притиснах към земята, заравяйки лице в сухите листа и пръстта.

Опитах се да забравя за Сампсън. Ако не го направех, накрая щях да свърша тук и сега. Но веднага се сетих за Джон и Били. С усилие прогоних мисълта. Налагаше се. Иначе със сигурност щях да пукна тук.

Бедата се състоеше в това, че не виждах как ще успея да надхитря трима рейнджъри в гората, особено пък на терен, който те познаваха. Това бяха опитни бойци. Затова не рискувах да се приближат до мен веднага. Чакаха напълно да се стъмни.

Нямаше да им се наложи да чакат дълго. Може би най-много половин час. След това можех да се смятам за мъртъв, нали?

Бях се скрил зад дебел бук и в главата ми се гонеха хаотични мисли. Мислех си за децата, за това колко неподготвен съм да умра и как никога няма вече да ги видя. Толкова предупреждения бях получил, толкова пъти се бях разминавал на косъм и ето ти тебе сега.

Отново проверих Сампсън — още не беше помръднал.

На няколко пъти вдигах глава за кратко и бързо оглеждах околността.

В гората не помръдваше нито една сянка. Обаче аз знаех, че са там и само чакат да се подам. Трима армейски ликвидатори. Предвождани от полковник Томас Старки.

Те и друг път бяха изпълнявали подобни задачи и сега бяха търпеливи като самата смърт.

Бяха избили много народ. В армията. И извън нея.

През ума ми мина нещо, което Сампсън каза, преди да тръгне да помага на момичето. *Видим ли ги, веднага откриваме огън. Никакви предупреждения, Алекс. Никакви пленници. Разбираш ли какво ти казвам?*

Разбирах го много добре.

ТЪРПЕНИЕ.

Това е игра на чакане, нали така? Толкова поне бях успял да разбера тази вечер. Знаех дори и как на военен жаргон наричаха онова, което се канех да направя.

ИИ. Измъкни се и изчезни.

Огледах пресечения терен зад мен и видях, че мога да се хлъзна назад в малка падинка, която щеше да ми осигури малко прикритие и по-късно щеше да ми позволи да се измъкна или на изток, или на запад. Можех да променя позицията си, без те да разберат.

Това щеше да ми осигури малко предимство.

А в момента бих приел каквото и да е предимство. Усещах, че вече съм мъртъв. Не виждах никакво спасение за момента. Така че падинката или, както се оказа по-късно, улеят, ми се струваше адски примамлива перспектива.

Помислих си за Старки, Грифин и Харис. Колко добри са, как ми се иска да ги бия, особено Старки. Той беше умният, командирът и най-жестокият от тримата. После пак ми дойде на ума какво бе казал Сампсън — *никакви пленници*. Само че и те мислеха така.

Започнах да пълзя на заден. Наричах го хлъзгане, но то си беше живо заравяне в листата и пръстта. Но тъй или иначе, успях да се промъкна в падината, без да ме гръмнат. Бях целият налепен с репейи. Не бях сигурен, но ми се струваше, че от гората не могат да ме видят. Във всеки случай, никой не ме гръмна в главата. Поне засега. *Това беше добър знак, нали? Сам по себе си победа.*

Притиснал плътно лице в пръстта, аз бавно се изтърколих странично в улея. Не можех да дишам добре. Продължих да пълзя напред и скоро се оказах на повече от двайсет метра от първоначалната си позиция. Не рискувах да вдигам глава и да гледам, но знаех, че въгълът ми спрямо гората и хижата се е променил значително.

Дали тези боклуци не ме гледат отнякъде? Май не. Ама да не би да съм прав все пак?

Спрях и се заслушвах напрегнато.

Не се чуваше нито изпукване на съчка, нито изшумоляване на отместено клонче. Само постоянното свистене на вятъра.

Притиснах ухо към земята, на всичко готов, само и само да получа дори нищожно предимство. Нищо.

После почаках още малко.

Търпение.

Онези неща, които Сампсън ми бе разправял за рейнджърите, бавно изплуваха в паметта ми. Странни факти. Говореше се, че били убивали по петдесет и петима виетконгци за всеки рейнджър по време на войната. Така поне разправяха. Във виетнамската война имаше само един рейнджър, регистриран официално като „изчезнал по време на акция“. Всички останали са били убити, всички до един.

Може би те си бяха отишли, избягали са, но се съмнявах. Как така ще ме пуснат да си ходя жив? *Не биха могли... Не, Старки не би го позволил.*

Чувствах вина, че съм изоставил Сампсън, но не си позволих да мисля за това. Не биваше. Не сега. По-късно. Ако изобщо имаше по-късно.

Видим ли ги, веднага откриваме огън.

Никакви предупреждения, Алекс.

Разбираш ли какво ти казвам?

Отново запълзах, завивайки на североизток, както ми се струваше. Дали те също не ме следяха?

Спрях.

Нова позиция.

Изчаках още малко. Всяка минута ми изглеждаше като десет. След това видях нещо да се движи. *Господи! Това пък какво беше?* Рис, който си хапваше сладко от собствените си изпражнения. Може би на около двайсет, двайсет и пет метра от мен. Без да се притеснява от мен. Има си хас — та той си беше у дома.

Чух, че някой се приближава, и то страшно близо до мен.

Как може да се доближи толкова близо до мен, без да го чуя?

Мамка му, та той вече е отгоре ми!

98.

А той дали ме беше чул?

Знаеше ли, че съм само на няколко метра от него? Не смеех да дишам. Не смеех да мигна даже. Той отново се раздвижи.

Много бавно, много внимателно — професионален войник. Не, професионален убиец. Имаше огромна разлика. Всъщност дали?

Не помръдвах.

Търпение.

Никакви пленници.

Вече бе близо, почти в улея, в който лежах. Идваше право към мен. Сигурно е знаел къде съм.

Кой от тях беше? Старки? Грифин? Харис? Харис, с когото не пожелах да се сблъскам по време на бейзболния мач? Дали сега щеше да ме убие? Или аз него?

Някой от двамата ни щеше да умре след по-малко от минута.

Кой?

Кой идваше?

Промених си положението така, че да го видя веднага щом се появи на ръба на канавката. А дали той щеше да постъпи така? Какво щяха да подсказат инстинктите му? Той сигурно и друг път е извършвал такава задача. А аз — не. Не и в горите. Не и в зона на бойни действия.

Той отново се раздвижи. Припълзяваше насам сантиметър по сантиметър.

Не свалях очи от неравния ръб на улея и сдържах дъха си. Опитвах се дори да не мигам. Усетих как потта ми се стича през косата и потъва във врата ми. Невероятно студена пот. Пищенето в ушите ми се бе върнало.

Над ръба се подаде лицето на Браунли Харис. Очите му щяха да изхвъркнат от орбитите, като ме видя. Пистолетът ми бе насочен право в лицето му.

Стрелях само веднъж. Буум. И на лицето му, точно на мястото, където миг преди това се бе намирал носът, цъфна тъмна дупка. Оттам

бликна кръв. Неговият М-16 падна от ръцете му.

— Никакви предупреждения — прошепнах аз и взех автомата.

Дали другите не идваха плътно зад него? Зачаках ги. Готов, както никога досега.

Сержант Уорън Грифин.

Полковник Томас Старки.

Гората наоколо призрачно шумеше. Отново бе настанала пълна тишина. Продължих да се измъквам нататък под прикритието вече на сгъстяващата се тъмнина.

99.

Луната бе изгряла в три четвърти фаза и това беше и добре, и зле. Бях вече сигурен, че ще дойдат за мен. Беше логично, но дали тяхната логика беше същата като моята?

Бях се върнал на първоначалната си позиция в гората. Или поне така си мислех.

После го разбрах със *сигурност*.

Очите ми шареха неволно насам-натам. Видях Сампсън да лежи точно там, където го бяха застреляли. Тялото му се виждаше ясно на призрачната лунна светлина. Започнах да треперя неудържимо. Цялата реалност на случилото се най-сетне се стовари върху съзнанието ми с цялата си мощ. Прекарах длан през очите си. Сърцето ми като че ли попадна в хватката на огромен юмрук, който стискаше с всичка сила и нямаше намерение да го пусне.

Виждах и убитите момичета, проснати на черния път. Около трупите им бръмчаха насекоми. От близкото дърво изпищя кукумявка. Тръпките отново ме разтърсиха. Утре сутринта сигурно ще долетят лешояди и други пернати хищници, за да се хранят от плътта им.

Сложих си очилата за нощно виждане, които носех със себе си. Надявах се да ми дадат някакво предимство. А може би не, вероятно не. Старки и Грифин също щяха да разполагат с най-доброто. В края на краищата и двамата работеха за фирма, която произвеждаше високотехнологично оборудване, нали?

Непрекъснато трябваше да си напомням, че съм разкарал Браунли Харис. Това ми даваше увереност. Изглеждаше адски изненадан, когато ме видя. Сега бе мъртъв и арогантността му си бе отишла заедно с него, пометена от един-единствен куршум.

Да, обаче как ще изненадам Старки и Грифин? Те сигурно са чули изстрела. Може обаче да са си помислили, че е стрелял Харис. Не, те сигурно знаеха, че е мъртъв.

Известно време обмислях идеята да се втурна и да побягна съвсем открито. Може би щях да успея да стигна до пътя. Обаче ме

съмняваше. Най-вероятно щяха да ме застрелят веднага.

Много ги биваше в това, но Харис също го биваше, нали? Имаше дългогодишен опит, а лежеше мъртъв в канавката. И автоматът му бе в ръцете ми.

Търпение. Чакай ги. Те също имат съмнения и въпроси.

Погледах тялото на Сампсън няколко секунди, после се насилих да отклоня поглед. Не трябваше да мисля за него сега. Не трябваше, иначе в противен случай и аз щях да умра.

Изобщо не можах да разбера как не съм ги чул, но тишината изведнъж бе разтърсена от оглушителен залп. Единият или и двамата се бяха промъкнали между мен и хижата. Аз се извърнах като опарен по посока на изстрелите. Тогава един глас прониза тъмнината.

Точно зад мен.

— Остави оръжието, Крос. Не искам да те убивам. Още не.

Уорън Грифин беше в падината заедно с мен. Чак сега го видях. Автоматът му бе насочен към гърдите ми. Беше си сложил очилата за нощно виждане и приличаше на извънземен.

След това се появи и Томас Старки, също с очила за нощно виждане. Беше застанал над падината и се взираше надолу. Неговият М-16 сочеше право в лицето ми, а лицето му бе разкривено в ужасна усмивка. Неговата усмивка на победител.

— Не можа да ни оставиш на мира, а, задник такъв? — изръмжа той. — Затова сега Браунли е мъртъв. И твоят партньор също. Доволен ли си?

— Забрави двете момичета — казах аз. — И прокурора.

Бе странно да гледам към Грифин и Старки през очилата за нощно виждане, знаейки, че и те ме виждат по същия начин. Така ми се искаше да ги очистя, че чак ме заболя. За съжаление това нямаше да стане.

— Какво, по дяволите, е станало във Виетнам? — попитах аз Старки. — Какво е предизвикало всичко това? Какво, по дяволите, е било?

— Всеки, който е бил там, знае какво е станало. Никой не иска да говори за него. Нещата излязоха от контрол.

— Какви неща, Старки? Какво толкова е станало?

— Отначало един взвод се отдели и почна да действа самостоятелно. Поне така ни бяха казали. И нас ни изпратиха в

долината Ан Лао да ги спрем. Да почистим след това.

— Искаш да кажеш, да избиеш свои? Такива ли ти бяха заповедите, Старки? Кой, по дяволите, стои зад това? И защо убийствата продължават и сега?

Щях да умра, но въпреки това продължавах да търся отговор. Изпитвах нужда да узная истината. Ега ти епитафията, която щях да имам. *Тук почива Алекс Крос. Загинал, търсейки истината.*

— Изобщо не знам, шибаняко — изсъска Старки. — Поне не всичко. И аз също няма да говоря за това. Това обаче, което може би ще направя, е да те нарежа на малки парченца. И такива неща са ставали там. Ще ти *покажа* какво стана в долината Ан Лао. Виждаш ли го тоя нож? Нарича се десантен нож. Много съм добър с него. И напоследък доста се поупражнявах с него.

— Знам. Видях някои епизоди от касапницата ти.

След това се случи нещо, което никога не съм могъл да си представя, че ще се случи. Това ме изкара от релси и разтърси съзнанието ми като експлозия, пръскайки го на милиони парченца.

Погледът ми беше минал покрай Старки. Но нещо във фона се бе променило. Отначало не можах да разбера какво, но след това загрях и капачките ми омекнаха.

Сампсън го нямаше!

Поне не виждах тялото му. Отначало си помислих, че нещо съм се объркал. Но после видях със сигурност, че не съм. Тялото му беше проснато ей там, близо до високия бук. А сега го нямаше.

Никакви предупреждения, Алекс.

Никакви пленници.

Разбираш ли какво ти казвам?

Думите му отекнаха в съзнанието ми. Долавях дори и интонацията му.

— Хвърлете оръжията — обърнах се аз към Старки и Грифин. — Веднага ги хвърлете. Веднага!

Двамата изглеждаха силно озадачени, но продължаваха да държат автоматите си насочени към гърдите ми.

— Да знаеш, ще те режа навсякъде — предупреди ме Старки. — Часове наред. До сутринта. Обещавам ти.

— *Хвърлете оръжията* — чух аз гласа на Сампсън, преди да го видя да излиза иззад едно дърво. — И ножа, Старки. Никого няма да

режеш.

Уорън Грифин се извъртя рязко. Двата изстрела обаче бяха побързи от извъртането му и го уцелиха в гърлото и гърдите. Пистолетът му изгърмя във въздуха докато тялото му падаше на земята. От разкъсаната артерия заблика кръв като малко фонтанче, но скоро намаля и Грифин умря.

— Старки, не! — изкрещях аз. — Не!

Томас Старки беше започнал да насочва отново оръжието си към мен. И веднага получи куршум в гърдите. Но това не го спря. Втори изстрел попадна в рамото му и го завъртя почти пълен оборот. Третият прониза челото му и Старки се просна мъртъв на земята в кървава купчина. Пистолетът и ножът му паднаха в канавката близо до краката ми. Невиждащите му очи гледаха с празен поглед в нощното небе.

Никакви пленници.

Сампсън ми махаше с ръка отдалеч. И като се приближи, изхриптя:

— Добре съм, добре съм.

Точно преди да припадне в ръцете ми.

ЧАСТ ПЕТА
ЧЕТИРИ СЛЕПИ МИШКИ

100.

След престрелката в Джорджия Джамила се оказа сякаш изпратена от господ.

Тя се обаждаше всеки ден, понякога и по два-три пъти на ден, и двамата приказвахме дотогава, докато тя не усетеше, че поне малко ме е излекувала. Сампсън бе този с физическата рана и той също се лекуваше, но именно аз бях този, който сякаш бе ранен най-зле. В живота ми се бяха насъбрали твърде много убийства, твърде много време.

Рано една сутрин доктор Кайла Коулс дойде у дома на Пета улица. Дойде и влезе право в кухнята, където двамата с Нана бяхме седнали и закусвахме.

— Какво е това? — попита тя, вдигнала вежди и насочила обвинително показалец.

— Безкофеиново е — с каменно като на покерджия лице отвърна Нана. — Ужасно е! Само напомня за истинско кафе, и при това го прави зле.

— Не, питам за чинията на *Алекс*. Какво ядеш?

Описах ѝ съставките.

— Това са две яйца, рожки. Остатъци от две горещи наденички. Картофки, леко прегорели. И остатъци от домашно направена кифличка. Ммм, супер.

— Ти ли му го сготви? — впери ужасен поглед лекарката в Нана.

— Не, *Алекс* сам си го сготви. Откакто припаднах, през повечето време той готви. И тази сутрин реши да се поотпусне малко, защото случаят му приключи. И защото се чувства по-добре.

— Значи да разбирам, че невинаги се храниш по този начин, така ли?

Усмихнах ѝ се.

— Да, докторе. Обикновено не ям яйца, наденички, кифлички и мазни картофи. Там, в Джорджия, едва не ме убиха и аз реших да отпразнувам именно този факт. Мисля, че предпочитам смърт чрез закуска. Ще седнеш ли с нас?

Тя се разсмя високо.

— Помислих си, че няма да ме поканиш. Такава райска миризма се разнесе, като отворих вратата. И тръгнах естествено подир нея, докато не стигнах до кухнята.

Докато хапваше, Кайла Коул ми зададе няколко въпроса за случая. Бях ѝ приготвил набързо едно яйце, портокалов сок и последната останала кифличка. Прескочих по-голямата част от събитията, но ѝ дадох възможност да си изгради хубава представа за тримата убийци и за онова, което те бяха извършили и *защо*. Отговорът ми за последното далеч не беше изчерпателен, но понякога така става.

— А къде е Джон Сампсън сега? — поиска да узнае тя.

— Мантолокинг, Ню Джърси — отвърнах аз. — Там се възстановява от раната си, освен всичко друго. Има си и сестра. Живее при нея, както чувам.

— Тя му е приятелка — обясни Нана. — И точно това му трябваше.

След закуска доктор Коулс прегледа Нана. Измери ѝ температурата, кръвното, преслуша ѝ гърдите със стетоскопа и направи кратка оценка. След това провери за течности в глезените на Нана, в стъпалата и ръцете, под очите. Надникна в очите и ушите ѝ, пробва рефлексите ѝ, огледа цвета на устните и корените на ноктите. Знаех всички елементи на тези тестове и вероятно можех да ги направя и сам, но Нана обичаше визитите на Кайла Коулс.

Не отделях очи от Нана по време на прегледа. Тя просто стоеше там, без да се противи, и ми заприлича на малко момиченце. Нито веднъж не проговори, не се оплака.

Когато Кайла свърши, Нана най-сетне проговори:

— Жива ли съм още? Не съм умряла, нали? Като в онзи страшен филм с нам-си-кой Уилис.

— Брус Уилис... Не, още си с нас, Нана. Справяш се прекрасно.

Нана пое дълбоко дъх и въздъхна.

— Тогава май утре трябва да е големият ден. Да почваме с тая катетърна аблация ли се казваше, радио аблация ли беше или изобщо както ѝ викате там.

Доктор Коулс кимна.

— Ще мине бързо. Влизаш и почти веднага излизаш. Обещавам ти.

Нана присви очи.

— Спазваш ли си обещанията?

— Винаги — отвърна Кайла Коулс.

В ранната вечер двамата с Нана се качихме в старото ми порше и отидохме до Вирджиния. Тя ме бе помолила да отидем дотам само двамата. Леля Тиа бе останала у дома с децата.

— Помниш ли, когато взе тази кола? — попита тя, излязохме от Вашингтон и поехме по магистралата. — Всяка неделя излизахме и се возехме двамата. И чаках тази събота кажи-речи през цялата седмица.

— Колата вече е на почти петнайсет години — забелязах аз.

— И пак си върви прекрасно — каза Нана и потупа таблото пред нея. — Харесват ми старите неща, които работят добре. Преди много, много време пак така излизах всяка неделя да се повозя малко с Чарлз. Това беше, преди да дойдеш да живееш при мен, Алекс. Помниш ли дядо си?

Поклатих глава.

— Не толкова, колкото бих желал. Помня го по-скоро от снимките из къщата. Знам, че вие двамата ни идвахте на гости в Северна Каролина, когато бях малък. Той беше плешив и носеше червени тиранти.

— О, тия негови ужасни, ужасни тиранти! Имаше две дузини от тях. И всичките червени.

Тя кимна, след което като че ли потъна за малко в спомените си. Не говореше често за дядо ми. Той починал, когато бил само на четиридесет и четири години. Бил е учител, също като Нана, макар че е преподавал математика, а Нана — английски. Запознали са се, докато са работели в едно и също училище в Саутийст.

Тя обърна поглед към мен.

— Обаче аз направих грешка, Алекс.

Стреснато се обърнах към нея.

— *Ти* си направила грешка? Но това е ужасно! Дали по-добре да не отбия и да спра?

Тя се закиска.

— Само една, доколкото си спомням. Разбираш ли, знаех колко е хубаво човек да се влюби. И аз наистина обичах Чарлз. Обаче, след

като той почина, никога не се опитах да намеря пак любовта. Страхувах се да не се проваля. Не е ли това жалко, Алекс? Страхувах се да тръгна след най-хубавото нещо, което ми се бе случило в този живот.

Протегнах ръка и я потупах по рамото.

— Хайде сега, не приказвай така, сякаш си тръгваш от нас.

— О, не, съвсем не си тръгвам. Вярвам напълно на доктор Кайла. Тя ще ми каже кога е време да започна да си събирам всички стари дългове. Което и смятам да направя, между другото.

— Значи това е нещо като притча? Човек да си извлече поука?

Нана поклати глава.

— Не съвсем. Просто един случай, с който да си чешем езиците, докато се возим така хубаво. Карай, млади човече, карай. Невероятно приятно ми е. Трябва да го правим по-често. Какво ще кажеш за всяка неделя?

По целия път до Вирджиния и обратно двамата с Нана не продумахме нито дума за процедурата в болницата на другата сутрин. Тя явно не искаше да се говори за това и аз уважих негласната ѝ молба. Обаче тази операция, на нейната възраст, ме плашеше повече, отколкото би ме уплашил някой мой случай. Не, не, всъщност ме плашеше много повече.

Когато се върнахме у дома, се качих горе и се обадох на Джамила. Тя беше на работа, но въпреки това говорихме почти цял час.

После седнах пред компютъра. И за първи път, откакто се бях върнал от Джорджия, си извадих файловете за Трите слепи мишки. Имаше още един изключително важен въпрос, на който трябваше да отговоря, ако мога. Огромно ако.

Кой стоеше зад тримата?

Кой беше истинският убиец?

Заспах, както си стоях на бюрото пред компютъра, и се събудих към три през нощта. Слязох долу в спалнята за още два часа сън. Будилникът се включи точно в пет.

Нана трябваше да бъде приета в болницата „Сейнт Антъни“ в шест и половина.

Доктор Коулс искаше тя да бъде една от първите оперирани за деня, когато всички бяха бодри и отпочинали. Леля Тиа остана вкъщи с малкия Алекс, обаче Деймън и Джени дойдоха с мен в болницата.

Седнахме в обичайно стерилната на вид чакалня, която започна да се пълни с хора чак към седем и половина. Всички изглеждаха изнервени, занижени, не ги свърташе на едно място, но ми се струваше, че ние бяхме най-зле от всички.

— Колко време ще трае операцията? — поиска да узнае Деймън.

— Не много. Нана може и да не е първа. Зависи. Това е проста процедура, Деймън. В клапите постъпва ток. Токът малко наподобява топлината в микровълнова фурна. Той прекъсва веригата между предсърдията и камерите и ще спре излишните импулси, които причиняват неравномерното биене на сърцето на Нана. Разбра ли сега? Не ме питай повече, защото и аз не знам точно как става, но горе-долу това е.

— Нана будна ли ще е, докато става това? — поиска да узнае този път Джени.

— Сигурно. Знаете си я Нана. Ще ѝ дадат леко успокоително, а след това ще има и местна упойка.

— Няма да усети — каза Джени.

И така, тримата си говорехме и чакахме, притеснявахме се и се въртахме и най-накрая стана ясно, че това трае вече повече, отколкото смятах, че е необходимо. Опитвах се да не позволя на мислите ми да вземат негативна посока и да разтревожа и децата.

Извиках добрите спомени с Нана и те ми послужиха вместо молитви. Мислех си за това, колко много означава тя не само за мен, но и за децата. Никой от нас нямаше да е такъв, какъвто бе, без

безусловната любов на Нана, без нейното доверие в нас, без остриите ѝ — а понякога и дразнещи — думи.

— Кога ще излезе най-сетне?

Джени ме гледаше очаквателно. Красивите ѝ кафяви очи бяха пълни с несигурност и страх. Изведнъж си дадох сметка, че Нана всъщност е била майка на всички нас. Нана Мама беше повече мама, отколкото нана^[1].

— Дали е добре? — попита Деймън. — Нещо е станало, нали? Не мислиш ли, че вече твърде много време се бавят?

За съжаление, мислех го.

— Добре е, добре е — опитах се да успокоя децата аз.

Мина още известно време. Бавно. Най-накрая, при поредното вдигане на главата към вратата на чакалнята, видях доктор Коулс да влиза. Поех си бързо въздух и се опитах да не давам възможност на децата да видят колко притеснен бях.

Кайла Коулс се приближи към нас с усмивка. Каква прекрасна, лъчезарна усмивка има тази жена — може би най-хубавата усмивка на този свят.

— Добре ли е? — попитах аз и затаих дъх.

— Супер е — отвърна тя. — Вашата нана е печена дама. Вече пита за вас.

---

[1] Бавачка. — Б.пр. ↑

103.

Поседяхме с Нана в реанимационното отделение около час, след което ни помолиха да си тръгнем. Тя трябвало да си почине.

Оставих децата в училище около единадесет. После се върнах у дома да поработя още малко.

Бях се заел с нещо за Рон Бърнс — странен, но интригуващ случай, в който бяха замесени осъдени за сексуални нападения. В замяна на това той ми бе предоставил някои военни доклади, които аз бях поискал да прегледам. Някои от тях идваха право от Автоматизирана система за криминални следствия и База данни за регионална информация, обаче повечето идваха от Пентагона. Ставаше дума за Трите слепи мишки.

Кой беше истинският убиец? Кой е давал заповеди на Томас Старки? Кой е поръчал убийствата? Защо именно тези хора са били убивани?

И най-важното — защо е било необходимо да им приписват убийства и да ги натапят, след като Трите слепи мишки са можели просто да ги убият и толкоз? Дали целта не е била да предизвикат страх — страх, че са подложени на преследване, страх, че вече някой друг разполага с живота им.

Продължавах да си мисля за Нана, за това колко силна е, за това колко много би ми липсвала, ако нещо се бе объркало тази сутрин. Ужасната, пропита с чувство за вина, представа как Кайла ми се обажда и казва: „Съжалявам, Нана се помина“, не преставаше да ме тормози.

Никой обаче не се обаждаше и аз постепенно потънах в работата. Нана щеше да си дойде утре. Трябваше да спра да мисля за нея и да се захвана с нещо по-полезно.

Военните доклади бяха интересни, но също толкова потискащи, колкото и ведомост на данъчните. Явно във Виетнам, Лаос и Камбоджа е имало случаи на измяна. Не точно измяна в политическия смисъл на думата, а просто отделни групи са се отделяли и са преставали да изпълняват заповедите на командването, следвайки някакви свои

собствени цели. Военните, поне официално, са си затваряли очите и не се задълбочавали в тези случаи. Пресата също нямала начин да прецени какво всъщност е ставало. Рядко интервюирали роднините на жертвите в малките селца. А и само единици от журналистите са говорили малко виетнамски. Доброто или лошото от всичко това било, че военните често потушавали огъня с огън. Може би това е единственият начин да се бориш в партизанска война. Но аз все още нямах представа какво е станало там, за да предизвика убийствата тук, в Съединените щати, през последните няколко години.

Прекарах още няколко неприятни часа, преглеждайки досиетата на полковник Томас Старки, капитан Браунли Харис и сержант Уорън Грифин. Виждах, че военните им кариери могат да послужат за пример, поне както изглеждаха в писмена форма. Върнах се назад чак до Виетнам и търсенето продължи. Старки беше многократно награждаван с най-високи ордени офицер, Харис и Грифин бяха добри войници. В досиетата им не се споменаваха нищо за убийствата, които това трио бе извършило във Виетнам. Нито думичка.

Исках да разбера кога са се запознали и къде са служили заедно. Прелиствах досиета и доклади, надявайки се да зърна нещо, но напразно. Не можех да намеря свързващата брънка. Знаех, че са се били заедно във Виетнам и Камбоджа. Започнах да преглеждам досиетата лист по лист втори път.

Но отново не намерих нищо, което да сочи, че те са работили заедно в Югоизточна Азия. Нито една дума.

Облегнах гръб назад и зарях поглед към Пета улица. От всичко това можеше да се направи само едно заключение и на мен то никак не ми харесваше.

Военните доклади са били фалшифицирани.

Но защо? И от кого?

Още не е свършило.

Усещах го в корема си и това неприятно и несигурно усещане за непълнота, за нещо незавършено, ме дразнеше. Или аз просто не исках да го забравя. Всички тези неразрешени случаи на убийства. *Кой беше истинският убиец? Кой стоеше зад тези странни убийства?*

Седмица след престрелката в Джорджия аз седях в офиса на Роналд Бърнс на петия стаж в щаба на ФБР във Вашингтон. Помощникът на Бърнс, младо момче на около двадесет и пет години с ниско подстригана коса, тъкмо бе донесъл кафе в красиви порцеланови чашки. На сребърното подносче на масичката се мъдреха и няколко дребни сладки.

— Давате си на душата, а? — попитах аз директора. — Горещо кафе, датски сладки.

— Правилно — кимна той. — Абсолютни безсрамници. Но ще свикнеш.

Познавах го от години, но само през последните няколко месеца бях започнал да работя по-отблизо с него. Това, което бях виждал досега, ми харесваше, а преди явно се бях заблуждавал.

— Как е Кайл Крейг? — попитах го аз.

— Мъчим се да му вгорчаваме живота колкото можем — отвърна Бърнс и леко се усмихна.

Крейг беше бивш старши агент при тях, който бе отстранен с моя помощ. Все още не знаех колко убийства беше извършил, знаех само за единадесет, а те бяха вероятно много повече. Бърнс и аз вярвахме, че Кайл е наш приятел. Това беше най-лошото предателство в живота ми, но не и единственото.

— През по-голямата част от деня го държим в самостоятелна килия. За негова собствена безопасност, разбира се. Той никак не обича да остава сам. Става още по-луд. Няма пред кого да се пъчи.

— Още нито един психиатър ли не се е опитал да го разбере?

Бърнс поклати глава.

— Не, не. Идеята не е добра. Това би било много опасно за тях.

— Освен това на Кайл ще му хареса вниманието. Той жадува за него. Като наркоман е.

— Точно така.

Двамата се усмигнахме на представата как Кайл стои заключен някъде там, вероятно до края на живота си. За съжаление знаех, че е влязъл във връзка с останалите затворници от сектора с повишена сигурност — и особено с Тран Ван Лу.

— Не мислиш, че Кайл има нещо общо с тези убийства, нали? — попита ме накрая Бърнс.

— Проверих и тази възможност, доколкото можах. Няма никакви улики той да се е познавал с Лу, преди да преместят Лу във Флорънс.

— Аз знам, че е ходил на посещение там, Алекс. Още докато е бил в Бюрото. Определено е ходил в сектора с повишена сигурност и в килиите на смъртниците. Може там да се е запознал с Лу. Възможно е. Опасявам се, че с Кайл никога не можеш да бъдеш сигурен в каквото и да било.

Почти не ми се искаше да мисля, че Кайл по един или друг начин стои зад тази дяволска схема. Но бе възможно. И въпреки това ми се струваше толкова невероятно, че сам не си вярвах.

— Имаше ли време да помислиш върху предложението ми? — попита Бърнс.

— Още нямам точен отговор за теб. Съжалявам. Това е голяма и важна стъпка за мен и за близките ми. Ако това ще те утеши, стъпя ли веднъж на едно място, не се оглеждам за друго.

— Окей, нямам нищо против. Разбираш, надявам се, че не мога да оставя тази оферта да лежи на масата безкрайно?

Кимнах.

— Благодарен съм ти за начина, по който го правиш. Винаги ли си толкова търпелив?

— Когато се налага — отвърна Бърнс, но не продължи. Взе два кафяви плика от кафе масичката и ги плъзна към мен. — Имам тук нещо за теб, Алекс. Я му хвърли едно око.

105.

— Още неща от ресурсите на Бюрото, които искаш да видя — забелязах аз и му се усмигнах.

— Това ще ти хареса — каза убедено Бърнс. — Наистина е добро. И се надявам, полезно. Ще ми се да приключиш по някакъв начин с този случай. Ние също се интересуваме от него.

Бръкнах в единия от пликите и извадих нещо, прилично на избеляла емблема от ръкав на яке. Приблжих я към очите си да я огледам по-добре. Емблемата бе в защитен цвят и на фона ѝ имаше нещо вшито, което приличаше на арбалет. *Освен това на нея се виждаше и сламена кукла. Призрачна, страшна кукла. Като онази, която бях видял за пръв път в дома на Елис Купър.*

— Тази емблема е от якето на едно шестнайсет годишно гангстерче, член на банда от Ню Йорк — обясни Бърнс. — Бандата, в която членува, се нарича „Призрачни сенки“. За щаб използват различни кафенета по Канал стрийт. Този прием се нарича „Плаващ остров“. Оперативната група, в която имаше и хора от нюйоркското полицейско управление, го заловила. И той решил да им даде малко информация, която смятал, че ще бъде ценна за ченгетата. Но не била. Обаче може да се окаже ценна за теб.

— В какъв смисъл? — попитах аз.

— Той разправя, че през последните няколко месеца ти е изпратил няколко имейла, Алекс. Използвал компютрите в едно училище за високи технологии в Ню Йорк.

— Той ли е Пехотинеца? — попитах аз, клатейки глава смаяно.

— Не. Но той може да се окаже пратеник на Пехотинеца. Той е виецнамец. Символът на арбалета е от една известна народна приказка. В приказката се разказва, че този арбалет може да убива наведнъж по десет хиляди души. „Призрачните сенки“ се смятат за много мощна организация. Много си падат по символи, легенди и митове... Та както ти казах, това хлапе и неговите съотборници прекарват повечето от времето си из кафенетата. Играят tiến lên, пият café su da. Бандата се преместила от Ню Йорк в Ориндж Каунти в Калифорния. От

седемдесетте насам някъде над сто и петдесет хиляди виетнамски бежанци са се заселили там. В Ню Йорк си падала по престъпления във виетнамски стил. Незаконно вкарване на емигранти, измами с кредитни карти, кражба на компютри и части за тях, такива неща. Това помага ли ти?

Кимнах.

— Разбира се.

Бърнс ми подаде другия плик.

— Това тук също може би ще ти помогне. Това е информация за бившия предводител на виетнамската банда.

— Трап Ван Лу.

Бърнс кимна.

— Едно време бях морски пехотинец. Ние си имахме собствени разузнавачи. Пускаха ги във вражеска територия, точно както Старки и компания. Виетнамската война беше партизанска, Алекс. И някои от нашите действаха като партизани. Тяхната работа бе да сеят смърт и ужас в тила на врага. Бяха сурови и храбри момчета, но доста от тях се обезчувствиха. Понякога са прилагали така наречената ситуационна етика.

— Да сеят смърт и ужас в тила на врага? — казах замислено аз.
— Искаш да кажеш, тероризъм.

— Аха — кимна Бърнс. — Точно това исках да кажа.

Този път до Колорадо ме откара ФБР. Качиха ме на самолета и ме откараха дотам. Рон Бърнс беше превърнал този случай в негов. Искаше да залови човека или хората, стоящи зад дългата серия убийства.

Изолаторът изглеждаше също така потискащ, както бе изглеждал и при първото ми идване тук. Докато влизах в сектора с повишена сигурност, бях неотклонно наблюдаван от охрана, застанала зад бронирани стъкла. Вратите бяха или яркооранжеви, или светлозелени — странна работа. По голите, оцветени в пясъчножълто, стени имаше камери на всеки три метра.

В килията, в която се бяхме видели с Тран Ван Лу, имаше маса и два стола, завинтени към пода. Този път ми го доведоха трима души от охраната в бронирани жилетки и дебели ръкавици. Запитах се дали напоследък не е имало някакви неприятности. Някакво насилие?

За срещата си с мен китките и глезените на Лу бяха закопчани с белезници. Сивите косми, увиснали от брадичката, ми се сториха по-дълги от последната ни среща.

Извадих емблемата, която Бърнс ми бе дал, и му я показах.

— Какво означава това? Обаче без повече глупости.

— „Призрачни сенки“. Но това вие вече го знаете. Арбалетът е просто фолклор. Просто хрумване.

— А сламената кукла?

Той помълча малко. Забелязах, че хванатите му в белезници ръце се свиха в юмруци.

— Струва ми се, че ви казах, че съм бил разузнавач за американската армия. Понякога в селата си оставяхме визитки. Една от тях, спомням си, бе череп с кръстосани кости и с надпис: *Когато желаете, обадете се за поздрав.* Американците го намираха за забавно.

— Какво означава сламената кукла? Да не е вашата визитна картичка? На всичките местопрестъпления ли сте я подхвърляли? Или след това в домовете на войниците?

— Може би — сви рамене той. — Вие ми кажете, детектив. Аз не съм бил на местопрестъпленията.

— Какво означава точно тази визитка? Питам ви за сламената кукла.

— Много неща, детектив. Животът не е толкова прост. Животът не е само хапване и решаване на лесни проблеми. В моята родина религията е гъвкава. Будизъм и от Китай, и от Индия. Таоизъм. Конфуцианство. Боготвореното на предците е най-старата и най-оригинална вяра из цял Виетнам.

Почуках с пръст по емблемата. Той я погледна и продължи:

— Понякога хората изгарят или пускат сламената кукла да плава по реката и това е част от ритуал в чест на мъртвите. Злите духове са призраци на онези, които са били убити или които са умрели, без да са погребани както трябва. Сламената кукла представлява заплашително послание, напомнящо на провинилия се, че той е този, който трябва да се намира на мястото на куклата.

Кимнах.

— Разкажете ми всичко, което трябва да знам. Никак не ми се иска да идвам пак тук.

— И не трябва. Нямам никаква нужда от изповед. Това е западняшка концепция.

— Не чувствате ли някаква вина от онова, което се е случило? Умрели са невинни хора.

— И ще продължават да умират. Какво искате да знаете? Мислите ли, че ви дължа нещо заради вашата забележителна детективска работа?

— Принавате ли, че ме използвахте?

Лу сви рамене.

— Не признавам нищо. И защо да признавам? Аз водих партизанска война. Успях да оцелея в джунглите на долината Ан Лао цели шест години. След това успях да оцелея в джунглите на Калифорния и Ню Йорк. Използвам всичко, което ми попадне. Опитвам се да извлека максимум полза от ситуацията. Вие правите същото, сигурен съм.

— Като например в този затвор?

— О, особено пък в затвор. В противен случай дори и умен човек би полудял. Чували сте фразата „жестоко и необичайно“. Килия, която

е два на три метра. Двайсет и три часа в денонощието в нея. Единственото средство за комуникация е цепката във вратата.

Наведох се през масата и доближих лице до неговото. Кръвта пулсираше в главата ми. Тран Ван Лу беше Пехотинеца. Нямах начин да не е той. И той знаеше отговорите на моите въпроси. Дали и той не беше отговорен за всички тези убийства?

— Тогава защо си убил сержант Елис Купър? И другите. Защо е трябвало да умрат? Да не става въпрос за отмъщение? Кажете ми какво, по дяволите, е станало в долината Ан Лао. Кажете ми и ще се махна.

Той поклати глава.

— Вече ви казах достатъчно. Идете си у дома, детектив. Няма нужда да чуете нищо повече. Да, аз съм Пехотинеца. Останалите отговори ще дойдат в повече на хората от вашата страна. Откажете се от този случай. Само от този, детектив. *Оставете го.*

Не дадох никакъв признак, че искам да стана и да си тръгна.

Тран Ван Лу ме погледа малко с безразличие, после се усмихна. Очаквал ли беше това? Инат? Тъпотия? Затова ли поначало ме беше въвлякъл? Беше ли говорил с Кайл Крейг за мен? Колко знаеше? Всичко или само някои парченца от мозайката?

— Вашето непрестанно пътуване ми е интересно. Не разбирам хора като вас. Искате да знаете защо се случват ужасни неща. Искате да оправите нещата, макар и само от време на време... Вие и преди сте се занимавали с жестоки убийци. Гари Сонежи, Джефри Шейфър... Кайл Крейг, разбира се. Вашата страна е родила толкова много убийци, Бънди, Дамър и още много, много. Не знам защо става това в толкова цивилизована страна. Страна с толкова блага.

Поклатих глава. Аз също не знаех. Обаче Лу искаше да чуе какво мисля по въпроса. Дали е задавал и на Кайл същите въпроси?

— Винаги съм си мислел, че това има нещо общо с високите очаквания. Много американци очакват да бъдат щастливи, очакват да бъдат обичани. И когато това не става, изпадаме в ярост. Особено пък, ако това ни се случи в детството. Ако вместо с любов се сблъскаме с омраза и насилие. Това, което не разбирам, е защо толкова много американци малтретират децата си.

Лу бе втренчил очи в мен и усещах как погледът му ме пронизва. Дали това не беше убиец от някакъв странен и нов тип? Изглежда, имаше съвест. Разсъждаваше философски. Философ — воин? *Колко ли знае? Дали случаят не приключва тук и сега?*

— Защо се е налагало на някого да режисира убийството на Елис Купър? — попитах накрая аз. — Прост въпрос. Ще ми отговориш ли?

Той смръщи вежди.

— Добре. Това поне мога да направя за вас. Купър излъга и вас, и вашия приятел Сампсън. Нямаше никакъв друг избор, освен да излъже. Сержант Купър също беше в долината Ан Лао, макар че в досието му не пише нищо такова. Видях го как екзекутира момиченце на дванайсет години. Стройно, красиво, невинно. И я уби, след като я

изнасили. Нямам причина да лъжа за това. Сержант Купър беше убиец и насилник... Всички те вършеха злодейства, всички те бяха *убийци*. Купър, Тейт, Хюстън, Итра. Харис, Грифин и Старки също. Слепите мишки. Те бяха от най-лошите, от най-крвожадните. Ето затова аз избрах тях да намерят и очистят останалите. Да, *това бях аз*, детектив. Но вече съм осъден на смърт тук. Нищо повече не можете да ми направите... Никой не каза на полковник Старки защо убийствата стават в Съединените щати. Той не знаеше моята самоличност. Той беше просто ликвидатор и никога не задаваше въпроси. Той просто си искаше само парите... Вярвам в ритуалите и символизма, вярвам и в отмъщението. Виновните са наказани и наказанията отговарят на престъпленията им. Нашите непогребани мъртви са отмъстени и техните души най-накрая могат да намерят покой. Вашите войници си оставяха визитни картички — така постъпих и аз. Имах много време да помисля за всичко това тук, много време да го планирам. Жадувах за отмъщение и не исках то да бъде просто и лесно. Както вие, американците, казвате, исках разплата. И я получих, детектив. Сега душата ми е спокойна.

Нищо не беше така, както бе изглеждало, че е. Елис Купър бе лъгал още от самото начало. Пред мен и Сампсън бе заявил, че е невинен. Но аз повярвах на Тран Ван Лу. Начинът, по който ми разказа това, бе съвсем убедителен. Той бе свидетел на ужасяващи злодейства в своята страна и дори може би сам ги е извършвал. Какъв израз бе употребил Бърнс? Ужас и смърт в тила на врага.

— Има една аксиома сред военните от долината Ан Лао. Искате ли да я чуете? — попита ме той.

— Да. Искам да разбера колкото е възможно повече. Това е, което ме кара да действам.

— Аксиомата гласи: *Щом се движи, значи е Виетконг*.

— Но не всички войници са я прилагали.

— Не всички, но някои... Те влизат в селата. Избиват всички, които намерят. *Щом се движи...* Искаха да наплашат Виетконг и успяха. Оставяха визитки... като сламените кукли, детектив. В село подир село. Те разрушиха една цяла страна, една цяла култура.

Лу млъкна за момент, вероятно да ми даде възможност да смея това, което до този момент съм чул. После продължи:

— Обичаха да боядисват лицата и телата на убитите. Любимите им цветове бяха червеният, белият и синият. Струваше им се изтънчена проява на хумор. Никога не погребваха трупове. Просто ги оставяха близките им да ги намерят... Така намерих и моето семейство. С лица, боядисани в синьо. Оттогава техните *призрачни сенки* ме преследват непрекъснато.

Трябваше да го спра за миг.

— Но защо не казахте на никого? Защо не се обърнахте към армията, като сте видели какво става?

Той ме погледна право в очите.

— Направих го, детектив. Отидох при Оуен Хандлър, моя първи командир. Казах му какво става в Ан Лао. Но той вече знаеше. Неговият командир също. Всички знаеха. Няколко екипа се бяха изплъзнали от контрол. Затова той изпрати ликвидаторите да почистят лайната.

— А всичките тези невинни жертви? Какво ще кажете за онези три жени, които Старки и групата му изби, за да натопи Купър, пък и всички останали.

— О, вашата армия си има термин за това — „неизбежни щети“.

— Още един въпрос — казах аз на Лу, а в това време всичко чуто вреше и кипеше в главата ми.

— Питайте. А след това искам да ме оставите на мира. Не искам да се връщате.

— Не вие убихте полковник Хандлър, нали?

— Не. Защо трябва да го вадя от мизерния живот, в който бе затънал. Исках полковник Хандлър да живее със своя страх и срам. А сега си вървете. Свършихме.

— А кой уби Хандлър?

— Кой знае. Може би има и четвърта сляпа мишка.

Станах да си вървя и охраната влезе в килията. Виждах, че се страхуваха от Лу, и се запитах какво ли е правил, докато е бил тук. Беше наистина внушаваш страх мъж, от който те побиват тръпки — истинска Призрачна сянка. Бе планирал няколко убийства с цел отмъщение.

— Има и още нещо — каза той накрая и се усмихна. Усмивката му бе ужасна, по-скоро гримаса, в нея нямаше нито капка веселие или радост. — Много здраве от Кайл Крейг. Ние двамата с него си говорим.

Понякога дори за вас. Кайл казва, че трябва да ни спрете, докато можете. Казва, че трябва и двама ни да повалите. — Лу се разсмя, докато го извеждаха от килията. — Вие *трябва* да ни спрете, детектив.

— Ти внимавай с Кайл — посъветвах го аз. — Приятелството е нещо непознато за него.

— И за мен също — отвърна Тран Ван Лу.

Веднага щом отведоха Лу, въведоха Кайл Крейг. Аз вече го чаках.
С включени на пълна мощност радари.

— Очаквах, че ще наминеш за още едно гости, Алекс — каза той влизайки, ескортиран от тримата души въоръжена охрана. — Никога не ме разочароваш. Никога.

— Винаги една крачка напред, нали така, Кайл? — попитах аз.

Той се разсмя, но в смеха му нямаше и следа от веселие, докато оглеждаше килията и въоръжената охрана.

— Явно не. Този път.

Кайл седна срещу мен. Беше невероятно слаб и, изглежда, беше отслабнал още повече, откакто бях го видял тук за последен път. Усетих, че съзнанието му, скрито зад този ръбест череп, работи на високи обороти.

— Теб те хванаха, защото искаше да бъдеш хванат — казах аз. — Това е очевидно.

— О, господи, спести ми психодрънканиците си. Ако си дошъл като доктор Крос психолога, можеш още сега да станеш и да си тръгнеш. Ще ме отегчиш до смърт.

— Говоря като детектив по убийства — отвърнах аз.

— Е, така е по-добре май. Мога да те смея като лицемерно ченге. Като психар не те бива много, но пък и това не е кой знае каква професия. Поне на мен не ми е помогнала кой знае колко. Аз си имам собствена философия — ти избивай всички, а пък господ ще познае своите. Помисли върху това.

Мълчах. Кайл винаги бе обичал да слуша себе си. Ако ти задава въпроси, това означава, че иска да се подиграе с онова, което ще отговориш. Обичаше да замята стръв и да дразни. Съмнява ме дали изобщо се е променил.

Най-накрая той се усмихна:

— О, Алекс, ама какъв си умник, а? Понякога ми минава ужасяващата мисъл, че ти си този, дето е една крачка напред.

Не свалях погледа си от очите му.

— Не мисля така, Кайл.

— Обаче си упорит като магаре. Неуморим. Не е ли така?

— Не съм се замислял. Но щом ти казваш, сигурно е така.

Очите му се присвиха.

— Е, сега вече се държиш снизходително. А на мен това не ми харесва.

— На кого му пука какво харесваш?

— Мммм. Точка за теб. Трябва да го запомня.

— Като бях тук първия път, те питах дали можеш да ми помогнеш с Тран Ван Лу, за убийствата, в които той участва. Промени ли си решението? Подозирам, че има още един убиец на свобода.

Кайл поклати глава.

— Не съм Пехотинеца. Не аз съм този, който се опитва да ти помогне. Някои тайни просто си остават неразрешени. Това не го ли научи?

Поклатих глава на свой ред.

— Прав си, аз съм неуморим. Затова ще се опитам да разреша и тази.

Тогава Кайл плесна с ръце и звукът отекна кухо в килията.

— Е, браво на момчето. Ти си просто супер, Алекс. Какъв глупак си само. Отиди тогава и намери убиеца.

Сампсън се възстановяваше на брега на Джърси с Били Хюстън, неговата лична медсестра. Обаждах му се почти всеки ден, но не му казах какво съм научил за сержант Елис Купър и останалите.

И на Джамила се обаждах всеки ден, понякога и по два пъти на ден, или пък тя ми звънеше, или ми пускаше имейл. Разстоянието помежду ни се превръщаше все повече в проблем. И никой от нас още нямаше добро разрешение. Бих ли могъл изобщо някога да преместя семейството си в Калифорния? А би ли могла Джамила да се премести във Вашингтон? Трябваше да обсъдим това очи в очи и колкото по-скоро, толкова по-добре.

След като се върнах от Колорадо, прекарах два дни в работа. Знаех, че трябва да направя още едно важно пътуване, но първо трябваше да се подготвя. *Два пъти мери, един път режи.* Това Нана ми го бе набивала в главата хиляди пъти.

Прекарах безброй часове над военната база данни, Системата за компютърна информация на изпълнителните органи, Автоматизираната система за криминални следствия и Базата данни за регионална информация. Отскочих до Пентагона и се срещнах с един полковник на име Пейсър, с когото разговарях за насилието срещу цивилни, извършено от американски войници в Югоизточна Азия. Когато отворих дума за долината Ан Лао, Пейсър рязко прекрати разговора и повече не пожела да ме види.

Колкото и странно да звучи, това бе добър знак. *Бях близо до нещо.*

Говорих с няколко души приятели, които бяха служили във Виетнам. Изразът „щом се движи, значи е Виетконг“ беше познат на повечето от тях. Тези, които го знаеха, потвърдиха правотата му, тъй като невероятни злодейства постоянно се извършвали и от северновиетнамците. Един от виетнамските ветерани ми разказа и една случка. Без да иска, чул други войници да говорят за някакъв виетнамец на около осемдесет и пет години, който бил застрелян.

„Трябваше“, пошегувал се някакъв сержант, „Станал на сто години, а помага на Виетконг“.

И колкото и пъти да заговорех за долината Ан Лао, винаги се появяваше едно и също име.

В досиетата.

Където и да погледнех.

Едно име, което бе връзка към почти всичко, което се бе случило — и тук, и там.

Четвъртата сляпа мишка?

Трябваше да разбере.

Рано в четвъртък сутринта аз поех за Уест Пойнт. Пътят дотам беше около пет часа с кола. Не че бързах кой знае колко. Човекът, с когото се канех да се срещна там, нямаше да ходи никъде. Нямаше причина да бяга и да се крие.

Заредих се със CD-та, предимно блус, но също и някои от новите изпълнения на Боб Дилън, които трябваше да чуя поне веднъж. Взех си термос с кафе, а също и сандвичи за из път. Казах на Нана, че ще се опитам да си бъда у дома за вечеря, на което тя отвърна:

— Опитвай се по-силно. И по-често.

Пътят ми даде възможност да мисля. Трябваше да съм напълно сигурен, че като отивам отново в Уест Пойнт, върша онова, което трябва. Зададох си много неприятни, но необходими въпроси. Когато отговорите им ме задоволиха, започнах да мисля дали да започна работа във ФБР. Директорът Рон Бърнс ми бе показал недвусмислено с какви ресурси ще разполагам в Бюрото. Посланието бе ясно, но също така и умно: *ще станеш още по-добър в работата си, ако дойдеш да работиш при нас.*

Да, ама не знаех с какво исках да се занимавам.

Знаех, че мога да мина на частна практика като психолог, ако именно това исках. Може би щях да се справя по-добре с децата, ако имах редовна работа вместо *полицейска*. Да използвам тези топчета мъдро, да изпитам удоволствието от всяка безценна събота. Да направя нещо с Джамила, която беше постоянно в мислите ми, където всъщност ѝ беше мястото.

Потънал в мисли, по едно време открих, че вече съм на шосе 9W и карам инстинктивно по знаците към Хайланд Фолс и Уест Пойнт.

Наближавайки академията, си проверих глока и му пъхнах един пълнител. Не бях сигурен дали ще ми потрябва пистолет. Но и когато убиха Оуен Хандлър, недалеч оттук, пак не бях сигурен.

Влязох в Уест Пойнт през портала Тайър в северната страна на Хайланд Фолс.

Навсякъде се виждаха кадети, заети със строева подготовка, и пак изглеждаха извън всякаква критика. От два от комините на Уошингтън Хол лениво се издигаха струйки дим. Харесвах Уест Пойнт. Дори много. Възхищавах се и от мъжете и жените, с които се бях срещал в армията. Но не от всички, а всеки знаеше какво можеха да направят само няколко гнили ябълки.

Спрях пред една тухлена сграда. Бях дошъл тук за отговори.

Генерал Марк Хътчинсън.

Той ме беше избягвал през цялото време през нощта, когато бе убит Оуен Хандлър, но това този път нямаше да се случи.

Качих се по стръмни каменни стълби и влязох в добре поддържаната сграда, помещаваща офисите на коменданта на Уест Пойнт. Зад едно бюро от тъмно дърво с лъсната до блясък месингова настолна лампа и стройно подредени купчинки папки седеше войник с късо подстригана коса. При влизането ми той вдигна глава и ме погледна, накланяйки глава на една страна като хванат в крачка ученик.

— Да, сър. С какво мога да ви помогна, сър?

— Казвам се детектив Алекс Крос. Надявам се, че генерал Хътчинсън ще ме приеме. Моля ви, кажете му, че съм тук.

Главата на войника не промени ъгъла си.

— Да, сър... ъъ... детектив. Бихте ли ми казали по каква работа искате да се видите с генерала, сър?

— Опасявам се, че не. Но въпреки това генералът ще *иска* да ме види. Той вече знае кой съм. — Направих няколко крачки и седнах на един от тапицираните столове срещу него. — Аз съм тук и чакам.

На войника зад бюрото явно му стана неприятно — не беше свикнал с цивилно неподчинение, особено пък в офиса на генерал Хътчинсън. Той помисли малко, после колебливо вдигна черната слушалка на бюрото и се обади на по-горната инстанция. Според мен това беше добре — необходима поредна стъпка.

Минаха няколко минути, преди тежката дървена врата зад масивното дървено бюро да се отвори. В рамката ѝ се появи униформен офицер и се отправи право към мен.

— Аз съм полковник Уокър, адютант на генерала — представи се той. — Вървете си, детектив Крос. Генерал Хътчинсън не желае да разговаря с вас. Вие нямате никаква юрисдикция тук.

Кимнах.

— Затова пък имам важна информация, която генерал Хътчинсън трябва да чуе. Става дума за събития, случили се по време на неговото командване в долината Ан Лао. От шейсет и седма до седемдесет и първа, но по-точно става дума за шейсет и девета.

— Мога да ви уверя, че генералът няма никакъв интерес да се среща с вас, още по-малко пък да слуша стари военни истории от вас.

— Специално за тази информация съм си уредил среща с *Уогиингтън Поуст* — подхвърлих небрежно аз. — Но сметнах, че генералът трябва първи да чуе изявлението, което имам намерение да направя.

Полковникът кимна веднъж, но думите ми като че ли нито го впечатлиха, нито притесниха.

— Ако сте си намерили някой във Вашингтон, който е готов да ви изслуша, отидете при него. А сега, ако обичате, напуснете сградата или ще извикам да ви съпроводят.

— Няма нужда да губите времето на персонала си — отвърнах и се надигнах от тапицирания стол. — Сам ще се съпроводя.

Излязох навън на самоход и се приближих до колата. Вмъкнах се вътре и подкарах бавно по главната алея, разделяща Уест Пойнт на две. Усилено мислех какво да правя по-нататък. И докато се чудех, свих в една странична уличка, обрамчена с високи дъбове и чинари с изглед към величествено влачещия водите си Хъдсън, и спрях.

Зачаках.

Генералът ще ме види.

111.

Отдавна се бе стъмнило, когато един черен форд бронко сви в алеята към огромна къща в колониален стил, обрамчена от брястове и заобиколена с ограда.

Генерал Хътчинсън слезе от возилото си. Плафонът освети лицето му само за миг. Изобщо не изглеждаше притеснен. И защо да се притеснява? Участвал е в няколко войни и пак е оцелявал.

Изчаках десетина минути да влезе, да светне лампите и да се настани. Знаех, че е разведен и че живее сам. Всъщност вече доста неща бях научил за него.

Качих се по стъпалата на предната площадка, точно както този следобед се бях изкачил по стълбите към офиса му. Със същата отмерена крачка. Неуморим, целенасочен и адски упорит. По един или друг начин, днес аз щях да говоря с Хътчинсън. Имах работа за довършване. В края на краищата, това беше моят последен случай.

Почуках няколко пъти с чукалото — някаква потъмняла крилата богиня, която ми се стори по-скоро внушителна, отколкото гостоприемна.

Хътчинсън най-сетне дойде да отвори, облечен в карирана синя риза и изгладени като панталони. Приличаше на ръководител на фирма, хванат у дома от досаден търговски пътник, осмелил се да наруши спокойствието му по това време.

— Ще ви арестувам за влизане в частна собственост — каза той, като ме видя.

Както казах и на войника на рецепцията, генералът знаеше много добре кой съм.

— Тъй и тъй ще ме арестувате...

Влязох през вратата, без да се бавя. Хътчинсън беше широкоплещест мъж, но беше вече минал шейсетте. Не се опита да ме спре, дори не ме докосна.

— Не сте ли предизвикали вече достатъчно проблеми? — попита той. — Според мен сте.

— Не съвсем. Тъкмо сега започвам.

Влязох в обширния хол и седнах. Стаята беше осеяна с дълбоки и удобни дивани, месингови лампиони, завеси в топли цветове. Такъв е бил вкусът на бившата му жена, помислих си аз.

— Няма да отнеме много време, генерале. Нека ви кажа какво знам за Ан Лао.

Хътчинсън се опита да ме прекъсне.

— А аз ще ви кажа какво *не* знаете, господинчо. Не знаете как работят военните и, както изглежда, не знаете кой знае колко и за живота във висшите кръгове. Вие в момента сте извън гъола си. Идете си. Веднага. Разкажете си шибаните истории на *Уошингтън Поуст*.

— Старки, Грифин и Браунли Харис са били военни ликвидатори, назначени от вас във Виетнам — започнах аз.

Генералът се намръщи и поклати глава, но, изглежда, в крайна сметка реши да се примири и да ме изслуша, затова седна.

— Нямам представа за какво, по дяволите, става дума. Никога не съм чувал за тях.

— Вие сте изпращали отряди от по десет души в долината Ан Лао, специално, за да торможите виетнамското население. Това е било партизанска война и вашите отряди са били инструктирани да действат като партизани. Извършвали са убийства, осакатявания. Клади са цивилни граждани. Имали са и визитка — боядисвали са жертвите си в червено, бяло или синьо. И всичко това е излязло извън контрол, нали, генерале?

Хътчинсън изведнъж се усмихна.

— Откъде ги изкопахте тия смехотворни лайна? Вие имате болно въображение. А сега се омитайте оттук.

Без да помръдвам, продължих:

— Вие сте унищожили досиетата и докладите, така че все едно тези хора изобщо не са стъпвали в долината Ан Лао. Същото важи и за тримата ви убийци — Старки, Грифин и Харис, — същите ония, които сте изпратили да изчистят бъркотията. Точно по този начин открих измамата. Лично *те* ми казаха, че са били там. Обаче в досиетата им пише други неща.

Генералът не проявяваше никакъв интерес към думите ми. Преструваше се, разбира се. Прииска ми се да стана и да го заблъскам, докато не ми каже истината.

— Само че досиетата *не са* били унищожени, генерале — продължих аз.

Най-накрая започна да ми обръща внимание.

— За какво, по дяволите, става дума?

— Точно за това, за което казах. Досиетата не са били унищожени. Един разузнавач от южновиетнамската армия, на име Тран Ван Лу, докладвал за злодействата на своя командир. И този командир бил не кой да е, а самият полковник Оуен Хандлър. Никой обаче не му обърнал внимание, разбира се, затова Лу задигнал досиетата и ги отнесъл на *северновиетнамците*... Тези досиета останали в Ханой до 1997 година. После ЦРУ обаче успяло да се сдобие с копия от тях. Моите копия са от ФБР, а също така и от виетнамското посолство. Така че може би и аз поназнайвам малко за живота във висшите кръгове във Вашингтон. Знам дори, че са обмисляли кандидатурата ви за началник-щаб. Да, но ако нещо от тия неща започне да се разчува...

— Ти си луд — изсумтя Хътчинсън. — Направо си откачил.

— Така ли? През шейсет и осма и шейсет и девета два отряда от по десет души са извършили над сто убийства на мирни граждани по селата. И вие сте били командир. Вие сте издавали заповедите. Когато отрядите излезли извън контрол, вие сте изпратили Старки и неговите хора да оправят нещата. За съжаление обаче и те убили няколко цивилни граждани. А съвсем наскоро вие сте издали заповедта да ликвидират и полковник Хандлър. Той е знаел много добре каква роля сте играли в долината Ан Лао. Кариерата ви щеше да отиде на кино, а можехте да попаднете дори в затвора... Вие сам сте участвали в акции заедно със Старки, Харис и Уорън Грифин. Вие сте били там, Хътчинсън. В долината Ан Лао. Вие сте отговорен за всичко, което се е объркало там. Вие сте били там и сте станали *четири* слепи мишки.

Хътчинсън изведнъж се извъртя в стола.

— Уокър, Таравела — викна той, — вече можете да влизате. Наслушахме се достатъчно на тъпите приказки на това копеле.

От страничната врата към коридора влязоха двама мъже. И двамата държаха пистолети, насочени към мен.

— Сега вече няма да ви пуснем, доктор Крос — каза полковник Уокър. — Няма да ви пуснем да си идете вкъщи.

Ръцете ми бяха хванати с белезници зад гърба. После двамата въоръжени мъже ме избутаха навън и ме натикаха в багажника на някакъв тъмен седан.

Лежах свит като навит на руло килим. За човек с моите размери беше адски неприятно.

Усетих как колата излиза от алеята на Хътчинсън, друсва се в канавката и излиза на улицата.

Карайки с разумна скорост, седанът мина през Уест Пойнт. С не повече от трийсет километра в час. И когато накрая увеличи скоростта си, разбрах, че излизаме от комплекса.

Не знаех кой бе седнал отпред. Дали генерал Хътчинсън бе дошъл с хората си. Изглеждаше много вероятно скоро да бъда убит. И нямах представа как да се измъкна. Помислих си за Нана, за децата, за Джамила и се питах защо пак си рискувах така живота. Беше ли това признак за добър характер, или обратно — за сериозен недостатък в характера? Всъщност имаше ли значение вече?

Междувременно колата слезе от гладката пътна настилка и заподскача по дупките на някакъв път, който явно не бе павиран. Според мен се намирахме на някъде около четиридесет минути път от Уест Пойнт. Още колко ли ми оставаше да живея?

Колата изведнъж спря, чух как вратите се отварят и след това хлопват. Капакът на багажника се вдигна.

Първото лице, което видях, беше това на Хътчинсън. В очите му не се четеше никаква емоция. Ни най-малък нюанс на човещина.

Другите двама бяха зад него. В техните погледи също не се четеше нищо.

— Какво ще правите? — зададох аз въпрос, на който вече знаех отговора.

— Онова, което трябваше да направим още онази нощ, когато излязохте с Оуен Хандлър. Да те убием — отвърна полковник Уокър.

— С изключително удоволствие — добави генералът.

113.

Извадиха ме от багажника и безцеремонно ме хвърлиха на земята. Ударих си опашката и ме заболя страшно. И това бе само началото, знаех си. Тия копелета щяха да ме измъчват и чак след това да ме убият. Ръцете ми бяха вързани и не можех да ги спра по никакъв начин.

Полковник Уокър се наведе и ми разкъса ризата отпред. Другият в това време ми свали обувките, а после и панталоните.

Изведнъж се оказах гол и треперещ в гората, нейде из пустошта на щата Ню Йорк. Беше студено, някъде към пет градуса.

— Знаеш ли какво ми е действителното престъпление? — попита ме Хътчинсън. — Знаеш ли какво направих, когато нещата се объркаха тогава така? Издадох заповед да се отвърща на удара. Те избиваха и осакатяваха хората ми. Това си беше чист тероризъм и садизъм. Опитвах се да ни сплашат по всякакъв начин. Аз обаче не се плаша толкова лесно. Отвърщах на удара, Крос. Точно както сега.

— Ти си избивал и цивилно население, опетнил си честта на командването — изплюх аз думите презрително.

Генералът се наведе над мен.

— Ти не си бил там, затова недей ми казва какво съм и какво не съм направил. В долината Ан Лао *ние* победихме. Тогава обичахме да казваме, че на света има два типа хора — ебачи и ебани. Аз съм от ебачите, Крос. Познай пък ти в такъв случай към кои спадаш.

Полковник Уокър и другият мъж вече бяха извадили четките и боите и започнаха да ме плескат с леденостудена боя.

— Помислих си, че това ще ти допадне — каза Уокър. — Аз също бях в долината Ан Лао. И за мен ли ще разкажеш на *Уошингтън Поуст*?

Нищо не можех да направя, за да ги спра. И нямаше никой, който да ми помогне. Бях гол пред целия свят, съвсем сам, че на това отгоре и ме боядисаха. Слагаха си визитката, преди да ме очистят.

Треперех неудържимо. По очите им се познаваше, че това — да ме убият — не означава нищо за тях. Те бяха убивали и преди. Оуен

Хандлър например.

Колко ли още ми оставаше? Няколко минути? А може би няколко часа мъчения? Не повече.

Откъм тъмнината прогърмя изстрел. Като че ли дойде отгатык двата фара на синия седан, с който ме бяха докарали дотук. *Какво, по дяволите, беше това?*

На лицето на полковник Уокър, точно под лявото му око, цъфна тъмна дупка. Бликна кръв. Той залитна назад и с тъп удар се просна на земята. Задната част на главата му я нямаше, просто беше изчезнала.

Вторият войник се опита да се наведе и куршумът го удари в долната част на гръбнака. Той извика и се строполи върху мен.

Видях как откъм гората започнаха да тичат някакви хора, поне половин дузина. Преброих девет, десет. Изобщо не можех да разбера кои са. Кой, по дяволите, бе тръгнал да ме спасява?

После, когато се приближиха и луната бегло освети чертите им... Боже господи! Не ги познавах, но разбрах откъде бяха дошли и кой ги бе изпратил с цел или да ме проследят, или да убият Хътчинсън.

„Призрачните сенки!“

Значи хората на Тран Ван Лу са ме следили. Или Хътчинсън.

Говореха си на виетнамски. Не разбирах нито дума. Двама от тях наградиха генерала и го блъснаха на земята. Започнаха да го ритат в главата, в гърдите, в корема и гениталиите. Той крещеше от болка, но побоят не спираше — те сякаш не го чуваха.

Мен ме оставиха на мира. Но изобщо не хранех илюзии — бях свидетел на всичко това. Лежах, притиснал лице в земята, и наблюдавах нападението от най-ниската възможна гледна точка. Побоят, нанесен на генерал Хътчинсън, сякаш бе нереален, кажи-речи нечовешки. Сега те бяха започнали да ритат полковник Уокър и другия войник. *Биеха мъртвите!* Един от тях се спря, извади назъбен нож и резна Хътчинсън. Писъкът му процепи нощта. Бе ясно, че искаха да измъчват генерала, а не да го убиват. Искаха да тероризират и убиват, да сеят смърт и ужас.

Един от хората на Лу извади сламена кукла и я хвърли върху Хътчинсън. След това мушна генерала в стомаха. Хътчинсън отново писна. Обаче раната в стомаха не бе фатална. Изтезанията щяха да продължат. И рано или късно всички щяхме да свършим с боядисани тела.

Вярвам в ритуалите и символизма, вярвам и в отмъщението.

Това бяха думите на Тран Ван Лу, когато бях при него в затвора.

Един от хората му най-сетне дойде и при мен. Свих се на топка. Този път никой не можеше да ме спаси. Знаех плана на „Призрачните сенки“ — да сеят смърт и ужас, да отмъстят за предните си, които са били избити, но останали непогребани.

— Искаш да гледаш? — попита ме мъжът. Гласът му бе изненадващо спокоен. — Или да си вървиш? Свободен си да си вървиш, детектив.

Вперих поглед в очите му, забравил да дишам.

— Да си вървя.

Призрачната сянка ми помогна да се изправя, свали ми белезниците и ме отведе настрана. После ми подхвърли някакви парцали да се избърша. Друг един ми донесе дрехите и обувките. И двамата се държаха почтително.

След това ме закараха до портала на Уест Пойнт, близо до 9W, където ме освободиха, без да ми сторят нищо лошо. Не изпитвах и капка съмнение, че такива са били изричните заповеди на Тран Ван Лу.

Хукнах да пратя помощ на генерал Хътчинсън и хората му, но знаех, че вече съм закъснял.

Пехотинеца ги беше убил.

На другия ден следобед Рон Бърнс най-сетне успя да се свърже с мен у дома. Бях горе, в кабинета си, и гледах през прозореца към улицата и изобщо към квартала. Джени беше долу на двора с малкия Алекс и го учеше да играе на гоненица. Даже му позволяваше от време на време да печели, но това нямаше да е задълго.

Бърнс тъкмо казваше:

— Алекс, току-що разговарях по телефона с един специален агент на име Мел Гудис. Обади ми се от някакво малко градче на име Елънвил. Чувал ли си за Елънвил?

— Всъщност не — отвърнах. — Но ми се струва, че наскоро съм ходил там. Нали?

— Точно така — каза Бърнс. — Именно там са те закарали от Уест Пойнт.

— А какво е правил агент Гудис в Елънвил? — попитах аз.

— Тамошната полиция ни извика. Те били изненадани, по-точно ще е да кажа шокирани, от бъркотията, на която някакви ловци се натъкнали тази сутрин.

— Има си хас да не са. Три жертви. Ужасяваща картинка. Ритуалистика.

— Три неидентифицирани трупа на мъже. Наистина това е шашнало местните. Отцепили са половината планина. Целите трупове били в порезни рани и следи от токови удари. В първоначалния полицейски доклад пише, че били изтезавани, обгорени и накълцани. А лицата били боядисани.

— С червена, бяла и синя боя.

Вече го слушах с половин ухо. Навън Джени беше започнала да учи Алекс как да губи играта. Той ревна, а тя го взе и го гушна. Вдигна глава към прозореца и ми махна. Всичко е наред, с една дума. Такава си беше Джени. И докато гледах усмихнатото ѝ лице, в същото време си мислех за тероризъм, изтезания и изобщо за такива неща, които се прикриват зад думата *война*. Джихад. Или каквото и да е там. Кога ще спре това? Вероятно никога или поне докато някой не гръмне

хубавата ни планета като сапунен мехур. Какви сме откачалки това хората.

— Питам се дали не би могъл да ни осветлиш малко за тези убийства — каза Бърнс. — Можеш ли, Алекс?

Махнах в отговор на децата, после се върнах към бюрото и седнах. На него имаше снимка на Мария с Джени и Деймън, когато бяха малки. Запитах се какво ли би казала тя за всичко това. За децата? За мен? За Джамила? За избитите жертви, боядисани в цветовете на американското знаме?

— Две от жертвите са вероятно генерал Марк Хътчинсън и един полковник на име Уокър. Третият е някакъв редник първи клас от Уест Пойнт. Не можах да разбера името му. Хътчинсън бил отговорен за злодейства преди около трийсетина години, когато бил във Виетнам. Най-накрая и на него му се случило същото.

Казах на Бърнс почти всичко, което бе станало предната нощ. Както винаги, той се прояви като добър слушател. Тази негова черта започваше да ми харесва все повече и повече.

— А знаеш ли кой е убил тия тримата от Уест Пойнт? — попита ме той накрая.

Помислих малко, после казах, че не знам. Технически погледнато, това бе вярно. Бърнс ми зададе още един-два въпроса, но накрая прие всичко така, както му го бях казал. Това също ми хареса. Това означаваше, че той има доверие в преценката ми. И именно в този момент направих нова преоценка за самия директор на ФБР.

— Ще дойда да работя при теб — казах му. — Идвам на работа във ФБР. Както казваш, ще бъде забавно.

— А кой ти каза, че предложението ми е още в сила? — попита учудено Бърнс и аз се изсмях.

Това също ми хареса.

ЕПИЛОГ ЖАРТИЕРЪТ

Последното нещо, което очаквах тази година, беше една голяма весела сватба. Стоях, държах ръката на Джамила и гледах красивата околност във Фолс Чърч, Вирджиния.

Намирахме се на широка ливада, започваща зад малко ресторантче. По брястовете наоколо и по външната веранда бяха опънати разноцветни крушки. Накъдето и да се обърнех, погледът ми попадеше на рози, невени и обикновени, но много красиви английски маргаритки.

Младоженката бе невероятно красива в семплата си сатенена булчинска рокля, без никакви волани и воали. Бе скроена в колониален стил и обгръщаше елегантно крехката фигура на Били. Бе си сложила огърлица и обеци, направени от ярко оцветени раковини, за да подчертае африканското си наследство. Косата ѝ бе събрана във висок кок с втъкнати тук-там малки бели клончета. По-весела и по-щастлива Били не би могла да изглежда. Лъчезарната усмивка не слезе от лицето ѝ през целия ден.

И Сампсън не спираше да се усмихва. Бе облечен в гълъбовосив костюм и изглеждаше направо като принц. Един наш приятел, преподобният Джефри Кембъл, се бе съгласил да проведе церемонията пред всички нас — около стотина души, — които обичахме Джон и Били с цялото си сърце.

Преподобният Кембъл ни попита дали ще сторим всичко по силите си, за да подкрепяме това ново семейство сред нас. „Дааа“, викнаха всички ентузиазирани и топло.

После насядахме около масите и аз трябваше да вдигна тост.

— Познавам този огромен мъжага от времето, когато бяхме деца. Поне аз бях дете. Той винаги с бил част от нашето семейство и винаги ще бъде. Джон е верен на приятелите си, неговата дума с истина, той е честен, любезен, щедър, сладък — ако щете вярвайте — и точно затова ми с най-добрият приятел на този свят. Били не я познавам толкова добре. Но вече я харесвам много повече, отколкото харесвам Джон. Да

пием за дълъг и щастлив живот заедно. Обичам ви, Джон и Били! А сега да чуем музиката. И да танцуваме до зори.

Джон и жена му откриха танците с „Да останем заедно“. След това се присъединихме и ние с Джамила и още една-две двойки.

— Хубава сватба — сподели тя. — Много ми харесват като двойка. Страхотни са.

Хората започнаха да пълнят чиниите си с ядене — пилешко с кокосов орех, кнедли, салата. Всеки щракаше с фотоапаратите за еднократна употреба, оставени на всяка маса. Най-добрата приятелка на Били от училище изпя „Нашата любов дойде и ще пребъде“, и то много добре. След това двамата с Джон излязохме на сцената със „Сексуално лекуване“ и не бяхме толкова добри, което пък никак не беше лошо. Децата през цялото време се мотаеха около нас. И Сампсън не спираше да се усмихва.

Късно този следобед Деймън и Джени ме награбиха за ръцете и ме замъкнаха в двора.

— Ей сега се връщам — казах аз на Джамила и додадох: — Надявам се...

Били беше седнала на дървен стол, обърнала гръб на поне половин дузина ухажори.

— Няма нужда да хващаш жартиера — каза тя, намигайки. — Първият, който го докосне, той е щастливецът.

Стоях настрана, правех щастливи и глупави гримаси на децата и, разбира се, на Джамила. Изведнъж ги видях, че сочат към небето.

Вдигнах глава и видях виолетовия жартиер да се върти във въздуха като на забавен кадър право към мен. Нямах как да не се удари в мен, дори и да се опитам да се дръпна. Затова го хванах, преди да ме е ударил по бузата, и го усуках около пръста си.

— Това не ме плаши — бе коментарът ми.

Погледнах вляво от мен — там беше Джамила, заедно с Нана. Джам се смееше и пляскаше с ръце и широката ѝ усмивка сякаш казваше: „Мен също не ме плаши“.

Отместих поглед от нея и видях доктор Кайла Коулс. Тя не пляскаше с ръце, само се усмихваше сдържано. После ми намигна. Това пък сега какво значи?

Поклатих глава все още с усмивка на лицето, но след това мярнах друго лице. Директор Рон Бърнс от ФБР.

Новият ми шеф ме викаше с пръст да отида при него. Под мишницата си бе пъхнал дебела папка, която няхах никакво намерение да чета тази събота.

Но я прочетох.

Издание:

Автор: Джеймс Патерсън

Заглавие: Четири слепи мишки

Преводач: Огнян Алтънчев

Година на превод: 2005

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Хермес“

Град на издателя: Пловдив

Година на издаване: 2005

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Полиграфюг“ АД, Хасково

Отговорен редактор: Петя Димитрова

Коректор: Мария Владова

ISBN: 954-26-0294-4

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/4562>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.